

Giới thiệu Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai

Thể loại: Cổ đại, nữ chính trọng sinh, nữ phụ xuyên không, nam phụ trọng sinh, nam chính là thái giám giả, cung đấu, 18+++ , sủng, trâu già gặm cỏ non, HE

Độ dài: 246 chương + 2 phiên ngoại

Tình trạng: Hoàn cv, đang edit

Editor: boong412

Bìa: Lệ Tần

Người xưa có câu thê tử là người sát cánh bên mình không bao giờ rời xa, theo ông bà ta nói là vậy thế nhưng liệu sẽ có nam nhân nào sau khi có quyền lực cùng tài lực thì vẫn một mực bảo vệ cho người bên gối sớm tối đây?

Đường Tứ Tứ gả cho hoàng tử thất sủng, cùng hấn vào sinh ra tử, cho đến khi hấn đăng cơ ngai vị, lại xem nàng thành một quân cờ.

Vào một ngày mưa to, nhi tử bị hạ độc chết, mà tên nam nhân kia lại cùng nữ nhân mây mưa lẫn lộn.

Trọng sinh sống lại, chỉ một mục đích duy nhất là báo thù, nàng chấp nhận gả cho nam nhân tuyệt mỹ lại có quyền khuynh thiên hạ, gả cho một tổng quân thái giám

Hai vợ chồng cấu kết với nhau làm việc xấu, chà đạp tra nam, đánh bại thứ tử, làm ngôi vị hoàng đế đổi chủ, làm cho bách quan run rẩy, tội ác thành núi.

Tưởng như lúc cuộc sống vợ chồng hài hòa... Thì nửa năm sau, trong kinh thành có tin đồn, thê tử của thái giám Cửu Thiên Tuế tội ác chồng chất kia thế nhưng lại có thai!

Nhất thời người người xôn xao tìm xem cha đứa nhỏ là ai, có người đoán là Thái tử điện hạ nho nhã ôn nhuận, có người đoán là Tam hoàng tử lạnh lùng như băng son, có người đoán là Ngũ hoàng tử cơ trí mưu mô,...

Mà ngay lúc này phụ thân chân chính của đứa nhỏ thì mị nhân như tợ, phong tình vạn chủng bỏ nhào vào thê tử đang mang thai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Nam nhân thay lòng đổi dạ

Một đêm mưa to gió lớn, sấm sét giăng đầy trời.

Ngoài điện Như Mai, Đường Tứ Tứ ôm thân thể nhi tử ba tuổi đã muốn lạnh như băng, quý hai canh giờ giữa trời mưa, nàng đang chờ đợi cánh cửa đang đóng chặt kia mở ra, chờ đợi cửa điện xuất hiện bóng hình nam nhân mà nàng đã yêu suốt năm năm trời.

Nha hoàn hồi môn Thanh Nhi một bên che ô cho nàng, thương tâm khóc khuyên nhủ "Nương nương, chúng ta vẫn nên trở về đi. Hiện nay Vân phi nương nương là người được sủng ái nhất trong cung, Hoàng thượng ngài..."

Thanh Nhi nghẹn ngào nói tới đây, đột nhiên cửa điện luôn đóng chặt lại mở ra. Hi vọng trong mắt Đường Tứ Tứ sáng lên, nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn người phía sau cửa đang đi ra, ánh sáng hi vọng cũng theo đó mà từ từ ảm đạm

Trong mưa to, một lão thái giám miễn cưỡng từ điện Như Mai đi ra, đó là thái giám tổng quản bên người Hoàng đế, hấn họ Lương. Lão ta bước đến trước mặt Đường Tứ Tứ, dùng ánh mắt kính thường cùng trào phúng vui sướng khi thấy người gặp họa mà nhìn Đường Tứ Tứ cùng Thanh Nhi "Nương nương, Hoàng thượng bảo lão nô truyền lời với người, nếu người muốn quý, liền ôm nhi tử mà đến nơi khác quý, chớ ở lại trước Như Mai điện này làm cho Vân phi nương nương dính lây xui xẻo của người a."

Lời nói vô tình như vậy, làm cho thân mình Đường Tứ Tứ run lên, rõ ràng đứa nhỏ trong lòng nàng cũng là nhi tử của Mộ Dung Nhượng Hồng. Hấn vì sao lại có thể lãnh khốc vô tình đến thế?

Thanh Nhi khóc lên, ném ô xuống, nhịn không được hướng phía công công mà quỳ xuống "Lương công công, van cầu ngài xem xét ngày xưa Hoàng hậu nương nương đối với ngài không tệ, thỉnh ngài trước mặt Hoàng thượng nói tốt dùm người vài câu. Đại hoàng tử là do cung nữ của Vân phi nương nương hạ độc thủ, nương nương người..."

"A.." Lương công công mạnh mẽ đánh gãy lời nói của Thanh Nhi "Hoàng hậu? Ha ha, rất nhanh sẽ không còn nữa. Đại hoàng tử? Ha ha, hấn có phải

con nói dối của Hoàng thượng hay không vẫn còn là vấn đề đấy." Lương công công biết Đường Tứ Tứ nàng bây giờ giống như chó mất chủ, hẳn không có gì phải kiêng kỵ, thế nên trong lời nói không ngoài những lời cay độc.

Không biết là vì do mưa to hay do lời nói khó nghe của Lương công công mà sắc mặt Đường Tứ Tứ như tro tàn, thân thể nàng run rẩy kịch liệt, cơ hồ muốn trực tiếp ngã ra đất. Sâu bên trong lòng là một mảnh lạnh băng, đột nhiên nàng lộ vẻ mặt căng thẳng, ánh mắt hung hăng mà nhìn vào cửa điện đóng chặt hồ to "Mộ Dung Nhượng Hồng, Triệt Nhi là con của chàng, nó là con của chàng!"

Mộ Dung Nhượng Hồng làm sao có thể đối xử với nàng và đứa nhỏ như vậy?

Nàng gả cho hắn năm năm, đi theo hắn lúc hắn vẫn còn là hoàng tử không được sủng ái, nàng liền cùng hắn tranh đấu giành thiên hạ. Trận chiến tại Tĩnh Thành, hắn bại trận mang binh chạy trốn, còn nàng bị Thái tử điện hạ bắt giữ, cũng ngay tại phủ Thái tử nàng phát hiện mình mang thai. Nàng mang thai mười tháng, lại sống cuộc sống hạ tiện nhất trong phủ, thật vất vả mới hạ sinh được đứa nhỏ, cuối cùng lại bị Mộ Dung Nhượng Hồng hoài nghi đứa nhỏ này không phải con của hắn. Còn Vân phi, lúc trước nàng ta ghét bỏ Mộ Dung Nhượng Hồng, nhất quyết không chịu gả cho hắn nhưng hiện tại nàng ta lại là người được Mộ Dung Nhượng Hồng sủng đặt tại đầu tim.

Đáng thương cho đứa nhỏ của nàng, trước khi chết còn nhớ rõ tên phụ hoàng hắn. Nhưng Mộ Dung Nhượng Hồng cũng không chịu đem một chút nhu tình trên người Vân phi chia cho nàng cùng đứa nhỏ.

Lương công công nhìn thấy bộ dạng điên cuồng này của Đường Tứ Tứ, càng thêm kinh thường, phát trần trên tay đảo qua, hắn hừ lạnh "Thật không biết xấu hổ, người muốn quý ở đây thì liền quý đi, nếu chọc giận đến Hoàng thượng cùng Vân phi nương nương thì chỉ có khổ cho ngươi thôi."

Lương công công bỏ lại những lời lạnh băng này liền xoay người rời đi. Trên đầu lúc này lại một tiếng sấm xé trời, nàng nghe được sau cánh cửa đóng chặt kia truyền đến một trận âm thanh găm nhẹ của nam nhân cùng tiếng cười duyên thanh thoát của nữ nhân. Nam nhân là Mộ Dung Nhượng Hồng, còn nữ nhân kia đương nhiên là Vân quý phi đang thịnh sủng.

Đường Tứ Tứ chỉ cảm thấy trong ngực có cái gì đó kịch liệt quay cuồng, "Phốc" một cái, một ngụm máu tươi phun ra, cả người nàng trực tiếp ngã xuống đất.

_Editor: boong412

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nữ nhân đoạt nam nhân nàng

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Hoàng hậu Đường thị không biết phép tắc, tâm địa độc ác, kiêu căng vô lễ, luôn mạo phạm thánh thượng, đây là đại nghịch bất đạo, lập tức phế bỏ vị trí Hoàng hậu, tống vào lãnh cung, hi vọng có thể thật tâm ăn năn! Khâm thờ!" Lương công công mặt không chút thay đổi đọc xong thánh chỉ, liếc mắt nhìn Đường Tứ Tứ còn đang quỳ trên đất.

Đường Tứ Tứ bệnh liệt giường bị Thanh Nhi kéo dậy. Một đạo thánh chỉ này, đối với nàng mà nói là một lần lại thêm một lần đã kích kịch liệt.

Ha ha, Mộ Dung Nhượng Hồng đủ ác, ngay lúc nàng đang thương tâm chịu tang nhi tử còn chưa bình phục, hắn liền dùng thủ đoạn tàn nhẫn đẩy nàng vào vực sâu.

Đường Tứ Tứ ngẩng đầu, cười điên cuồng "Ha ha.... Xin hỏi Lương công công, Mộ Dung Nhượng Hồng phế đi ngôi vị Hoàng hậu của bản cung, có phải là sau đó muốn nâng Đường Vân Nhiễm làm hậu không?"

Lương công công chán ghét trừng mắt nhìn nàng "Lớn mật, tục danh Vân quý phi là thứ đồ loại ti tiện như ngươi gọi sao?"

Đường Tứ Tứ nghe đến đó, đột nhiên điên cuồng cười ha ha, cười đến cả nước mắt đều chảy ra. Đường Tứ Tứ nàng ti tiện? Nàng nhớ năm đó là chính Mộ Dung Nhượng Hồng tự mình đến cửa đòi thủ nàng. Bởi vì gả cho Mộ Dung Nhượng Hồng, cậu nàng là Uy viễn đại tướng quân mới đồng ý cho Mộ Dung Nhượng Hồng mượn binh lực.

Nhiều năm như vậy, nàng theo hắn vào sinh ra tử, không chỉ làm phiền người cậu hiểu rõ nàng nhất mà còn liên lụy đến đệ đệ thân cận nhất của nàng... Bọn họ đều vì nghiệp lớn của Mộ Dung Nhượng Hồng mà còn trẻ đã mất mạng, hoặc nói đến khả năng từ đó đến giờ hắn căn bản không có đem nàng để trong lòng. Hắn lấy nàng, chỉ để lợi dụng mà thôi.

"Muội muội ngoan, bản cung sợ ngươi nhận được thánh chỉ liền chịu không nổi, nên đến nhìn ngươi một chút." Giọng nói ngọt như tiếng hót chim vàng oanh đột nhiên vang lên phía sau, Đường Tứ Tứ chấn động, ngẩng đầu liền nhìn thấy Đường Vân Nhiễm dẫn đầu đoàn cung nữ một đường đi đến đây. Hôm nay nàng ta mặc một bộ cung trang tinh xảo, làn váy uốn lượn, khuôn mặt so với hoa còn kiều mị hơn vài phần, mị nhân như nước, eo nhỏ một tay nắm không chặt, đẹp tựa như tiên nữ từ trên trời xuống.

Đường Tứ Tứ nhìn nàng ta, hai mắt đã muốn trừng lớn, trong mắt tràn ngập hận ý, hận không thể đem Đường Vân Nhiễm ăn tươi nuốt sống.

"Đường Vân Nhiễm, ngươi là kẻ giết người, tại sao lại hại chết con ta?" Đường Tứ Tứ từ trên đất nhảy lên, giọng the thé, trong lòng hận ý chen chúc như muốn đem xương cốt nàng đập tan, nàng hận chết Đường Vân Nhiễm, hận không thể đem nàng ta ăn tươi nuốt sống.

Đường Vân Nhiễm hé miệng cười khế, kim châm trên đầu nhẹ nhàng lay động "Muội muội ngoan của ta, là do ngươi vô dụng không bảo vệ được đứa nhỏ, sao lại trách ta đây? Ha ha, nghe thật buồn cười."

Mắt Đường Tứ Tứ hần lên những tia máu "Đường Vân Nhiễm, Triệt Nhi nó là cháu ngươi, ngươi cũng có thể hạ thủ được, ngươi thật là nữ nhân độc địa."

Ý cười bên miệng Đường Vân Nhiễm càng sâu, sau đó dùng ánh mắt cao cao tại thượng quan sát Đường Tứ Tứ "Đường Tứ Tứ, là do ngươi ngu xuẩn, không bảo hộ được đứa nhỏ của mình, không bảo vệ được tình cảm trọng phu dành cho mình. Ta làm chuyện gì? Hơn nữa..." Đường Vân Nhiễm nói tới đây, đột nhiên bước đến, ở bên tai nàng mà nhẹ giọng nói "Nói cho ngươi biết sự thật này, nữ nhi mới sinh không lâu bị bệnh đậu mùa mà chết của ngươi cũng là do ta sai người động tay động chân, còn có đệ ruột của ngươi..."

Sự thật tàn khốc làm Đường Tứ Tứ chấn động toàn thân, đau đớn trải khắp lục phủ ngũ tạng nàng. Nàng dùng sức bóp cổ Đường Vân Nhiễm, nàng ta mặt không nửa điểm kích động, ngược lại đôi mắt còn có ý giảo hoạt lóe qua.

"Ngươi đang làm gì?" Một giọng nam nhân vang to lên phía sau, Đường Tứ Tứ còn không kịp phân biệt âm thanh của người đến là ai, chỉ thấy trước mắt hiện lên một bóng đen, ngay sau đó nàng bị người đánh một quyền bay đi, đụng vào tường, sau đó lại theo vách tường té xuống, Thanh Nhi thấy thế, vội vàng chạy qua.

Đường Tứ Tứ phun ra một búng máu, gian nan nâng đầu, liền nhìn thấy một bộ quần áo màu vàng chói lóa, Mộ Dung Nhược Hồng khăn trương mang Đường Vân Nhiễm ôm vào lòng bảo hộ, còn Đường Vân Nhiễm thì nhu nhược tựa như bị thương tựa vào lòng Mộ Dung Nhược Hồng tìm kiếm che chở.

_Editor: boong412

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Ác độc

_Editor: boong412

Mộ Dung Nhược Hồng nhìn dấu tay trên cổ Đường Vân Nhiễm mà đau lòng, hần phần nộ trùng mắt nhìn nàng "Đường Tứ Tứ, á độc phụ này, dám tổn hại đến Vân Nhiễm, trẫm muốn ngươi phải trả giá!"

Nàng ngược mắt nhìn nam nhân nàng đã yêu năm năm trời, ngày xưa thề non hẹn biển, giờ câu nói vẫn còn ở bên tai, vậy mà giờ đây hần đã thay lòng đổi dạ. Dù cho hần lấy nàng vì lợi dụng, thì Triệt Nhi vẫn là nhi tử của hần, còn có nữ nhi Yên Nhi vừa sinh ra đã mắc bệnh đậu mùa mà chết, bọn họ đều là con của Mộ Dung Nhược Hồng hần, có sao hần lại lạnh lùng đạ bạc với họ như vậy.

"Người đâu!" Mộ Dung Nhược Hồng chán ghét liếc nhìn Đường Tứ Tứ, nâng cao giọng gọi người. Cửa đại điện nhanh chóng xuất hiện vài thị vệ dừng mảnh, hần lại ra mệnh lệnh "Nhanh chóng mang tiện ty Đường Tứ Tứ này nhốt vào đại lao cho trẫm!"

Mộ Dung Nhược Hồng vừa nói xong, Thanh Nhi liền vội vàng quỳ xuống, hướng Mộ Dung Nhược Hồng mà dập đầu "Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương là bị oan, ngài hãy bỏ qua cho người..."

Mộ Dung Nhược Hồng cười xùy một tiếng, lại quay sang đám thị vệ "Có kẻ quấy nhiễu, giết không cần hỏi."

Đám thị vệ nghe vậy liền tiến lên, Thanh Nhi vẫn luôn một bên gắt gao che chở cho Đường Tứ Tứ, bỗng nhiên một tên thị vệ giơ tay lên, xoẹt một tiếng liền thấy đầu Thanh Nhi đã lăn vài vòng trên đất, rơi xuống trước mặt Đường Tứ Tứ. Máu tươi đỏ thẫm bắn đầy mặt Đường Tứ Tứ, giây phút đó nàng biết nàng muốn điên rồi.

Lúc nàng còn sống, hoàn toàn bị Mộ Dung Nhược Hồng cùng Đường Vân Nhiễm đùa giỡn trong tay.

Người cậu sủng ái nàng, đệ đệ hiểu biết nhu thuận, còn có nhi tử cơ trí thông minh,... Bây giờ ngay cả nha hoàn nàng xem như tỷ muội cũng ra đi. Tất cả bọn họ đều là bị bọn Mộ Dung Nhược Hồng cùng Đường Vân Nhiễm hại chết!

Thử hỏi tại thời điểm như vậy, nữ nhân nào có thể chịu đựng được?

"Mộ Dung Nhược Hồng, Đường Vân Nhiễm, ta nguyện rửa các ngươi, đôi câu nam nữ này lúc già không có người chăm sóc, nữ thì bị ngàn vạn nam nhân giẫm đạp... Hai người các ngươi chết không từ tể! Ta liều mạng cùng các ngươi!" Đường Tứ Tứ giãy dụa từ trên đất đứng lên, hướng Mộ Dung

Nhược Hồng cùng Đường Vân Nhiễm chạy đến. Đường Vân Nhiễm lạnh run chui vào lòng Mộ Dung Nhược Hồng, còn hấn lại nhìn nữ nhân trong lòng bị dọa sợ mà cau gắt, liền giờ chân đá một cước vào Đường Tứ Tử đang chạy đến.

Sau đó liền lấy trường kiếm bên người thị vệ, nhắm cổ Đường Tứ Tử mà chém.

"A!" Lòng ngực bỗng nhiên đau đớn làm Đường Tứ Tử kêu lên, Mộ Dung Nhược Hồng cười lạnh, mũi kiếm lạnh băng chĩa vào Đường Tứ Tử.

"Đường Tứ Tử, trầm biết trong lòng ngươi không phục, nghĩ trăm vong ân phụ nghĩa. Nhưng ngươi nữ nhân ngu xuẩn này, nếu không tại sao trầm kỳ tài xuất chúng, có sự trợ giúp của ngươi mà trầm vẫn không thể ngồi lên ngai vị Hoàng đế này. Hết thấy hiện tại, đều là do một mình trầm cố gắng. Còn Vân Nhiễm, trầm không ngại nói cho ngươi, ngay từ đầu nàng mới là người trong lòng trầm. Ngươi cho đến bây giờ, chỉ là một vật thay thế không hơn không kém!"

Mộ Dung Nhược Hồng lãnh khốc tuyên bố, lại nhìn sang Đường Vân Nhiễm, trong mắt không còn gì ngoài sùng nịch ngập tràn.

"Chó má cái kỳ tài ngút trời, trận chiến ở Tĩnh thành, không phải ngươi bị Thái tử đánh cho bại trận chạy trốn sao? Còn không có đệ của ta, ngươi đã sớm chết dưới loạn tên rồi... Mộ Dung Nhược Hồng, ngươi càng nói càng để lộ bản chất, một tên vô sỉ bỉ ổi, bản chất hỗn đản..." Đường Tứ Tử đầy hận ý, hai mắt trừng lớn, không ngại mà nói ra những lời thô bỉ với Mộ Dung Nhược Hồng.

Phàm là người thành công nào, cũng sẽ chán ghét nếu có ai đó nhắc đến đoạn thời gian mà hấn nghèo túng chật vật. Mộ Dung Nhược Hồng cũng không ngoại lệ, nhìn Đường Tứ Tử hai mắt đang vằn tia máu, trên mặt hấn chỉ có vẻ chán ghét tột độ. Hấn nâng trường kiếm trong tay, không do dự mà hướng đến hai mắt Đường Tứ Tử.

"Đường Tứ Tử, trầm nể tình nghĩa ngươi là Hoàng hậu lâu nay, chúng ra có thể sống một cuộc sống phi thường tốt, nhưng xem ra hiện tại, ngươi chỉ có thể ở dưới cừu tuyên mà xem bọn ta hạnh phúc!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chiến tranh của nữ nhân

_Editor: boong412

Mặt trời nóng như lửa đốt dần nhô lên cao.

Đường Tứ Tử bị trói trên một giá gỗ cao, phía dưới xếp đầy củi đốt, cũng đã hắt dầu đầy đủ, chỉ cần chờ Mộ Dung Nhược Hồng lên tiếng, liền có thể lập tức châm lửa hòa thiêu.

Tóc tai Đường Tứ Tử bù xù, hai mắt đã bị móc đi, tay chân đều bị trói chặt, cả người là một mớ hỗn độn không chịu nổi. Nàng hiện tại như vậy, còn nữa điểm nào là phong thái Hoàng hậu trước đây.

Đường Vân Nhiễm nhẹ nhàng bước đến, đi lên đài cao, dùng âm thanh thật thấp mà chỉ nàng nghe thấy "Đường Tứ Tử, tại lúc ngươi sắp chết này, ta sẽ rú lòng thương mà nói cho ngươi sự thật. Lấy chỉ số thông minh cùng với kiến thức của người thì căn bản vĩnh viễn không phải đối thủ của ta. Điều là nữ nhân như nhau, nói cho ngươi một câu cuối cùng, nếu kiếp sau lại đầu thai làm nữ nhân, trăm ngàn lần không làm "Nữ nhân tam tông", ở nhà theo cha, lấy chồng theo chồng, chồng mất theo con, làm vậy nhất định cả đời đều dậm chân tại chỗ. Ta thắng ngươi vì ta biết dùng nam nhân làm cầu thang mà leo lên cao."

Đường Vân Nhiễm nói đến đây, ngừng lại lấy khăn tay khinh thường mà lau mặt nàng. Tức giận còn đọng lại trong ngực Đường Tứ Tử căn bản là không thể chịu được, mở miệng mắng "Đường Vân Nhiễm, ta chết rồi cũng không buông tha cho các ngươi."

Mộ Dung Nhược Hồng ở dưới đài, nghe được Đường Tứ Tử lại bắt đầu nguyên rủa, hấn liền tiêu sái bước lên đài cao, thân thủ kéo tay Đường Vân Nhiễm, Đường Tứ Tử tuy rằng không nhìn thấy người nhưng vẫn có thể cảm nhận được hơi thở của Mộ Dung Nhược Hồng.

Nàng gian nan ngẩng đầu, cố gắng mở cặp mắt không trông kia, cười lạnh lùng "Mộ Dung Nhược Hồng, ngươi cần phải nhớ rõ khuôn mặt này của ta, bởi vì sau hôm nay, mỗi đêm ta đều sẽ xuất hiện bên giường của ngươi!"

Mộ Dung Nhược Hồng cười lạnh, giờ trường kiếm trong tay lên, trường kiếm đã muốn nhuộm đầy máu nàng lại thêm một vết xẹt qua mặt, miệng khinh miệt nói "Trầm muốn ngươi đến cả Quỷ Hồn cũng ghét bỏ, trầm sẽ làm mọi cách để cho ngươi đời đời kiếp kiếp không thể chuyển thế."

Đường Vân Nhiễm nhìn thoáng qua toàn thân tràn đầy vết máu của Đường Tứ Tử, khoe miệng gọi lên một độ cong khinh miệt, bước lên kéo tay Mộ Dung Nhược Hồng rời khỏi đài cao.

"Châm lửa!" Mộ Dung Nhược Hồng lạnh giọng hạ lệnh. Liền có thị vệ đến ném đuốc vào không trung, "oanh" một tiếng, lửa liền bùng lên. Trong ánh lửa, trên mặt Đường Tứ Tử có máu chảy ra, rất nhanh chóng liền rơi xuống đất. Nàng ở giữa đồng lửa mà phát ra tiếng cười thâm trầm mà thê lương "Trời

cao chứng giám, Đường Tứ Tứ ta xin thề, nếu tháng sáu tuyết rơi thì Mộ Dung Nhượng Hồng sẽ đoạn tử tuyết tôn...A...." Ngọn lửa cực nóng thiêu đốt linh hồn của Đường Tứ Tứ, mà tiếng cười của nàng vẫn còn quanh quẩn xung quanh không dứt.

Mộ Dung Nhượng Hồng cùng Đường Vân Nhiễm đứng tại nơi đó, lãnh khốc vô tình thưởng thức cảnh Đường Tứ Tứ bị thiêu sống. Hai người đều như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng thở ra, từ đầu đến cuối không có lấy một điểm thương tình.

Sau nửa canh giờ, trời cao căn bản là ánh nắng chiếu rọi chói chang, đột nhiên lại có hoa tuyết rơi xuống tràn ngập... Mà ngừng giữa không trung là Đường Tứ Tứ cảm thấy thân mình càng ngày càng nhẹ, nàng thấy được trong hoàng cung có rất nhiều oan hồn phiêu lãng.

Trời đất vô tình, nhìn vạn vật như mây trôi gió thổi.

Nàng tại nơi hoàng cung ánh vàng rực rỡ này mà bay đi, sau đó, ngay cả chính nàng cũng không biết mình đã bay bao lâu. Nàng nhớ rõ nàng thấy được thời điểm Đường Vân Nhiễm mang thai, sinh ra hoàng tử được nâng làm Hoàng hậu; lại nhìn thấy Đường Vân Nhiễm cho Mộ Dung Nhượng Hồng uống nước đã hạ độc, làm Mộ Dung Nhượng Hồng chết bất đắc kỳ tử; lại nhìn thấy Đường Vân Nhiễm tấn phong Thái hậu, từ nay về sau buông rèm nhiếp chính; lại nhìn thấy Đường Vân Nhiễm nhiều lần dùng thân thể mình để duy trì quan hệ với quan lại trong triều....

Đúng như Đường Vân Nhiễm nói, nàng ta dùng nam nhân làm bậc thang để leo cao.

Cuối cùng đạp lên vô số mạng người, nàng ta đi lên quyền lực khuynh thế.

Chỉ còn nàng, là thua!

Đường Tứ Tứ đứng tại nơi cao nhất của hoàng thành, nhìn xuống quan sát hết thấy hoàng thành, nàng mệt mỏi. Làm một cô hồn dã quỷ, nàng ti tiện như con kiến, mà Đường Vân Nhiễm lại hào quang chói mắt như thế.

Nội tâm đầy vò, sống không thể sống, mà chết cũng không được, như vậy nàng rất mệt mỏi.

Nơi chân trời phía Đông, ánh dương chậm rãi dâng lên, Đường Tứ Tứ mắt nhắm lại ngênh đón nó.....

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hoa lại nở

_Editor: boong412

"A!" Đường Tứ Tứ bừng tỉnh từ cơn ác mộng, cả người đều là mồ hôi. Rèm giường lúc này được vén lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thuần khiết của Thanh Nhi thò vào, khẩn trương hỏi "Tiểu thư, người lại gặp ác mộng sao?"

Đường Tứ Tứ dùng bàn tay lạnh lẽo của mình cầm lấy tay Thanh Nhi, trong lòng bàn tay liền truyền đến độ ấm làm nàng hơi giật mình. Ba ngày trước, khi nàng tỉnh lại, phát hiện ra mình lại trọng sinh vào năm nàng mười bốn tuổi, qua hai tháng nữa liền đến tuổi cập kê. Mà tại lúc đó, Mộ Dung Nhượng Hồng đến cửa cầu thân, từ đó về sau cuộc sống nàng liên tục bận rộn cùng nam nhân thối tha kia.

Bất quá bây giờ nàng đã trọng sinh, nàng sẽ không cho phép chính mình lại có nửa điểm quan hệ cùng tên nam nhân kia. Cả đời này, nàng sẽ không lại làm nền cho người khác, lại càng không để người đối tốt với nàng bị thương!

"Tiểu thư...Tiểu thư..." Thanh Nhi nhìn Đường Tứ Tứ xuất thần, liền gọi vài tiếng. Đường Tứ Tứ lấy lại tinh thần, ngẩng đầu hướng nàng cười nhợt nhạt. Thanh Nhi nhìn nàng nở nụ cười, trong lòng vụng trộm thở ra, mấy ngày trước Nhị tiểu thư mắc mửa, liền phát bệnh, sau đó cả ngày đều nằm trên giường. Ban ngày khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, ban đêm lại luôn bị ác mộng làm tỉnh. Hiện tại người lại nở nụ cười, như vậy cũng xem là khởi đầu tốt đi?

Thanh Nhi lấy ra một khăn tay nhỏ cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán Đường Tứ Tứ, lại nhẹ giọng nói "Nhị tiểu thư, vừa rồi lão phu nhân nơi đó phái Cung mã mã qua, nói rằng tiếp một hai canh giờ nữa lão gia sẽ về đến nhà, nô tỳ thấy Nhị tiểu thư thân mình còn không hoàn toàn hồi phục, ngoài trời lại có tuyết rơi nên liền nói dối Cung mã mã một chút là không đi."

Đường Tứ Tứ nheo nheo mi mắt, một đôi mắt đen láy giật giật, nhẹ giọng nói "Thanh Nhi, chuẩn bị quần áo cho ta."

"Nhưng Nhị tiểu thư, thân thể của người...." Thanh Nhi là thật tâm muốn tốt cho Đường Tứ Tứ, Đường Tứ Tứ cũng kiên trì từ trên giường leo xuống, đi đến ngồi xuống bàn trang điểm.

Nàng nhớ rõ lúc phụ thân trở lại kinh thành cũng là lúc mà nàng sinh bệnh, lúc ấy không nàng không suy nghĩ nhiều nên không có đến đại môn nghênh đón hân. Nhưng sau đó nàng lại nghe Thanh Nhi kể, vị thứ tỷ Đường Vân Nhiễm kia của nàng cũng "sinh bệnh", còn lê thân mình đến đại môn đón phụ thân nàng. Nước cờ này của Đường Vân Nhiễm tự nhiên thành công lấy được sự tán thưởng của mọi người, mà nàng sinh bệnh trốn trong phòng, đương nhiên so với vị thế đích nữ hiện tại là không sánh bằng.

Lúc này đây, nàng cũng không ham gì cái danh "hiếu thuận" kia, nhưng cũng không muốn bị Đường Vân Nhiễm lợi dụng cơ hội mà một mình dành lấy mỹ danh.

Nha hoàn Thúy Nhi cầm một bộ quần áo màu trắng thêu hoa mẫu đơn đến, Đường Tứ Tứ nhìn nhìn mảy mòi lại "Đổi một bộ khác." Đường Vân Nhiễm thích loại quần áo thanh nhã này, hơn nữa nếu mặc nó chẳng khác nào nàng lại làm nên cho nàng ta. Kiếp trước nàng cũng thích bất chước Đường Vân Nhiễm mặc trang phục thanh nhã, nhưng xem ra hiện tại loại quần áo này không thích hợp với nàng.

Thân hình nàng so với nàng ta đầy đặn hơn, lại không có được khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành kia, nhưng hai gò má nàng so với nàng ta càng đầy đặn hơn. Loại quần áo thanh nhã này chỉ tổ đem ưu điểm của nàng che lấp.

Túy Nhi lại thay đổi vài bộ, Đường Tứ Tứ đều không hài lòng, vẫn là Thanh Nhi thông minh, tìm một bộ gấm bào đỏ thẫm, Đường Tứ Tứ lúc này mới hài lòng gật đầu. Thay đổi quần áo xong, nhìn vào gương, phát hiện ra quần áo đỏ thẫm này đem sắc mặt nhợt nhạt vì bệnh của nàng che lại phần nào. Thanh Nhi tay chân lạnh lẽo búi cho nàng một búi tóc.

Ồn thỏa mọi thứ, Đường Tứ Tứ mới dẫn người đi tới cửa phủ. Ở ngoài phủ, Đường Vân Nhiễm đã đứng đợi ở đấy. Nhìn thấy Đường Tứ Tứ, trong mắt Đường Vân Nhiễm xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất, liền mỉm cười tiến đến đón "Muội muội, không phải muội đang bệnh sao, có sao lại ra đây?"

Nhìn khuôn mặt quen thuộc đó của Đường Vân Nhiễm, Đường Tứ Tứ cơ hồ là nén giận đến phát run. Á hung thủ giết người này, kiếp trước nàng bị nàng ta tính kế, lại dựa vào nam nhân, bỏ lên ngôi vị cao quý nhất của nữ nhân. Lần này trọng sinh, nếu vẫn đầu không lại, chỉ sợ nàng sẽ phải tiếp tục làm quân cờ cho nàng ta.

Đường Vân Nhiễm cảm giác được thân mình Đường Tứ Tứ run run, mình quang trong mắt chợt lóe, vừa định nói gì đó, lại nghe tiếng xe ngựa truyền đến. Cách đó không xa đã nhìn thấy mấy chiếc xe ngựa đang tiến lại gần.

Cha Đường Tứ Tứ là Đường Trọng Nguyên, Hộ bộ thượng thư, mấy ngày này là đi tuần sát ở mấy phần đất bên ngoài kinh thành.

Xe ngựa đã dừng lại, Đường Tứ Tứ nhìn người hầu cùng hai thiếu niên trẻ tuổi lục đục bước xuống xe, nàng phát hiện hai thiếu niên trẻ tuổi ấy là Mộ Dung Nhược Hồng cùng Tả Thương Minh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nữ nhân đánh địch (một)

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ nghi hoặc nhũ mảy, đột nhiên lại thoải mái. Thì ra là như thế, bản thân nàng vì mắc bệnh nên không ra tiếp đón, sau đó trong phủ ca ngợi câu chuyện Đường Vân Nhiễm mang bệnh thể nhưng lại xuất môn nghênh đón phụ thân, khả năng tin tức gặp được Mộ Dung Nhược Hồng cùng Tả Thương Minh cứ như vậy mà bị chìm xuống. Suy cho cùng Mộ Dung Nhược Hồng tuy rằng dung mạo tuấn mỹ nhưng hẳn lại không được Hoàng đế sủng ái. Hay nói trắng ra là Hoàng đế chán ghét đứa con trai này.

Đường Tứ Tứ hít một hơi thật sâu, nàng thề vô luận thế nào cũng không để cho tra nam (tra nam: nam nhân xấu xa) kia có cơ hội tiếp cận, nếu hấn da mặt mảy dăm lại gần thì nàng nhất định sẽ không khách khí.

Ánh mắt Đường Vân Nhiễm đảo quanh người Mộ Dung Nhược Hồng cùng Tả Thương Minh ước lượng, tình quang trong mắt chợt lóe, sau đó liền cười, bước lên trước Đường Tứ Tứ "Thỉnh an Ngũ hoàng tử."

Đường Tứ Tứ nghĩ đến chuyện kiếp trước, liền đối với Mộ Dung Nhược Hồng cùng Tả Thương Minh không có gì nhiệt tình, chỉ chào hỏi qua loa, xong liền đứng bất động ở đó. Mộ Dung Nhược Hồng ngũ quan thâm thúy, tư thái nhanh nhẹn, một thân cẩm bào trắng càng nhìn như trich tiên. Miệng hần mỉm cười nhìn hai tỷ muội Đường gia, Đường Vân Nhiễm hơi nghiêng mặt, lộ ra một dung nhan đẹp như thiên tiên, trong mắt hần hiện lên kinh ngạc.

Nhưng hần không dám đem ánh mắt dừng lại lâu trên người Đường Vân Nhiễm, mà lại dừng ở Đường Tứ Tứ bên cạnh. Đường Tứ Tứ là đích nữ Đường phủ, cậu của nàng lại là Uy viễn đại tướng quân. Nếu có thể lấy Đường Tứ Tứ về phủ, liền tương đương với việc đem Đường gia cùng Uy viễn đại tướng quân kéo về phe hần, việc này với hần mà nói là thật sự quan trọng.

"Tứ Tứ, trước kia nghe nói nàng sinh bệnh, hiện tại đã đỡ hơn nhiều chưa?" Khóe miệng Mộ Dung Nhược Hồng gọi lên độ cong, biểu tình trên mặt là tha thiết chân thành đến cực điểm.

Đường Tứ Tứ thân nhiên nói "Tạ ơn Ngũ hoàng tử quan tâm, ta đã tốt hơn nhiều rồi." Trước kia nàng thích Mộ Dung Nhược Hồng, hẳn chính là bảo bối trong lòng nàng. Còn bây giờ, nàng chán ghét hần, hẳn là trúng thuốc, đẹp để chỗ nào cơ chứ!

Thái độ Đường Tứ Tứ làm cho mọi người giữa sân hơi kinh ngạc, nhất là Mộ Dung Nhượng Hồng cùng Mộ Vân Nhiễm. Mộ Dung Nhượng Hồng nhớ rõ, lúc trước gặp qua nàng, thì ánh mắt nàng nhìn hắn đều là tràn ngập mê luyến.

"Tứ Tứ, hai tháng sau là đến tuổi cập kê của nàng rồi, nàng có đặc biệt muốn thứ gì không?" Mộ Dung Nhượng Hồng dường như không để ý tới thái độ lạnh nhạt của nàng, lại cười ôn hòa nói.

"Không dám làm Ngũ hoàng tử lo lắng, Tứ Tứ chỉ là một dân nữ bình thường nào dám đòi hỏi lễ vật chứ." Giọng nói nàng mang theo chút không kiên nhẫn, sau đó dừng lại một chút, lại nói "Tứ Tứ xin Ngũ hoàng tử không cần gọi thẳng khuê danh Tứ Tứ, tránh rước lấy phiền toái bị mọi người nghi ngờ không nên."

Khóe miệng tươi cười của Mộ Dung Nhượng Hồng cơ hồ co rút lại, sao lại thế này, sao Đường Tứ Tứ này lại đột nhiên thay đổi thái độ lạnh nhạt với hắn? Hay là đang giả bộ, hiện tại nàng dùng phương pháp lạt mềm buộc chặt mà hấp dẫn hắn?

Mộ Dung Nhượng Hồng tự cho là như vậy, trong lòng liền đối Đường Tứ Tứ khinh bỉ vài phần. Quả nhiên là một nữ nhân ngu xuẩn.

Đôi mắt Đường Vân Nhiễm cũng tràn đầy nghi hoặc, nhưng hiện tại nàng không thể quản được việc đó. Trước đây mấy ngày nàng biết Đường Trọng Nguyên sắp trở về nên liền bắt đầu cố ý nhin ăn, làm cho chính mình thoạt nhìn trở nên nhu nhược hơn.

Hiện tại vì muốn cái mỹ danh mà thân mình nàng ta "suy yếu" lung lay vài cái, toàn bộ thân mình thiếu chút nữa liền trực tiếp ngã ra đất. Nha hoàn Tiểu Đào Nhi phía sau nàng ta nhanh chóng la lên "Đại tiểu thư, người làm sao vậy? Nô tỳ đã nói thân mình người mang bệnh không nên ra đón lão gia, người xem hiện tại..." Tiểu Đào Nhi trong lúc cấp bách liền đem "tình hình thực tế" nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nữ nhân đánh địch (hai)

_Editor: boong412

Mỹ nhân đột nhiên không hèn mà té xỉu, cũng chỉ để có thể giành được lòng trắc ẩn từ đám nam nhân. Kiếp trước Đường Tứ Tứ không nhìn thấy được tình cảnh Đường Vân Nhiễm té xỉu, nhưng lúc này đây rốt cuộc nàng cũng được "điện kiến". Nàng vội vàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Nhượng Hồng và Tả Thương Minh. Quả nhiên, trong mắt hai nam nhân thân nhiên đều là thương tiếc, nhất là Tả Thương Minh, mày của hắn đã muốn hơi nâng lên.

Nếu không phải đã sống qua một kiếp, Đường Tứ Tứ sẽ tuyệt đối không biết Tả Thương Minh thích Đường Vân Nhiễm. Tuy hiện tại phụ thân Tả Minh Thương vẫn là Lễ bộ thượng thư nhưng sau vài năm, ông ta bay lên với tốc độ cực nhanh, nhanh đến mức tiến đến chức Tả tướng đương triều. Mà kiếp trước, Tả Thương Minh lấy vợ sinh con, nhưng không cẩn thận là vợ hắn lại đắc tội Đường Vân Nhiễm, nàng ta xem không vừa mắt. Tả Thương Minh liền lên kế hoạch làm cho vợ hắn cùng đứa nhỏ trong bụng một xác hai mạng.

Có thể nói, Tả Thương Minh yêu sâu đậm Đường Vân Nhiễm chỉ có hơn chứ không kém. Nhưng kỳ lạ ở chỗ, dù Đường Vân Nhiễm dùng thân thể chính mình cùng nam nhân khác lộn lộn nhưng lại không có ở cùng với Tả Thương Minh bao giờ. Đường Vân Nhiễm giống như là loại nữ thần trong lòng Tả Thương Minh a.

Mây kiếm Đường Trọng Nguyên nhướn lên, đối với đại nữ nhi của hắn một phen hiếu tâm cũng có chút cảm động. Hắn vén vén chòm râu "Còn không mau mang Đại tiểu thư vào trong, sau liền mời đại phu đến xem." Đường lão gia nói xong liền chấp tay xin lỗi bọn Mộ Dung Nhượng Hồng. Bọn Mộ Dung cũng biết hiện tại người ta cũng không có rảnh mà ở lại đón tiếp bọn họ.

Đường Vân Nhiễm "suy yếu" vô cùng khẽ cắn môi mọng, lắc đầu quở trách nha hoàn Tiểu Đào Nhi "Đào Nhi, ngươi nói bậy bạ gì đó. Phụ thân xuất môn lâu như vậy mới trở về, phận nữ nhi đương nhiên là lấy hiếu làm trọng, hơn nữa ta không có sao, ngươi lại như vậy làm mọi người kinh hoàng." Tuy rằng miệng nói không có việc gì nhưng thân thể nàng ta càng thêm run rẩy kịch liệt.

Mộ Dung Nhượng Hồng trước khi rời đi còn liếc nhìn Đường Tứ Tứ một chút, thấy ánh mắt nàng lãnh đạm, căn bản không có liếc nhìn hắn. Trong lòng Mộ Dung Nhượng Hồng không hề không giận, nữ nhân này tưởng chiêu lạt mềm buộc chặt ấy có thể thu hút hắn ư, nếu nàng đã muốn thì hắn liền bồi nàng cùng chơi. Hắn thật muốn nhìn xem đến cuối là ai sẽ khóc nhè tìm đến hắn. Bất quá đáng tiếc, nếu Đường Vân Nhiễm là đích nữ Đường gia thì thật tốt, hắn vừa có được mỹ nhân vừa có được giang sơn.

Mộ Dung Nhượng Hồng lần nữa lên xe ngựa rời đi. Sau khi tiễn bọn Mộ Dung rời đi, mọi người cũng trở về ai làm việc nấy. Đường Tứ Tứ cố ý thả chậm bước chân, phân phó nhỏ bên tai Thanh Nhi. Thanh Nhi liền chuyển hướng đi đến sân của lão phu nhân.

Đường Trọng Nguyên thật khẩn trương Đại nữ nhi của hắn nên tự mình một đường che chở nàng về viện. Mẫu thân thân sinh Đường Vân Nhiễm là Liễu di nương, nhìn đến bộ dáng này của nữ nhi, xoắn xoắn khăn tay, lập tức liền cúi đầu khóc trách cứ Đường Vân Nhiễm "Vân Nhiễm, không phải di nương nói với con rồi, lòng hiếu tâm của con với cha ai cũng biết. Con đứa nhỏ này cần gì phải tới qua vội vàng thăm hà bao cho phụ thân, để nhìn xem bây giờ thành cái bộ dạng gì rồi."

Nguyên lai nữ nhi hấn thức đêm thêu hà bao cho hấn, Đường Trọng Nguyên trong lòng cảm thấy ấm áp, đối với Đại nữ nhi càng thêm yêu thích.

Đường Tứ Tứ đứng ở một bên, như là người vô hình bị cả ba bọn họ xem nhẹ. Coi như cả ba người bọn họ mới là gia đình, còn nàng chỉ là một kẻ ngoại nhân đi.

Đường Vân Nhiễm mất phương hướng nhìn sang Đường Tứ Tứ bị vắng vẻ ở một bên, khóe môi hơi giương lên trước.

"Các người không cần ngăn cản ta! Thật ra ta là muốn hỏi xem, là ta không cho nàng ta ăn, hay là chèn ép nàng. Thế nên làm cho nàng ta đường đường là một thiên kim tiểu thư lại trước mặt người ngoài té xỉu, há là để cho họ biết nàng sống trong phủ không được tốt." Một thanh âm hơi già nua nhưng hữu lực mui truyền đến, tiếp theo đó là một trận âm thanh quả trọng va đập. Đường Tứ Tứ mỉm cười, Đường Vân Nhiễm có nước cờ của nàng ta thì nàng cũng có kế sách của riêng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

_Editor: boong412

Đường lão phu nhân người còn chưa thấy thì đã nghe âm thanh truyền đến. Vừa rồi Thanh Nhi đến bẩm báo, nói vừa nãy ở cửa phủ Đường Vân Nhiễm trước mặt Ngũ hoàng tử Mộ Dung Nhược Hồng té xỉu. Trong lòng lão phu nhân chỉ có tức giận, cảm thấy cháu gái bà là một đứa không biết suy nghĩ.

Đường Trọng Nguyên vốn là muốn trấn an Đường Vân Nhiễm trước, sau lại đi thỉnh an mẫu thân. Nhưng hiện tại nhìn tình hình mẫu thân nổi giận đùng đùng đến đây, ánh mắt hấn liếc liếc Đường Tứ Tứ, trong lòng cũng nổi giận, trách cứ nói "Tứ Tứ, là con cho người mời tổ mẫu đến sao?"

Lúc này Đường lão phu nhân được Cung ma ma dìu vào, tay chống quả trọng bước vào phòng. Nghe được tiếng quát trách của Đường Trọng Nguyên, bà không hồn không giận nói "Người đừng quát Tứ Tứ, nếu không có nàng, lão bà ta còn không biết bộ mặt này của Đường gia liền vứt đi đâu đâu?"

Đường Trọng Nguyên bị giáo huấn, không dám nhiều lời nữa. Mà Liễu di nương cùng Đường Vân Nhiễm liếc mắt nhìn nhau, hai người liền nhanh chóng thỉnh an Đường lão phu nhân. Đường lão phu nhân hừ lạnh "Lão bà này già rồi, không dám đương nổi thỉnh an của cửa Đại tiểu thư đâu."

Biểu tình trên mặt Đường Vân Nhiễm thực bình thản, thập phần hiểu thuận mà nói "Tổ mẫu, Nhiễm Nhi suốt mấy ngày nay thân mình có chút không thoải mái nên mới vừa rồi ở cửa đã thất lễ."

Đường Trọng Nguyên cũng vội vàng bổ sung "Đúng vậy, mẫu thân. Nhiễm Nhi mấy ngày nay bị lạnh, lại suốt đêm thêu hà bao cho nhi tử nên mới xảy ra cơ sự này."

Đường Tứ Tứ nhớ rõ kiếp trước tất cả mọi người đối với Đường Vân Nhiễm đều khen không dứt miệng, duy chỉ riêng tổ mẫu này của nàng là thủy chung chán ghét Đường Vân Nhiễm. Sau đó Mộ Dung Nhược Hồng đến cửa cầu thân, tổ mẫu là muốn đem Đường Vân Nhiễm gả cho Mộ Dung Nhược Hồng làm thiếp nhưng nàng ta tìm cách từ chối. Mà ngay lúc ấy nàng lại thích Mộ Dung Nhược Hồng như vậy, liền đâm đầu vào. Hiện tại xem ra, lão nhân gia đôi mắt có vẻ tỉnh táo.

Thân thủ Đường Tứ Tứ nhẹ nhàng xoa xoa huyệt thái dương, đi đến bên cạnh Đường lão phu nhân, ôn nhu cười nói "Tỷ tỷ một lòng hiếu tâm thật làm người ta cảm động. Nhưng mà... Tỷ tỷ nếu thật sự muốn phụ thân bình an thì trăm ngàn lần không nên thức khuya nha. Chuyện tình tỷ tỷ té xỉu hôm nay, người biết nội tình thì sẽ nghĩ tỷ tỷ hiếu tâm. Còn với những người không biết còn có thể nghĩ là do tổ mẫu quá khát khe với tỷ, đến lúc đó Ngự Sử đại nhân liền liệt phụ thân vào loại không biết cách trị gia thì chẳng phải gây rắc rối cho người sao."

Đường Tứ Tứ nói tới đây, lại thoải mái cười, đi qua nắm tay Đường Vân Nhiễm, dùng âm thanh càng thêm ôn nhu mà nói "Tỷ tỷ, chúng ta là nữ nhi Đường gia, chỉ cần bước ra khỏi đại môn Đường gia đều liền đại biểu cho thể diện Đường gia. Chỉ khi chúng ta mọi việc ôn hòa thì mới có thể làm phụ thân sáng lạn. Nhớ lấy không cần chưa bắt được gà mà đã mất nắm thóc."

Khi Đường Tứ Tứ nói những lời này, trên mặt lộ ra thái độ kinh diễm động lòng người. Đường lão phu nhân gật gù đầu, đây mới là phong phạm mà một đích nữ nên có, còn Đường Vân Nhiễm, không phải là bà khinh thường đứa cháu gái này mà thật sự là bà luôn có một chút gì đó ngăn trở với nàng ta.

Đường Trọng Nguyên nghe Đường Tứ Tứ nói như vậy, nháy mắt lại cảm thấy đúng. Tuy rằng đó là thể hiện lòng hiếu tâm của nữ nhi nhưng tên Ngự Sử kia cũng chẳng phải kẻ dễ chọc vào. Hấn quay đầu nói với Đường Vân Nhiễm "Nhiễm Nhi, Tứ Tứ nói đúng, sau này con không cần ép buộc cơ thể mình."

Đường Vân Nhiễm nắm chặt khăn trong tay áo, ánh mắt bén nhọn nhìn về Đường Tứ Tứ, vốn nên là một tuồng kịch mà nàng lấy lòng mọi người, hiện tại lại bị Đường Tứ Tứ chặn ngang. Xem ra, nếu muốn sống yên ổn tại Đường gia, bước đầu tiên là trừ khử Đường Tứ Tứ.

Đường Tứ Tứ biết, lần trọng sinh này đấu trận đầu với Đường Vân Nhiễm, nàng không thắng mà Đường Vân Nhiễm cũng không thua. Nàng biết rất rõ,

tuy rằng Đường Vân Nhiễm hôm nay kinh ngạc, nhưng mục đích của nàng cho tới bây giờ là đặt trên người hai nam nhân Mộ Dung Nhựt Hồng và Tả Thương Minh. Mà chính hai nam nhân này, một người sủng nàng ta đến tận trời còn một người thì cả đời đều yêu điên cuồng không thay đổi.

Đây chính là số mệnh của Đường Vân Nhiễm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tại sao hắn có thể làm như vậy? (một)

_Editor: boong412

Mười lăm tháng giêng hàng năm, Đường lão phu nhân theo quy củ mà mang hai cháu gái đi viếng chùa ở ngoại ô. Sư trụ trì Nhất Nặc đại sư là một cao tăng đắc đạo, mười lăm mỗi tháng đều ở đại diện chùa giảng kinh, rất nhiều phu nhân quan gia trong kinh thành hâm mộ vang danh mà đến.

Đường vào chùa vô cùng đông, vừa qua có một trận tuyết lớn, trắng xóa một vùng, sau chùa có trồng một vườn mai, nhiều đóa mai cũng dựa vào đó mà khoe sắc, đem toàn bộ sân sau chùa biến thành chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Xe ngựa vừa dừng lại ngay cổng chùa, liền nhìn thấy một chiếc xe ngựa xa hoa tinh xảo vừa rời đi, Đường Tứ Tứ vụng trộm vén rèm liếc mắt một cái, trong lòng cười thầm.

Chiếc xe ngựa xa hoa rêu rao mọi nơi kia chính là tâm phúc bên người Hoàng thượng, Cửu Thiên Tuế Tổng quản thái giám Quân Cơ Lạc. Nghe nói trời sinh tính tình Quân Cơ Lạc bạo ngược vô cùng, tác phong tàn nhẫn, muốn cái gì có cái đó, đặc điểm chính là thích mỗi ngày đều xuất môn đi dạo. Ở đương triều hắn từng lăng mạ hoàng tử Mộ Dung Nhựt Hồng bị thất sủng, cũng từng đuổi Thái phó về nhà...

Tội ác chồng chất như vậy, Cửu Thiên Tuế liền mang trên người danh tiếng không mấy tốt đẹp, đó thật sự là tội lỗi chồng chất a.

Đương nhiên tính hung ác của hắn cũng làm cho toàn kinh thành, thậm chí là toàn bộ dân chúng Tiều quốc phẫn nộ.

Đương kim thánh thượng hoa mắt ừ tai sao lại có thể để Cửu Thiên Tuế ngày càng ngang ngược như vậy, nếu sau đó Cửu Thiên Tuế nắm giữ triều chính không có khả năng là mọi việc tốt đẹp.

Bất quá Đường Tứ Tứ lại cảm thấy là do miệng đời đáng sợ, có đôi khi lời đồn đại không thể tin tưởng được. Tựa như chuyện kiếp trước, nàng cùng Thái tử điện hạ đều trong sạch, không có việc gì, thế nhưng lại có người nói nàng cùng Thái tử quan hệ bất chính đấy? Đương nhiên Cửu Thiên Tuế này thật sự có phải là tai họa hay không thì nàng cũng không lo lắng. Theo nàng biết thì kiếp trước Cửu Thiên Tuế bị Thái tử điện hạ thiết kế cho bắt đắc kỳ tử mà chết, nhảm nhảm ngày thì hình như cũng sắp đến thời điểm đó.

Đường lão phu nhân vóc dáng tiêu tụy dập đầu dâng hương, liền bảo Đường Tứ Tứ cùng Đường Vân Nhiễm dập đầu. Đường Tứ Tứ sau khi trọng sinh liền sinh một loại kính sợ với chuyện tâm linh này, nàng thành khẩn dập đầu, hy vọng Phật tổ có thể phù hộ cho Triệt Nhi cùng Yên Nhi có thể bình an đầu thai làm người trong sạch, cũng hy vọng đệ đệ mình ở trên núi tâm sư học đạo bình an vô sự, còn có người cậu của nàng, cũng cầu cho người bình an.

Đường Vân Nhiễm dập đầu, lặng lẽ liếc nhìn Đường Tứ Tứ, khóe miệng hơi kéo lên, lộ một chút tươi cười khôn khéo.

Sau khi thắp hương xong, Đường lão phu nhân ngồi lại nghe Nhất Nặc đại sư giảng kinh, còn Đường Tứ Tứ cùng Đường Vân Nhiễm tuổi còn trẻ nên cũng không ép các nàng. Liền lệnh cho mấy nô tỳ đi theo chiếu cố tốt hai vị tiểu thư.

Đội Đường lão phu nhân đi rồi, Đường Vân Nhiễm kéo tay Đường Tứ Tứ,, cười dịu dàng thân thiết "Nhị muội, tỷ nghe nói sau chùa còn nuôi dưỡng hai con ngựa bồm trắng, hay là chúng ta đi xem thử đi."

Đường Tứ Tứ lắc đầu, không dấu vết thu hồi tay mình lại "Không được đâu tỷ tỷ, ta nghĩ mình nên đi xem hoa mai." Nàng còn nhớ rõ kiếp trước, sau khi đến chùa, Đường Vân Nhiễm cũng lôi kéo nàng đi xem bạch mã. Kết quả không biết làm thế nào mà một trong hai con bạch mã bỗng dưng nổi điên lên, giầy dựa làm đứt dây buộc, điên cuồng đuổi theo nàng, may mắn người âm thầm bảo hộ nàng do cậu phải tới đúng lúc xuất hiện, đâm con ngựa đó một đao mới ngăn trở được công kích của nó với nàng.

Bây giờ nghĩ lại, Đường Vân Nhiễm nhiệt tình mời nàng đi xem bạch mã, nhất định là đã động tay động chân gì rồi. Nếu đã như vậy, thì nàng cần gì phải tự chui đầu vào rọ.

Đường Tứ Tứ cự tuyệt, làm ánh mắt Đường Vân Nhiễm hơi thay đổi, nhưng rất nhanh lấy lại vẻ mặt bình tĩnh nói "Nếu muội muội không thích, thì tỷ đành tự mình đi thôi."

Đường Tứ Tứ gạt đầu, dẫn Thanh Nhi đi hướng ngược lại với nàng ta. Đường Vân Nhiễm đi một đoạn ngắn liền dừng cước bộ, quay đầu nhìn bóng dáng Đường Tứ Tứ rời đi, đáy mắt hiện lên tia khinh miệt.

Nàng vì nàng ta mà chuẩn bị hai kế sách, mặc kệ nàng ta chọn điều gì, đều vẫn là một con đường chết!

"Tiểu Đào Nhi, ngươi đã chuẩn bị mọi việc ổn thỏa chứ?" Đường Vân Yên nhìn về phía Tiểu Đào Nhi, Tiểu Đào Nhi gật đầu, cười bí hiểm.

Bên này Đường Tứ Tứ dẫn Thanh Nhi đến vườn mai xong liền lập tức rời khỏi. Lúc bọn họ rời đi thì phía trước bỗng xuất hiện một ác hán (đại hán gian ác) uống rượu say khướt, người nọ dùng đôi mắt mê đắm mà nhìn chăm chăm Đường Tứ Tứ, như hận không thể một ngụm mà nuốt trôi luôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Tại sao hán có thể làm như vậy? (hai)

_Editor: boong412

Ác hán đó chân bước vội vàng, nhào đến hai người chủ tớ Đường Tứ Tứ. Đường Tứ Tứ vẻ mặt ngưng trọng, kéo Thanh Nhi rời khỏi. Cả hai người vừa chạy vài bước, lại phát hiện vườn mai thế nhưng chui ra vài đại hán lưng trần hung hãn.

Những người này dùng ánh mắt lưu manh mà đánh giá chủ tớ Đường Tứ Tứ. Trong lòng Đường Tứ Tứ rung mình, sự tình phát triển đến mức này, nàng làm sao mà không phát hiện ra được những người đều do Đường Vân Nhiễm chuẩn bị. Nàng ta cố ý cho mấy kẻ lưu manh này đến làm phiền nàng, chính là muốn có người nhìn thấy, nàng đây thiên kim tiểu thư của Đường phủ lại làm chuyện mà không ai ngờ được.

Đến lúc đó nàng chỉ có thể gả cho tên lưu manh đã khinh bạc nàng.

Thanh Nhi hiển nhiên là bị dọa, nàng nhìn một đám đại hán này mà bị dọa đến nỗi khóc lên "Nhi tiểu thư, hiện tại chúng ta phải làm sao đây?"

Đã biết được hung thủ muốn hại các nàng, Đường Tứ Tứ đôi lại không có kích động. Trên mặt nàng vẫn duy trì bình tĩnh, đẹp tựa như vườn mai bên trong, nhìn ác hán mà nói "Ta biết người phái các người đến, nàng trả các người bao nhiêu tiền, ta trả gấp đôi. Chỉ cần các người buông tha cho chúng ta."

Kiếp trước nàng bị Đường Vân Nhiễm kéo đi xem bạch mã, nên chuyện tình ở nơi này chưa từng trải qua. Bất quá kiếp trước nàng cùng Mộ Dung Nhượng Hồng vào sinh ra tử, đã từng gặp nhiều tình huống như vậy nên hiện tại nàng vẫn có thể gặp nguy không loạn.

Ác hán nhìn trên mặt nàng không có một chút thần sắc hoảng loạn nào thì đã ngạc nhiên. Lại nghe nàng nói sẽ trả gấp đôi, trong lòng liền có ý định rục rịch. Một kẻ nhìn như là cầm đầu bọn hán vuốt ve cầm, đáng vẻ lưu manh nói "Các huynh đệ, tiền này chúng ta không cần. Chờ đợi ca ta trở thành con rể của thượng thư còn sợ thiếu tiền nữa sao?"

Xem ra những người này là quyết tâm muốn làm nhục nàng, Thanh Nhi nhát gan chưa từng gặp qua sự kiện này nên cả người trên dưới đều phát run. Tên cầm đầu đi đến nắm lấy cổ tay Đường Tứ Tứ, một đôi bàn tay to không an phận ở trên người nàng sờ mó, sau đó lại giương mồm thối hoác muốn hôn nàng.

Trên người Đường Tứ Tứ xuất hiện một cổ hàn khí, con người đen bóng băng lãnh, chăm chú nhìn vào tên cầm đầu, đột nhiên khanh khách cười ra tiếng "Mấy người các người bị người sai khiến còn dám ở đây to tưởng mộng xuân, đúng là các người cả đời đều xứng đáng đối đãi như vậy."

Ngữ khí nàng cực lạnh nhưng thật ra đem bọn người ấy hạ thấp.

"Các người cũng không suy nghĩ, nếu hôm nay các người thật sự nhục nhã ta, ta cùng lắm là tự sát, không để cho Đường phủ mất mặt. Còn các người? Đùng nói đến làm con rể Đường phủ, thượng thư đại nhân cha ta còn không lột da các người ra sao? Haha đến lúc đó các người nghĩ mình còn mạng để hưởng thụ sao?"

Rõ ràng chỉ là một cô nương mới mười bốn tuổi, nhưng lại phát ra những lời nói này, hào quang trên mặt tỏa sáng khó che lấp được phong thái cao cao tại thượng. Điều này làm cho nam nhân đang ẩn nấp tại góc khuất vườn mai phải nhìn nàng bằng một đôi mắt khác.

Mà ác hán đang đứng đây cũng bị nàng dọa cho sững sốt, cẩn thận suy nghĩ lại thì những gì tiểu nữ oa này nói cũng không sai. Nếu nàng kháng cự mà bọn hán lại thật sự muốn thân thể nàng, đến lúc đó thì phủ Thượng thư sẽ không bỏ qua cho họ.

Bọn họ tuy rằng mê sắc háms tiền nhưng lại càng yêu cái mạng của mình hơn.

Tên lưu manh kia suy nghĩ thông suốt liền quyết định rời đi. Nhưng cách đó không xa Đường Vân Nhiễm đã cho người đuổi theo. Người đi theo tên ác hán cũng không ít nên muốn chạy trốn cũng không thoát được.

Đường Tứ Tứ nhíu mày, trong đầu suy nghĩ rất nhanh. Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, nàng cần phải nghĩ ra biện pháp giúp mình thoát khỏi kiếp nạn này.

Bỗng nhiên ở phía sau, giữa vườn mai lại xuất hiện một nam nhân tiêu sái bước ra. Người nọ một thân cảm bào đỏ thẫm, trong tay cầm một roi da, hần đứng trước đám người Đường Vân Nhiễm phách tới, cổ tay run lên, roi da trong tay ở giữa không trung mà biến ảo thành một con độc xà, nháy mắt liền cuốn lấy cổ tên cầm đầu lưu manh kia, roi da mang theo khí thế sắc bén, xuyên qua da thịt, người nọ nháy mắt máu văng tung tóe, lập tức chết bất đắc kỳ tử.

Hình ảnh tàn bạo như vậy làm kinh hãi mọi người có mặt ở đó, bao gồm đoàn người Đường Vân Nhiễm đang đuổi tới.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tại sao hần có thể làm như vậy? (ba)

_Editor: boong412

Đường Vân Nhiễm nhìn tên ác hán đó cứ thế mà chết, mày liễu nhú nhẹ, vẻ mặt lo lắng nói "Nhị muội, nơi này đã xảy ra chuyện gì? Tại sao muội lại ở cùng với nhiều nam nhân như thế? Bọn họ là không làm gì với muội đó chứ?"

Đường Tứ Tứ nhìn vẻ mặt lo lắng của Đường Vân Nhiễm, tay trong áo nắm chặt lại thành nắm đấm, hận không thể một đấm mà đập vỡ khuôn mặt giả dối này của nàng ta, tỷ tỷ tốt của nàng a, vừa mở miệng liền đem lực chú ý của mọi người chuyển đến người các nam nhân ở đây cùng nàng, còn e sợ thanh danh nàng bị tổn hại, vừa mở miệng liền hỏi những người đó có làm này đó gì với nàng chưa.

Đường Tứ Tứ nhìn Đường Vân Nhiễm cùng hòa thượng chùa còn có một ít ma ma Đường gia, nàng cười khẽ, trấn định nói "Tỷ tỷ, ta không sao. Là ta cũng Thanh Nhi đi đến đây liền vừa vặn nhìn thấy vị công tử này đang thu thập mấy tên lưu manh này."

Đường Vân Nhiễm nghe vậy liền liếc mắt nhìn sang thân ảnh đỏ thẫm kia, không mặn không nhạt nói "Vị công tử thật sự là một anh hùng hành hiệp trượng nghĩa. Chẳng qua là tên lưu manh này đã chọc giận công tử mà khiến người ra tay? Còn có Nhị muội cùng vị công tử này là có quan hệ gì với nhau a?"

Đường Vân Nhiễm ngây thơ vô tội, coi vài câu phát ngôn vừa rồi giống như là đang bàn luận về thời tiết hôm nay thế nào vậy. Mà bọn người đi theo Đường Vân Nhiễm vừa rồi bị một màn như vậy dọa sợ, hiện tại nghe Đường Vân Nhiễm hỏi vậy, liền đem lực chú ý quay về người nàng. Này nha, lị thiên kim tiểu thư đáng giá ngàn vàng này lại cùng mấy tên lưu manh như vậy ở chung một chỗ, có phải hay không là đã....

Đường Tứ Tứ dương môi cười khẽ, vừa muốn mở miệng giải thích. Thì đột nhiên chủ nhân thân ảnh đỏ thẫm kia quay người lại, mọi người nhận ra thân phận hần đều không khỏi hít vào vài ngụm khí.

Này... Này.. Đây không phải người vừa nghe tên đã làm cho cả kinh thành sợ mất mật Cửu Thiên Tuế Quân Cơ Lạc hay sao?

Đường Tứ Tứ chưa gặp qua Quân Cơ Lạc bao giờ nhưng khi nhìn đến khuôn mặt hần thì hai tròng mắt đen nhánh hiện lên tia kinh diễm. Nàng vốn nghĩ Mộ Dung Nhược Hồng đã là nam nhân tuấn mỹ nhất, nhưng nhìn người trước mắt này, thật là làm nàng kinh diễm một phen.

Chỉ thấy nam nhân này thân hình tuấn lãng, ngũ quan thâm thúy, một đôi mắt phượng tuyệt đẹp lạnh lùng sâu không thấy đáy, mày kiếm đen nhánh, mũi ung cao thẳng, một đôi môi bạc tàn khốc khát máu nhếch lên cười đoạt hồn nhiếp phách.

Nam nhân tuấn tú như vậy thế nhưng lại là thái giám, Đường Tứ Tứ cảm thấy hơi có chút đáng tiếc, hơn nữa trong suy nghĩ của nàng là thái giám phải mang một chút gì đó hơi hướng nữ tính, nhưng tên Quân Cơ Lạc này thì không như vậy, hần làm cho người ta có cảm giác chính là nguy hiểm, sâu không lường được. Nhất là cặp mắt phượng kia âm u thâm trầm, lúc nhìn người khác luôn mang theo một loại cảm giác sắc bén.

"Khẩu kiến Cửu Thiên Tuế, Cửu Thiên Tuế thiên tuế thiên thiên thiên tuế!" Không biết ai đã hô lên, nhưng nó làm cho tất cả mọi người đều quỳ xuống.

Quân Cơ Lạc đảo đôi mắt phượng bề ngễ liếc qua đám người một cái, cuối cùng dừng trên người Đường Tứ Tứ cùng Đường Vân Nhiễm đang quỳ kia. Nhấc chân vài bước, một đôi hài đen thêu chỉ vàng liền đi vào tầm mắt Đường Vân Nhiễm, hần cười nhạo "Vừa rồi có phải là người muốn hỏi vì sao bản đốc lại muốn thu thập tên ác manh này không?"

Thanh âm trầm thấp cùng khí thế lãnh liệt ập đến, Đường Vân Nhiễm bị chấn động một chút, liền mơ hồ ngẩng đầu, sau đó lại hơi nghiêng đầu để lộ sườn mặt kiều mị của mình nhìn hần.

"Cửu Thiên Tuế, thần nữ lỗ miệng."

Quân Cơ Lạc sáng khoái cười, hai tay thon dài vỗ về roi da trong tay. Đột nhiên, roi da trong tay hần lại giơ lên, lúc này đây roi da ở giữa không trung xoẹt thành một độ cong duyên dáng, sau đó cuốn lấy một tên lưu manh cỡi trần đang quỳ, kéo đến bên người hần.

Khóe miệng Quân Cơ Lạc hiện lên một tia tươi cười, bỗng nhiên một cước đá vào xương bánh chè dưới chân tên lưu manh, chỉ nghe "Răng rắc" một

tiếng, mọi người đứng giữa sân đều nghe thấy tiếng vỡ vụn của xương cốt, tên lưu manh kia đau đớn trực tiếp xụi lơ.

Quân Cơ Lạc lại nói chuyện "Bản đốc muốn giết người còn cần có lý do sao? Hay vị tiểu thư này cảm thấy bản đốc cùng Nhị muội người ở nơi này tư hội bị tên lưu manh kia phát hiện nên mới giết người diệt khẩu?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tại sao hắn có thể làm như vậy? (bốn)

_Editor: boong412

Quân Cơ Lạc vừa thốt ra lời này, những người quý giữa sân đều len lén liếc mắt đánh giá Đường Tứ Tứ cùng Quân Cơ Lạc, đều cảm thấy những gì mà Quân Cơ Lạc nói vô vẩn đến cực điểm.

Cửu Thiên Tuế cùng Đường Tứ Tứ vụng trộm? Ha ha... Quân Cơ Lạc tuy là Cửu Thiên Tuế nhưng làm thế nào cũng không che giấu được sự thật hắn là một thái giám. Mà hắn cùng Đường Tứ Tứ này là một tiểu cô nương còn chưa đến tuổi cập kê lại ở vườn mai này tư hội? Điều này nghe thực vô vẩn.

Đương nhiên, nếu nói Cửu Thiên Tuế cùng Đường Tứ Tứ tư hội thì chỉ bằng nói Đường Tứ Tứ bị lưu manh lừa giỡn, kết quả được Cửu Thiên Tuế Quân Cơ Lạc thấy chuyện bất bình ra tay cứu giúp giết tên lưu manh này nghe ra còn lọt tai hơn.

Trường hợp này cũng có khả năng xảy ra, nhưng... Quân Cơ Lạc là loại người nào? Hắn là người tội ác chồng chất, Cửu Thiên Tuế làm nhiều việc ác a, chỉ dùng đầu ngón chân mà nghĩ thì loại việc ra tay làm việc thiện này không phải tác phong của hắn. Nếu gặp trường hợp Đường Tứ Tứ bị lưu manh lừa giỡn, hắn ngược lại còn gọi đến một đám người thường thức cảnh Đường Tứ Tứ bị cưỡng bạo thì đó mới chính là phong cách của hắn.

Cho nên bài trừ trường hợp Đường Tứ Tứ cùng Quân Cơ Lạc vụng trộm, còn có trường hợp Quân Cơ Lạc rút dao tương trợ này, vậy chỉ còn lại khả năng Đường Tứ Tứ cùng Thanh Nhi đi ngang qua vườn mai tình cờ nhìn thấy Quân Cơ Lạc ở nơi này trừng trị bọn lưu manh.

Sắc mặt Đường Vân Nhiễm hơi hơi khó chịu, nàng ta ngẩng đầu nhìn mấy tên lưu manh không bị bắt, những người này hiện tại đều bị Quân Cơ Lạc cưỡng bạo mà dọa ngây người, ai mà dám ngay lúc này nói ra chuyện bọn họ lừa giỡn Đường Tứ Tứ chứ.

Đường Tứ Tứ không biết vì sao Quân Cơ Lạc lại giúp nàng, nhưng cũng nhờ có Quân Cơ Lạc mà nàng đỡ được một phần phiền toái, không còn người nào nghi ngờ việc nàng bị lưu manh lừa giỡn nữa.

Đôi mắt Quân Cơ Lạc đen nhánh sâu thẳm như một đầm nước đen, roi da trong tay được thu hồi, mà lúc này sâu trong vườn mai đột nhiên vang lên tiếng sáo, mắt hắn rất nhanh hiện lên một tia sắc bén, không quan tâm bọn người Đường Tứ Tứ nữa mà nhanh nhẹn rời đi.

Một thân cẩm bào đỏ thắm nhanh chóng nhập vào vườn mai trắng xóa, thân ảnh rất nhanh trước mắt mọi người biến mất.

Sau khi hắn rời đi, đám người quý trên sân cũng đứng lên, còn lại vài tên lưu manh nhìn không được mà nhặt xác đồng bọn kêu gào chạy đi. Sắc mặt Đường Vân Nhiễm đã khôi phục vẫn đậm phong khinh, cười nói "Nhị muội muội, muội nói xem, nếu ban này muội cùng ta đi xem ngựa trắng thì cũng không phát sinh chuyện đến như này."

Đường Tứ Tứ mỉm cười "Đại tỷ, kiếm ngoài sáng dễ tránh, súc sinh cùng con người đều giống nhau, nếu bị người tính kế thì đều khó lòng tránh khỏi."

Đường Vân Nhiễm nghe nàng nói lý lẽ với giọng mỉa mai, trong lòng thầm hận, âm thầm hạ quyết tâm lần tiếp phải dùng thủ đoạn cao minh hơn tính kế nàng.

Thanh Nhi bây giờ nghĩ lại vẫn còn sợ, đương nhiên là không muốn ở lại nơi này lâu hơn. Đường Tứ Tứ không hề để ý tới Đường Vân Nhiễm giả dối bên kia mà kéo Thanh Nhi rời đi. Khi đi qua thì thể tên ác hán kia, tình trạng tử vong thảm thiết làm ánh mắt nàng chợt lóe, cước bộ hơi dừng lại, sau lại nhấc chân rời đi, đem thù hận trong mắt mình cẩn thận giấu xuống.

Nếu Đường Vân Nhiễm đã xuất chiêu thì nàng làm sao có thể để đối thủ thất vọng được. Chờ sau khi trở lại Đường gia, nàng cũng sẽ đưa nàng một phần đại lễ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Nam độc thân nữ chưa chồng

_Editor: boong412

Sau khi nghe kinh của đại sư Nhất Nặc, Đường lão phu nhân cũng đã biết chuyện xảy ra ở vườn mai, bà kinh sợ rất nhiều, liền quyết định sau khi trở về phải cử thêm vài ma ma đến hầu hạ cháu gái mình.

Chạng vạng, đoàn người đều chuẩn bị xuống núi rồi đi. Chợt phía chân núi truyền đến tin tức, có phản tặc trà trộn vào chùa, để bắt được phản tặc thì bất cứ ai cũng không được rời đi. Hơn nữa nghe nói lần này là do đích thân Thái tử điện hạ tới chỉ huy bắt phản tặc.

Nghe được có người trà trộn vào chùa, Đường Tứ Tứ nhảy cảm nhanh chóng nhớ lại chuyện kiếp trước. Lúc ấy nàng bị ngựa trắng đuổi theo, là ám vệ bảo vệ nàng mà cậu phải đến đâm nó một đao mới thoát được. Nhưng vì nó là động vật nên hung mãnh dị thường, người ám vệ đó cũng bị nó làm bị thương.

Tình huống lúc ấy khẩn cấp, tổ mẫu nàng biết được, liền lập tức phái người đưa ám vệ kia xuống y quán dưới chân núi, mà bọn họ cũng cấp tốc rời khỏi chùa. Ám vệ bảo hộ kia cũng vì thế mà dưỡng thương trên giường bệnh hai tháng mới khỏi. Mà đoạn thời gian đó nàng cũng không dám xuất môn, chỉ quanh quẩn trong Đường phủ.

Mà nàng từng nghe Thanh Nhi nói qua, cũng thời gian đó Cửu Thiên Tuế Quân Cơ Lạc cũng bắt đắc kỳ tử mà chết. Xem ra hiện tại, Thái tử điện hạ muốn đích thân chỉ huy bắt phản tặc chỉ là một cái cớ, mục đích chính nói không chừng đó là vì Cửu Thiên Tuế tội ác chồng chất kia mà đến.

Đêm tối thanh vắng.

Đường Tứ Tứ đã sớm bảo Thanh Nhi đi ngủ, còn nàng thì nằm ở trên giường nhưng không cảm thấy buồn ngủ. Cảnh tượng ban ngày Quân Cơ Lạc giết người tàn bạo luôn luôn quanh quẩn trong đầu nàng, cái người gọi là ác ma Cửu Thiên Tuế kia thật sự là đã giúp nàng một đại ân, nhưng đáng tiếc là hắn cũng không sống được bao lâu nữa.

Tại thời điểm nàng đang suy nghĩ miên man, bỗng một trận gió lạnh "ba" một tiếng mở cửa sổ phòng nàng. Gió lạnh thấu xương vù vù thổi vào phòng. Đường Tứ Tứ rời giường đến bên cửa sổ, nhưng lúc này bỗng một thân ảnh nhanh chóng theo ô cửa sổ mà tiến vào. Sau đó, người nọ liền hướng giường nàng mà đi đến.

"Người là ai?" Trong bóng đêm Đường Tứ Tứ ngưng trọng nhẹ giọng khiển trách nhưng rất nhanh cái mũi mẫn cảm của nàng ngửi được trên người người đến có mùi máu tanh. Thân thủ nàng lặng lẽ tìm đến gối đầu giường, chuẩn bị trực tiếp ném đến người có ý đồ với mình kia.

Một giọng nữ kiên nghị như vậy trong đêm làm Quân Cơ Lạc nheo mắt suy nghĩ, hơi thở hắt hơi loạn, tay trái thì ôm lấy ngực, dùng âm thanh lãnh liệt mà nói "Là ta..."

Tuy rằng chỉ gặp qua Quân Cơ Lạc một lần nhưng Quân Cơ Lạc để lại cho Đường Tứ Tứ ấn tượng quá sâu. Đường Tứ Tứ sau khi nghe hắn nói cũng liền nhận ra được chủ nhân của âm thanh kia.

"Tại sao lại là ngươi?" Đường Tứ Tứ có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục trấn định "Ngươi bị thương, muốn ta giúp ngươi như thế nào?" Quân Cơ Lạc ban ngày giúp nàng, hiện tại nàng có thể giúp đỡ hắn, xem như là trả món nợ ân tình này.

"Gọi người mang đến cho ta một thùng nước lạnh nhanh!" Phản ứng của Đường Tứ Tứ làm cho lòng của Quân Cơ Lạc có chút ngạc nhiên. Tiểu cô nương này, thế nhưng tại tình huống lại không chút sợ hãi nào.

Đường Tứ Tứ im lặng lay Thanh Nhi dậy, hai chủ tớ kéo nhau đi chuẩn bị đem nước về phòng. Khi Thanh Nhi nhìn thấy Quân Cơ Lạc bên trong phòng Đường Tứ Tứ thì sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Đường Tứ Tứ bình tĩnh ra lệnh "Thanh Nhi, em ra bên ngoài tiểu viện trông chừng, nếu có người đến, em liền hô lớn để chúng ta biết."

Thanh Nhi e ngại nhìn Quân Cơ Lạc, nhưng nàng đối với mệnh lệnh của Đường Tứ Tứ là phục tùng vô điều kiện, nghe xong liền đi ngay ra ngoài viện canh gác. Thật ra Đường Tứ Tứ chỉ biết hắn bị thương bên ngoài mà không biết rằng bên cạnh đó hắn còn bị trúng độc. Loại độc này có thể làm cho nam nhân hóa thú, hóa thân thành sói đói, đem gân cốt nữ nhân ăn sạch vào bụng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Kỹ năng một của Cửu Thiên Tuế - Bá vương cường thượng cung

Quân Cơ Lạc nửa ngồi dựa vào thùng nước tắm, hai mắt nhắm nghiền.

Hắn đang suy nghĩ về việc vừa rồi, Thái tử điện hạ Mộ Dung Ôn Trạch cùng Ngũ hoàng tử Mộ Dung Nhục Hồng phái nhiều người trong giang hồ đến đuổi giết hắn. Thân thủ của người giang hồ đều phi thường không tề.

Mà cái gọi là giang hồ kia, miệng thì luôn nói hành hiệp trọng nghĩa nhưng nếu bọn hắn ra tay thì thủ đoạn cũng không khác những kẻ lưu manh chuyên làm việc xấu là bao.

Lại đối với hắn một hoạn quan mà dùng xuân dược, ha ha... Thật sự là chỉ có bọn họ mới nghĩ ra được.

Đường Tứ Tứ nhũ mảy, vừa rồi vẫn là nước giếng lạnh lẽo, tại sao sau khi Quân Cơ Lạc ngâm mình liền thần kỳ trở nên nóng như vậy. Nàng nhin không được hơi chặc chặc vài tiếp.

Ngay lúc này, âm thanh lãnh đạm của Quân Cơ Lạc vang lên "Lại lấy thêm nước đến!"

Câu nói này của hắn hàm chứa mệnh lệnh không được phản kháng.

Đường Tứ Tứ cũng không suy nghĩ nhiều, xoay người đi đến bên giếng lấy thêm một thùng nước. Trận chiến Tĩnh thành ở kiếp trước, Mộ Dung Nhục Hồng bại trận phải dẫn binh chạy trốn. Còn nàng bị giam ở phủ Thái tử, cái gì cũng đều làm qua, giống như việc đi lấy nước hiện tại cũng không thể làm khó nàng.

Lúc nàng mang nước trở lại, phát hiện thùng nước tắm như có khói lượn lờ, khí nóng bốc lên. Thật cẩn thận đổ thêm nước vào thùng tắm, sau đó nàng nhanh chóng rời khỏi nơi này. Quân Cơ Lạc đang ngồi trong thùng tắm kia bỗng nhiên trợn mắt, đôi mắt âm trầm sâu không thấy đáy kia bắt đầu nổi lên những tia máu. Hắn nắm lấy cổ tay Đường Tứ Tứ, dùng sức một chút, ngay sau đó thùng tắm bọt nước văng lên tung tóe, mà Đường Tứ Tứ cũng bị tùm vào trong thùng tắm.

"Cửu Thiên Tuế..." Đường Tứ Tứ hoảng hốt, giãy dụa muốn từ thùng tắm đứng lên.

Hai mắt Quân Cơ Lạc như có một tầng sương mù mê ly, đỏ hồng đem Đường Tứ Tứ ôm vào lòng.

"Cửu, Cửu Thiên Tuế..." Tuy rằng còn cách một lớp quần áo nhưng Đường Tứ Tứ đã có thể cảm nhận được cơ thể nóng cháy của hắn, lòng nàng "bùm bùm" nhảy loạn lên, trong lúc nhất thời bình tĩnh, đột nhiên lại có cảm giác mình dần sôi vào nhà, hối hận khi cứu Quân Cơ Lạc.

Còn có, Cửu Thiên Tuế này, hắn không phải là thái giám sao, sao có thể....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tứ Tứ đỏ lên, thân thể kịch liệt giãy dụa đứng lên. Nhưng cánh tay Quân Cơ Lạc như gọng kìm cứng rắn gắt gao siết chặt thắt lưng nàng, làm cho nàng muốn trốn cũng trốn không được. Mả quần áo trên người nàng, sau khi trải qua một trận giãy dụa thì đã ướt sũng hết.

Quần áo ướt sũng dính sát vào da thịt, ôm lấy những đường cong mê người.

Trong mắt Quân Cơ Lạc như có lửa cháy lên, hai tay dùng sức siết chặt, làm cơ thể nàng càng dính vào người hắn. Sau đó hắn cúi đầu nhìn nàng, môi bạc dần dần hạ xuống gò má Đường Tứ Tứ.

Mắt thấy đôi môi kia sắp hạ xuống, hai mắt Đường Tứ Tứ kịch liệt lo sợ co rút lại, không nhiều lời liền giơ tay đánh lên mặt hắn một cái tát.

"Ba" một tiếng, âm thanh thanh thúy vang vọng khắp không gian, Quân Cơ Lạc dừng lại, Đường Tứ Tứ nhìn dấu năm ngón tay hắn lên mặt hắn mà hơi giương khóe miệng.

Quân Cơ Lạc mơ hồ ngẩng đầu, hai mắt đỏ đậm, trên khuôn mặt tuấn mỹ dần chuyển sang đỏ, cả người hắn giống như đã bị xổng chuồng mà bỏ nhào vào người Đường Tứ Tứ, dùng hơi thở nguy hiểm quý mị cắn nhẹ vành tai nàng "Tuy rằng bản đốc là hoạn quan nhưng là còn nhiều biện pháp khác hầu hạ ngươi. Thế nào, có muốn thử hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: Trận tắm uyên ương khổ cực!

Ý tứ trong lời nói của Quân Cơ Lạc làm Đường Tứ Tứ cả kinh, tay sờ đến đầu của mình, lấy ra trâm cài tóc, sau đó đâm vào bờ vai hắn, ánh mắt nàng kiên quyết cương nghị, chống lại ánh mắt kiêu mị đỏ đậm kia của Quân Cơ Lạc.

"Cửu Thiên Tuế, xin tự trọng!"

Mùi u nhiên như có như không chui vào mũi Quân Cơ Lạc, hấn híp mắt nhìn chăm chăm Đường Tứ Tứ. Ánh mắt hai người giao nhau, âm trầm trong mắt Quân Cơ Lạc làm lòng Đường Tứ Tứ hơi phát run, mặc dù như vậy nàng cũng kiên cường nghênh đón nó.

"Cửu Thiên Tuế, ta và người thân phận khác nhau, xin tự trọng." Nàng lạnh lùng lặp lại lần nữa.

Quân Cơ Lạc nheo mắt, khéo léo nắm lấy cằm nàng nâng lên, dùng giọng khàn khàn nói chuyện "Bản đồ chỉ biết là thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết. "Tự trọng" là cái gì? Có ăn được sao?"

Đường Tứ Tứ lập tức đỏ mặt nhưng nàng vẫn cắn cánh môi kiên định nói "Cửu Thiên Tuế, đừng nói đùa. Hiện tại Thái tử điện hạ hình như muốn điều tra người rồi. Ta nghĩ hấn rất nhanh sẽ tìm đến đây, người... Trước hết là nên lo lắng cho bản thân mình đi."

Đường Tứ Tứ nói xong, về mặt phòng bị nhìn hấn.

Mắt phượng hẹp dài của Quân Cơ Lạc khẽ nhếch, hai người hiện tại dính sát vào nhau, thân mình nàng thì mềm mại còn mình cơ tráng, Quân Cơ Lạc cười ha ha, dựa theo thùng tắm mà đứng lên.

Nói thẳng ra hấn trứng xuân dược, đúng là khó có thể kháng cự được trước nữ nhân. Nhưng vừa rồi bị nàng tát một cái, dục vọng trong hấn đã sớm lùi đi. Vừa rồi còn nói những lời như vậy là hấn muốn nhìn xem phản ứng của thiếu nữ trước mặt này.

Trước đó bộ dáng nàng ở vườn mai bình tĩnh đối đáp với ác hấn đã khiến hấn âm thầm kinh ngạc. Hiện tại ở tình huống này, quả nhiên phát hiện được nữ nhân này rất đáng yêu.

Quân Cơ Lạc đứng lên như vậy, khiến cho Đường Tứ Tứ bất đắc dĩ thương thức cơ thể hấn. Chỉ thấy dáng người hấn cường tráng anh tuấn, quần áo nửa lộ nửa kín để lộ ra màu da trắng nõn như ngọc, eo nhỏ mông to, toàn thân phải nói là hoàn mỹ.

Mắt Đường Tứ Tứ ngày càng đỏ hơn, nàng quay mặt qua chỗ khác để không nhìn thấy hấn. Nhưng mắt phượng Quân Cơ Lạc híp lại, ái muội nói "Sao không đứng lên đi? Chẳng lẽ người đối với thùng tắm này nảy sinh tình cảm? Hay là người đối với bản đồ sinh ra cảm tình?"

Này này tuyệt đối là đùa giỡn trắng trợn. Đường Tứ Tứ vừa tức vừa giận, khuôn mặt nghẹn lại, so với hôm chín còn muốn đỏ hơn. Nàng mang theo chút kích động đứng lên. Nhưng dưới chân trơn trượt, thiếu chút nữa liền ngã sấp trên đất. May mắn vào lúc máu chốt Quân Cơ Lạc kéo nàng lại, nhờ vậy mà Đường Tứ Tứ mới ổn định thân mình.

Không biết tại sao nhưng khi càng dựa gần vào hấn thì nàng càng cảm thấy trên mặt nóng hơn.

Chính nàng còn thấy dở khóc dở cười, rõ ràng Quân Cơ Lạc là một thái giám, nàng làm sao lại sợ hấn chứ.

Ngay lúc Đường Tứ Tứ đang miên man suy nghĩ thì Thanh Nhi đã xuất hiện ở cửa phòng, kích động nói "Tiểu thư, không tốt... Ngũ hoàng tử dẫn người đến sân chúng ta nói là muốn tìm người."

Mộ Dung Nhược Hồng đã mang binh đến nơi này, nói vậy bên ngoài đều có binh vây quanh, nếu lúc này Quân Cơ Lạc đi ra, đừng nói đến tính mạng hấn không an toàn mà ngay cả thanh danh của nàng cũng chịu ảnh hưởng. Mà nếu hấn ở lại trong phòng, phòng nàng lại bài trí cực kỳ đơn giản, không thể giấu người được. Nếu Mộ Dung Nhược Hồng vừa vào cửa, liền có thể phát hiện ra Quân Cơ Lạc.

Phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Khí phách đề bệ tra nam

_Editor: boong412

"Ngũ hoàng tử thứ tội... Ngài không thể vào... Tiểu thư nhà chúng ta còn ở bên trong... Tắm rửa..." Ở ngoài phòng giọng Thanh Nhi kích động vang lên, theo đó là một trận tiếng chân dồn dập.

"Tránh ra!" Tiếng quát thanh thoát nhưng lạnh lùng của Mộ Dung Nhược Hồng truyền đến, tiếp theo là tiếng mở cửa. Ánh trăng sáng ngời trong trẻo chiếu vào, gió đêm nương theo đó mà thổi màn che trong phòng phất phới bay lên.

Mộ Dung Nhược Hồng một thân áo bào trắng, mặt lạnh lùng như kết tụ băng sương, hấn như vậy lại nhìn ra thêm vài phần khí chất tiên tử. Ánh mắt hấn đảo quanh phòng một lần, cuối cùng dừng lại sau bình phong.

Thanh Nhi rất sợ Mộ Dung Nhược Hồng phát hiện ra cái gì, dưới tình thế cấp bách chạy vội vào, chặn trước mặt Mộ Dung Nhược Hồng, vội vàng nói "Ngũ hoàng tử, tiểu thư nàng hiện tại không tiện gặp người đâu."

Mộ Dung Nhược Hồng chán ghét nhủ mày, lập tức đẩy nàng ra. Hướng sau bình phong mà đi nhanh đến.

"Thần nữ Đường Tứ Tứ thỉnh an Ngũ hoàng tử!" Một thân ảnh mờ hồ đột nhiên từ sau bình phong xuất hiện. Ánh trăng thanh thoát xuyên qua ở cửa sổ mở rộng tiến vào, chiếu trên người Đường Tứ Tứ, làm cho người nàng thêm một tầng sáng mê ly. Trên người nàng mặc một bộ cẩm y mỏng màu trắng, đầu tóc nửa búi nửa xõa trên vai, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, cặp mắt đen nhánh ẩn tình lại lấp lánh chớp chớp.

Nàng như vậy, xinh đẹp như muốn khiến người khác đui mù.

Mộ Dung Nhược Hồng hơi thất thần, rất nhanh dừng ánh mắt trên người nàng. Nữ nhân này đẹp như vậy, nhưng cũng không hơn được thứ tỷ Đường Vân Nhiễm của nàng. Một nam nhân thành công là người cần nữ nhân xinh đẹp lại ôn nhu như Đường Vân Nhiễm làm vợ. Chứ không phải nữ nhân kiêu ngạo cương nghị như Đường Tứ Tứ này.

Nếu không phải thân phận của nàng tốt, có cậu quyền cao chức trọng, Đường Tứ Tứ này có cho hắn, hắn cũng không cần.

"Không biết Ngũ hoàng tử đêm khuya đến phòng của Đường Tứ Tứ là có việc gì?" Đường Tứ Tứ nâng mày, hai mắt đã muốn đóng băng. Trong vô số lần nằm mộng tỉnh giấc, nàng đều mơ về kiếp trước. Mộ Dung Nhược Hồng lấy nàng về rồi nàng vất vả giúp hắn tranh đoạt giang sơn, sau lại lấy hời môn giá trên trời, phong cảnh vạn dặm lấy Đường Vân Nhiễm.

Buồn cười nhất là hắn lại cùng Đường Vân Nhiễm giã đạp nàng.

Không! Nàng nói cho bọn họ biết, nếu ai tưởng có thể đùa giỡn với sinh mạng nàng thì nàng sẽ trước làm cho bọn hắn vỡ mộng.

Thái độ Đường Tứ Tứ lạnh băng còn mang theo chút ghét bỏ làm cho đuôi mày Mộ Dung Nhược Hồng càng phát ra lãnh liệt.

Không ngờ nữ nhân này rượu mời không uống lại muốn rượu phạt, dám đối với hắn lạnh băng như vậy. Nhưng cũng không sao, nếu nàng đã muốn, hắn cũng sẽ bồi nàng.

Mộ Dung Nhược Hồng dùng giọng điệu lãnh đạm còn có một tia không kiên nhẫn nói "Thích khách trà trộn vào chùa, bản vương dẫn người đến điều tra." Hắn nói đến đây thì dừng lại, một đôi mắt lợi hại nhìn về thùng tắm lớn phía sau Đường Tứ Tứ "Nhưng mà tiểu thư, đã trễ như thế này tại sao lại tắm nữa chứ?"

Lòng Đường Tứ Tứ hơi biến động, xoay người, thân thủ nhẹ nhàng khuấy đục dòng nước trong thùng tắm, theo tay nàng, nước bên trong cũng gợn sóng tràn ra ngoài.

Thùng tắm ở gần bình phong, mà bình phong vì đục thùng mà che khuất phần lớn ánh sáng, thêm nữa trên mặt nước lại thêm một tầng cánh hoa, cho nên người ngoài nhìn vào căn bản là không thể liếc mắt mà nhìn thấu được liệu trong thùng có giấu người hay không.

Mộ Dung Nhược Hồng đi đến trước vài bước, đôi mắt lợi hại mang theo sắc bén chăm chú nhìn thùng nước ở xa kia. Đột nhiên, khóe môi hắn cười lạnh, trường kiếm rút ra, dùng sức đâm vào thùng tắm.

"Xôn xao" một tiếng, thùng tắm hoàn hảo nháy mắt vỡ ra, nước trong thùng bắn ra hất lên người Đường Tứ Tứ. Nhất thời, cả gian phòng lộn xộn không thời.

Đường Tứ Tứ lập tức thay đổi nét mặt, âm trầm nói "Ngũ hoàng tử, không có quy định nào không cho thần nữ tại đêm khuya mà tắm cả. Nhưng thật ra luật pháp Tiếu quốc chúng ta lại quy định nam tử ban đêm không được xông vào khuê phòng nữ tử. Tối nay Ngũ hoàng tử kích động mà đến, vốn đã phá hủy quy củ. Bây giờ còn có ý phá hỏng thùng tắm, làm cho thần nữ ướt sũng. Ngũ hoàng tử dù sao cũng phải cấp cho Tứ Tứ một giao tình, bằng không đến trước mặt Thánh thượng, Tứ Tứ sẽ tự đòi lại công đạo cho mình!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tôn nghiêm nữ nhân!

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ nổi giận khiến cho Mộ Dung Nhược Hồng càng thêm chán ghét. Hắn tuần mỷ như trích tiên từ trên trời thể nhưng trên mặt lại đầy hàn khí "Đường Tứ Tứ, ngươi đây là thế nào? Lạc mềm buộc chặt ngươi còn muốn dùng bao lâu? Nhẫn nại của bản vương là có hạn."

Hắn quyết định nói thẳng, để tránh cho nữ nhân điều ngoa tùy hứng này về sau leo lên đầu hắn.

Nữ nhân, cuối cùng chỉ là vật phẩm của nam nhân, hắn bây giờ nhân nhượng nàng. Sau khi bọn họ thành thân, nếu nàng vẫn tiếp tục điều ngoa tùy hứng như vậy, hắn cũng không cam đoan là sau khi đoạt được ngôi vị, sẽ không li hôn nàng!

Nghe hắn nói xong, Đường Tứ Tứ thiếu chút nữa bật cười. Mộ Dung Nhượng Hồng thế mà lại nghĩ nàng lạt mềm buộc chặt với hắn?... Ha ha, nam nhân này thật đúng là ảo tưởng.

Đường Tứ Tứ nàng kiếp trước đã mất mù một lần cho nên kiếp này nhất định sẽ không để bị kịch tiếp tục tiếp diễn.

Đường Tứ Tứ nhìn Mộ Dung Nhượng Hồng, trong mắt không có một tia cảm xúc, bình tĩnh nói "Ngũ hoàng tử, ngài quá xem trọng thần nữ rồi. Lạt mềm buộc chặt cái gì chứ, thần nữ không có hứng thú cùng Ngũ hoàng tử ngài phí thời gian như vậy."

Nói đến đây, nàng cố ý dừng lại, nhếch miệng một cái, trêu tức nói "Cho dù có thật sự muốn làm, thần nữ cũng sẽ tìm Thái tử điện hạ mà làm. Giống như đại tỷ thần nữ nói, Thái tử điện hạ là Hoàng thượng tương lai, lại được bệ hạ yêu thích. Nếu thần nữ có thể trèo cao bằng Thái tử điện hạ thì thần nữ thậm chí là cả Đường gia cả đời đều hưởng không hết vinh hoa phú quý."

Đường Tứ Tứ nói xong, trong mắt lóe ra ánh sáng hy vọng, một bộ dáng như tương lai tốt đẹp trước mắt.

Vốn là muốn nói thẳng với Đường Tứ Tứ nhưng nghe nàng nói như vậy, như đâm một dao vào lòng Mộ Dung Nhượng Hồng. Hắn hít một hơi thật sâu nhìn Đường Tứ Tứ, đuôi lông mày nàng toát ra khao khát làm hắn biến sắc, mặt đen lại đứng lên.

Tuy rằng hắn là hoàng tử, nhưng sinh ra ti tiện, phụ hoàng lại chán ghét hắn. Hắn trong quân doanh kinh thành lâu như vậy, hiện tại cơ hội duy nhất chính là lấy Đường Tứ Tứ làm vợ, đem Đường gia cùng Tướng quân viễn xa đến cho hắn mượn sức. Một khi Đường Tứ Tứ gả cho người khác, hắn ngay cả cơ hội xoay người đều không có.

"Tứ Tứ..." Ngũ khi Mộ Dung Nhượng Hồng bắt đầu chuyển biến mềm lại "Trước kia chúng ta không phải rất tốt sao? Vì sao hiện tại ngươi lại biến đổi lạnh lùng như thế với bản vương?" Là đại trưởng phu thì hẳn nhận được thứ không thể nhận, bây giờ hắn cần Đường Tứ Tứ, nên trong lòng hắn quyết định tạm thời chịu thua.

Nếu không Đường Tứ Tứ gả cho Thái tử điện hạ, chịu thiệt chỉ có hắn!

Đường Tứ Tứ nhanh nhẹn vung ống tay áo, lạnh lùng nói "Ngũ hoàng tử xin tự trọng, Tứ Tứ với Ngũ hoàng tử là không có nửa điểm tình cảm nam nữ."

Sắc mặt Mộ Dung Nhượng Hồng có chút khó coi, vốn là muốn mở miệng nói chuyện, chậm chạp nên Đường Tứ Tứ trực tiếp lãnh đạm mở miệng "Ngũ hoàng tử, đêm đã khuya, nếu người không còn ở khuê phòng thần nữ tìm phạm nhân, xin rời đi cho. Còn chuyện đêm nay, ngày mai thần nữ tự nhiên sẽ bẩm báo với tổ mẫu."

Nếu như là trước đây, Mộ Dung Nhượng Hồng có thể an ủi bản thân mình rằng hắn chỉ là đang diễn một vở kịch nhỏ với Đường Tứ Tứ, nhưng mà hiện tại trong lòng hắn bất an, cảm thấy tương lai mình chỉ toàn một mảnh đen tối.

Hắn há mồm muốn giải thích gì đó nhưng đột nhiên một binh lính chạy vào, báo rằng nhìn thấy tung tích phạm nhân chạy trốn. Mộ Dung Nhượng Hồng chỉ có thể nuốt xuống những lời đã đến bên miệng, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm phải dụ dỗ Đường Tứ Tứ trở lại như cũ.

Thật vất vả mới tiễn được Mộ Dung Nhượng Hồng đi, Đường Tứ Tứ bỗng hắt xì một tiếng. Mà cùng lúc với tiếng hắt xì, trước mắt liền xuất hiện một bóng đen, ngay sau đó nàng nhận ra là Quân Cơ Lạc.

"Vừa rồi ngươi trốn ở đâu vậy?" Đường Tứ Tứ thắc mắc hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chia tay nam nhân gian manh

_Editor: boong412

Mắt phượng Quân Cơ Lạc tà tà nhìn Đường Tứ Tứ, quần áo trên người nàng ướt đầm ôm sát lấy thân mình đầy đặn, bao trọn lấy những đường cong mê hoặc trêu chọc thần kinh người khác.

"Trốn ở trên." Quân Cơ Lạc liếc mắt lên, ánh mắt dừng ở xà nhà phía trên. Theo như hắn biết, Mộ Dung Nhượng Hồng là một hoàng tử rất có dã tâm. Năng lực của hắn thật ra rất tốt. Nếu không phải vừa rồi Đường Tứ Tứ cùng hắn ta tranh chấp dẫn lực chú ý của Mộ Dung Nhượng Hồng đi chỗ khác thì có lẽ hắn tuyệt đối sẽ không thoát thân dễ dàng như vậy được.

Trước khi tranh chấp cùng Mộ Dung Nhượng Hồng, Đường Tứ Tứ còn không biết là người nàng đã lạnh băng, hiện tại gió thổi thân mình nàng mới bắt

đầu run rẩy. Nàng đến bên giường cầm lấy áo khoác mặc thêm vào. Sau đó lãnh đạm nhìn Quân Cơ Lạc "Cửu Thiên Tuế, người định làm gì tiếp theo?" Suy cho cùng cũng không thể trốn trong phòng nàng cả đêm được.

Quân Cơ Lạc nở nụ cười kỳ lạ, nhìn ra cửa sổ, bên ngoài trời đã tối đen như mực. Mộ Dung Ôn Trạch cùng Mộ Dung Nhượng Hồng đã không thể khiến hấn chết thì hiện tại cũng là thời điểm mà hấn nên phản kích lại.

"Cảm ơn người đã cứu bản đồ một mạng. Thời điểm thích hợp bản đồ nhất định sẽ bởi người một phần đại lễ." Quân Cơ Lạc thản nhiên nhìn chăm chăm nàng bị gió lạnh thổi cho khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch. Hấn rất ngạc nhiên, rõ ràng chỉ là một tiểu cô nương mười ba mười bốn tuổi nhưng biểu hiện thì lại làm cho người ta bất ngờ.

Lúc trước Quân Cơ Lạc cứu nàng một lần, lúc này nàng cứu lại hấn. Nàng cảm thấy như vậy là lẽ thường tình, không hề có ý định muốn hấn đáp lễ. Nếu đã như vậy, thì bọn họ không cần có gì đó liên quan đến nhau.

"Tứ Tứ cảm ơn Cửu Thiên Tuế. Nhưng mà Tứ Tứ chỉ là một dân nữ bình thường, chỉ sợ không dám nhận đại lễ của Cửu Thiên Tuế." Nàng không muốn lại cùng với một thái giám ở cùng trong thùng tắm, cho nên đối với người toàn thân đều toát ra hơi thở nguy hiểm như vậy, nàng vẫn là không nên ở gần thêm nữa.

Đây là nàng từ chối hấn? Quân Cơ Lạc nhẹ sờ sờ chiếc cằm bóng loáng, mắt phượng hẹp dài neho neho lại.

Nhưng mà đáng tiếc hấn có một thói quen. Đó là người khác không muốn hấn làm gì thì hấn lại càng muốn làm. Nàng không muốn nhận sao? Hãy chờ xem

"Người nên thay quần áo đi, bản đồ nên đi rồi." Người Quân Cơ Lạc không có ướt át bản thủ, thân ảnh trong phòng chợt lóe, rất nhanh theo đường cửa sổ mà vọt đi. Chờ hấn rời đi, thân mình Đường Tứ Tứ mềm nhũn, trực tiếp ngã ngồi ở trên ghế. Khí thế Quân Cơ Lạc quá mức cường đại, nói chuyện với hấn là cũng đã dùng hết khí lực.

Sau một lúc lâu, Thanh Nhi ở bên ngoài nghe được trong phòng không còn âm thanh nên bước vào. Nàng cẩn thận hỏi "Tiểu thư, Cửu...Cửu Thiên Tuế đi rồi sao?"

Đường Tứ Tứ đem suy nghĩ về Quân Cơ Lạc dừng lại. Thoáng nhìn qua đồng hồ hỗn độn trên đất, nhẹ nhàng vén tóc mai bên tai lên.

"Thanh Nhi, dọn dẹp đi, rồi ngủ sớm một chút. Có khả năng ngày mai còn một vở kịch lớn để diễn nữa đấy." Nếu nàng đoán không sai, Quân Cơ Lạc có thể an ổn rời đi như vậy thì tiếp đó sẽ đến lượt Mộ Dung Ôn Trạch cùng Mộ Dung Nhượng Hồng ném mùi đau khổ.

Mộ Dung Nhượng Hồng sau khi theo Đường Tứ Tứ ra ngoài, lòng hấn âm thầm thề nếu hấn có thể bước lên ngôi vị cửu ngũ, hấn sẽ đem tất cả sự si nhục của Đường Tứ Tứ hôm nay hoàn trả lại gấp bội.

Đừng khinh thường ý chí nam nhi!

Một nữ nhân dám khinh thường hấn như vậy, chỉ đáng làm đá cho hấn kê chân cho sự thành công của hấn.

Ở Mai Lâm (vườn mai), đột nhiên từ nơi sâu nhất xuất hiện một nữ tử. Nữ tử kia sau khi phúc thân thỉnh an Mộ Dung Nhượng Hồng liền nói "Ngũ hoàng tử, đây là phong thư mà tiểu thư nhà chúng ta bảo nô tỳ đưa cho ngài."

Mộ Dung Nhượng Hồng nhận ra đây là thị nữ bên người của Đường Vân Nhiễm. Tại sao Đường Vân Nhiễm lại sai thị nữ truyền tin cho hấn? Mộ Dung Nhượng Hồng neho mắt, nội tâm tràn ra một cảm giác vui sướng.

Hấn nhận lá thư, mở ra xem, thì ra bên trong viết một bài thơ "Bên ngoài cảnh kiêu diễm, nhưng không người thương nhớ, cô đơn đã thành quen, nỗi buồn hòa gió mưa, vô tình khổ vì xuân, mặc người đời phán xét, dù cho có thế nào, thì lòng vẫn không đổi."

(xin lỗi mn, thật sự thì ta ngu thơ ==> không biết nên dịch thế nào mới hay.....

Bản gốc: Dịch ngoại đoạn kiêu diễm, tịch tịch khai vô chủ, đã là hoàng hôn một mình sầu, càng phong hòa vũ, vô tình khổ tranh xuân, mặc cho quần phượng đỏ, thừa thốt thành bùn nghiền thành rác, chỉ có hương như cũ.)

"Vô tình khổ vì xuân, mặc người đời phán xét....thì lòng vẫn không đổi." Mộ Dung Nhượng Hồng ni non lặp lại vài câu này, trong lòng sáng lạn. Thì ra trên đời này còn một nữ nhân nhớ đến hấn, yêu hấn, không chê hấn.

Nữ nhân như vậy, mới đáng để hấn giữ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Nam nhân cao ngạo

_Editor: boong412

Ngày hôm sau, chuyện hôm qua nửa đêm Mộ Dung Nhược Hồng dẫn người đến tiểu viện của Đường Tứ Tứ đã bị Đường lão phu nhân biết, bà rất tức giận, trong lòng càng thêm khinh thường Mộ Dung Nhược Hồng. Đường tưởng rằng bà đã già nên cái gì cũng không biết, bản tính Mộ Dung Nhược Hồng như thế nào, bà biết rất rõ.

Lúc trước bà còn lo lắng cháu gái mình bị hấn ta mê hoặc nhưng xem ra nàng hiện tại mỗi lần nhắc đến Mộ Dung Nhược Hồng thì trên mặt lạnh nhạt, lòng Đường lão phu nhân thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bằng điều kiện của cháu gái bà, có thể gả cho một người còn tốt hơn Mộ Dung Nhược Hồng.

"Được rồi, các người đi chuẩn bị đi, chúng ta lập tức khởi hành." Đường lão phu nhân thu lại suy nghĩ của mình, sắc mặt uy nghiêm phân phó kẻ dưới. Mọi người không dám trì hoãn, đều đi chuẩn bị xuống núi.

Trên xe ngựa, Đường Vân Nhiễm ngồi cùng xe ngựa với Đường Tứ Tứ, nàng ta sờ sờ khăn tay, cười nói "Nhị muội, đại tỷ thấy muội dạo này lạnh lùng với Ngũ hoàng tử rất nhiều, bọn muội là làm sao vậy?"

Đường Tứ Tứ vén rèm nhìn ra ngoài, không chút cảm xúc nói "Đại tỷ nói lời này thật kỳ quái, nói giống như ta với Ngũ hoàng tử đã có gì với nhau vậy."

Tươi cười trên mặt Đường Vân Nhiễm phai nhạt vài phần, mở miệng nói chuyện giọng nói cũng trầm thấp hơn rất nhiều "Nhị muội, nghe đại tỷ nói một lời nói thật. Đại tỷ cảm thấy Ngũ hoàng tử không có chỗ nào là không tốt. Tuy địa vị của hắn hiện tại có chút xấu hổ nhưng Ngũ hoàng tử thế nào cũng không phải là vật trong ao. Hơn nữa hắn lại thích nhị muội. Nhị muội cần phải suy nghĩ kỹ. Không nên bỏ lỡ hắn a."

Da mặt Đường Tứ Tứ run lên, kiếp trước Đường Vân Nhiễm cũng luôn ở bên tai nàng ca ngợi ưu điểm của Mộ Dung Nhược Hồng, lâu dài biến nàng từ sáu phần tình ý thành hoàn toàn là mười phần tình ý với hắn.

"Đại tỷ, nếu Ngũ hoàng tử thật sự tốt như vậy thì thật ra đại tỷ cũng có thể....." Đường Tứ Tứ chỉ nói một nửa, dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn một đám người phía trước đó không xa mà trong đám người còn có Quân Cơ Lạc cùng Mộ Dung Nhược Hồng, nàng lập tức có thể nhận ra bọn họ.

Quân Cơ Lạc đã thay một thân ngư phục tơ vàng, đáng vẻ hết sức kiều ngạo cười trên một hắc mã. Mà Mộ Dung Nhược Hồng yên lặng đứng cúi đầu ở một bên, hoàn toàn không có nửa điểm uy nghiêm của Hoàng tử.

Xét thấy thân phận của Quân Cơ Lạc cùng Mộ Dung Nhược Hồng, đoàn người Đường Tứ Tứ không thể không dừng lại, xuống xe hành lễ với bọn hắn. Trong đám người, ánh mắt Quân Cơ Lạc lập tức chú ý tới Đường Tứ Tứ. Mộ Dung Nhược Hồng khần trương nhìn Đường Vân Nhiễm, rất sợ nàng nhìn thấy bộ dạng chật vật này của hắn, cổ họng nghẹn cứng lại.

Quân Cơ Lạc cười lạnh, lập tức nhảy xuống ngựa. Thị vệ phía sau hắn lập tức tiến đến cúi người ngay bên cạnh. Quân Cơ Lạc đem áo choàng để một bên, hết sức thoải mái mà ngồi lên lưng thị vệ kia.

"Ngũ hoàng tử, tối hôm qua bản đốc phụng lệnh Hoàng thượng đi bàn bạc công vụ. Thế nhưng nửa đường lại bị tặc nhân đuổi giết. May mắn bản đốc mạng lớn, thành công bắt sống được tặc nhân, theo như lời khai thì hắn phụng lệnh Ngũ hoàng tử đến đuổi giết bản đốc." Giọng nói Quân Cơ Lạc chút mỉa hoặc, con người lại âm trầm lạnh lùng.

Rất nhanh liền có thị vệ dẫn người đến. Đường Tứ Tứ quý trên đất, vụng trộm ngẩng đầu, lập tức nhận ra người đó là một trong những tâm phúc bên cạnh Mộ Dung Nhược Hồng, tên là Trương Bình. Nhưng mà nhìn toàn thân đều là vết thương, xem ra tên này ở trong tay Quân Cơ Lạc cũng ăn không ít khổ.

Mộ Dung Nhược Hồng nheo mắt nhìn Trương Bình, trong lòng cảm thấy hối hận nhưng rất nhanh bước lên cung kính nói "Lạc công công, người này tên là Trương Bình, là người trong vương phủ. Nhưng Lạc công công anh minh a. Bản vương làm sao lại có thể sai người hại công công được, người này nhất định là bị kẻ khác sai khiến, hại công công không được bèn quay sang vu oan cho bản vương."

Quân Cơ Lạc hưởng thụ sự khiêm tốn của hắn. Người đi theo Quân Cơ Lạc tiến đến đưa đao cho hắn, trường đao giờ lên, máu tươi bắn tung tóe, Trương Bình ngã sập xuống đất, Quân Cơ Lạc cười lạnh thu hồi đao lại "Bản đốc cũng biết tên tặc nhân này cố ý vu oan cho Ngũ hoàng tử, nên tự mình động thủ thay Ngũ hoàng tử ngài thanh lý kẻ xấu."

Hắn nói xong, khinh bỉ liếc nhìn Mộ Dung Nhược Hồng một cái, cực kỳ kiều ngạo xoay người lên ngựa, nhanh nhẹn rời đi. Mà theo sau hắn, một đoàn thị vệ cũng chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nữ trọng sinh PK nữ xuyên không

_Editor: boong412

Quân Cơ Lạc đi rồi, ở trong lòng Mộ Dung Nhượng Hồng phi nhỏ một trận, phi! Không phải chỉ là một tên thái giám sao? Kiêu ngạo thế nào chứ, không phải chỉ là một tên nô tài sao? Một ngày nào đó hẳn sẽ làm cho Quân Cơ Lạc phải quỳ xuống liếm giày hắn.

Mộ Dung Nhượng Hồng nhanh chóng sửa sang lại quần áo, trên mặt rất nhanh khôi phục thái độ tiên tử hạ phàm. Hắn đảo mắt qua tỷ muội Đường Vân Nhiễm cùng Đường Tứ Tứ, khóe miệng hơi nhếch lên, cuối cùng dừng trên người Đường lão phu nhân "Đường lão phu nhân người đang định xuống núi sao?"

Một màn tàn bạo vừa rồi đương nhiên là đã dọa sợ Đường lão phu nhân. Nhưng mà nhìn đến một hoàng tử như Mộ Dung Nhượng Hồng lại bị Quân Cơ Lạc phản kích cho không thể hó hé, thân là người đứng đầu Đường gia, trong lòng Đường lão phu nhân lắc lắc đầu, càng thêm khinh thường.

Đường lão phu nhân không kiên nhẫn nói qua loa vài câu cùng Mộ Dung Nhượng Hồng, tiếp tục mang người lần nữa lên xe ngựa. Trong đám người, Đường Vân Nhiễm bị một đám ma ma cùng nha hoàn vây quanh, lại quay đầu thoáng nhìn qua Mộ Dung Nhượng Hồng.

Trong mắt nàng toàn là ý cười ôn nhu, làm như là vì hắn mà cười.

Mộ Dung Nhượng Hồng ngẩn ra, ánh mắt si ngốc nhìn chằm chằm Đường Vân Nhiễm.

Cách một đám người hỗn loạn, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều có hình bóng người kia.

Đường Tứ Tứ từng bước lên xe ngựa, một màn mặt mày ẩn tình này vừa khéo bị nàng nhìn thấy. Nàng nhếch nhếch khóe miệng, đối với Đường Vân Nhiễm lên xe sau đang "lưu luyến không rời", cười nói "Đại tỷ, vừa rồi người cũng thấy đấy. Ngũ hoàng tử ngay cả một tên thái giám cũng không đối phó được. Nam nhân như vậy muội muội không thích."

Đường Vân Nhiễm nâng mày liễu, khóe miệng cười nhẹ "Thái giám như Quân Cơ Lạc, có mấy nam nhân có thể đánh bại được. Đại tỷ ta còn cảm thấy Ngũ hoàng tử là đang suy nghĩ tới muội." Sau khi trở về, nàng ta nhất định phải phái người điều tra xem lai lịch Quân Cơ Lạc rốt cuộc là cái gì mà có thể kiêu ngạo ương ngạnh như vậy.

Đường Tứ Tứ khinh bỉ trả lời "Tỷ tỷ xem trọng Ngũ hoàng tử thì cứ tiếp tục. Dù sao nam nhân vô dụng như vậy muội tuyệt đối không có hứng thú. Cho nên tỷ tỷ không nên ở trước mặt muội mà lại nhắc đến Ngũ hoàng tử. Ta không có hứng thú!"

Đường Vân Nhiễm vốn tưởng nước chảy đá mòn, hàng ngày đều nói tốt về Mộ Dung Nhượng Hồng thì Đường Tứ Tứ sẽ càng thích Mộ Dung Nhượng Hồng. Nhưng xem ra hiện tại Đường Tứ Tứ nói như vậy, đó là không cho phép nàng ta nhắc đến Mộ Dung Nhượng Hồng trước mặt nàng nữa.

Con người thu thủy trong suốt của Đường Vân Nhiễm xoay chuyển, cảm giác thấy Đường Tứ Tứ bây giờ rất khác với trước kia. Trước kia nàng vụng về, rất dễ dụ, Vân Nhiễm nàng nói cái gì, nàng cũng chỉ gật đầu. Mà bây giờ nàng thay đổi như vậy...

Giống như biến thành một người khác....

Có thể hay không nàng cũng là người xuyên không đến đây?

Đường Vân Nhiễm khẽ cắn môi, trong mắt hiện lên một chút duệ quang. Nàng ta nhẹ nhàng tựa mình vào vách xe ngựa, khóe môi mang ý cười, giọng nói êm ái "Được rồi, Nhị muội nói cái gì Đại tỷ đều nghe theo là được. Sau này Đại tỷ sẽ không nhắc đến Ngũ hoàng tử nữa. Nhị muội này, ta có cảm phong cảnh tuyết trắng như vậy rất thích hợp để làm thơ, muội nghĩ xem thế nào?"

Đường Vân Nhiễm không chờ nàng trả lời, liền lạnh lùng ngâm ra "Phong cảnh bắc quốc, ngàn dặm đóng băng, vạn dặm tuyết bay... Sơn vũ ngân rấn, nguyên trì sáp tượng... Xem hồng trang tổ khóa, hết sức xinh đẹp."

Đường Vân Nhiễm vừa ngâm bài thơ này vừa rất cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Đường Tứ Tứ. Nhưng trong mắt Đường Tứ Tứ mê mẩn, làm cho nàng ta hơi thất vọng, nữ nhân này không phải người xuyên qua.

Nhưng lý do gì lại đột nhiên trở nên thông minh như thế?

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Trì Hằng Liễu

_Editor: boong412

Sau khi xe ngựa dừng lại trước cửa Đường phủ, Đường Tứ Tứ mới từ từ bước xuống xe, chợt nghe được cách đó không xa, quần gia bẩm báo với Đường lão phu nhân "Lão phu nhân, biểu thiếu gia sáng nay đến phủ chúng ta, hiện tại đang ở trong phòng nói chuyện cùng lão gia."

Biểu ca trong miệng quần gia chính là biểu ca Đường Tứ Tứ, Trì Hằng Liễu. Cũng chính là nhi tử duy nhất của cậu nàng.

Nghe nói biểu ca đến, trong lòng Đường Tứ Tứ vui vẻ, qua loa hành lễ với Đường lão phu nhân, liền dẫn Thanh Nhi vào phủ. Đường Vân Nhiễm nhìn bóng dáng nàng vội vã rồi đi, tay nhanh rút vào trong tay áo.

Nàng ta thua thiệt Đường Tứ Tứ một chỗ, đó là không có một người cậu có địa vị.

Cũng may ông trời không có lấy đi tất cả của nàng ta, lại ban cho nàng một Trì Hằng Liễu. Nếu nàng ta đem Trì Hằng Liễu thu phục thì Đường Tứ Tứ còn cái gì mà dựa vào nữa?

Đường Tứ Tứ thẳng một đường đi qua hành lang, đến thư phòng. Ở bên ngoài thư phòng liền nghe được giọng điệu tự cao bậc trưởng bối của Đường Trọng Nguyên đang giáo huấn Trì Hằng Liễu. Lòng Đường Tứ Tứ có chút bất mãn với Đường Trọng Nguyên, trực tiếp đẩy cửa tiến vào thư phòng.

"Biểu ca!" Nàng vui mừng kêu lên.

Trong thư phòng, Trì Hằng Liễu đang nhẫn nhịn nghe lời nói cổ hủ của Đường Trọng Nguyên, mạnh mẽ nghe được một giọng nữ thanh thúy, thân mình hần chấn động, quay đầu liền thấy biểu muội của mình đang vui mừng chạy đến.

"Biểu muội..." Khóe miệng Trì Hằng Liễu giương lên, nhẹ nhàng tràn ra ý cười, nhất thời làm nổi bật dung nhan mày kiếm mắt sáng tuấn lãng xình đẹp tuyệt trần.

"Biểu ca." Sau khi trọng sinh, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Trì Hằng Liễu, Đường Tứ Tứ không kiểm soát được cảm xúc của mình. Trong lúc nhất thời nước mắt đảo quanh hốc mắt. Cả đời trước, là nàng thua thiệt biểu ca.

Kiếp trước, nàng một tay tác hợp nhân duyên cho Mộ Dung Vân Tien cùng biểu ca. Mộ Dung Vân Tien là muội muội cùng mẹ với Mộ Dung Nhược Hồng. Sau đêm tân hôn ba tháng, biểu ca hần đột nhiên chết. Khi nàng đến nhìn mặt hần lần cuối thì thấy thi thể hần bị đốt cháy.

Mộ Dung Vân Tien nói cho nàng rằng biểu ca là vì hóa hoạn nên mới chết. Nhưng thời điểm nàng làm cô hồn dã quỷ du dương tại hoàng cung mới biết được chân tướng. Thì ra Mộ Dung Vân Tien không thích biểu ca nàng, nàng ta gả cho Trì Liễu Hằng chẳng qua vì bình quyền của cậu. Hơn nữa biểu ca căn bản không chết vì hóa hoạn, hần là bị Mộ Dung Vân Tien cùng Đường Vân Nhiễm hại chết.

Khi đó thực lực Mộ Dung Nhược Hồng còn thua xa Thái tử. Mộ Dung Vân Tien đêm tân hôn liền lén lút qua lại với nam nhân khác, bị biểu ca nàng phát hiện. Nàng ta tìm đến Đường Vân Nhiễm, hai người họ liên thủ hạ Nhuyễn cốt tán với biểu ca. Thừa dịp hần không có công lực, Đường Vân Nhiễm hần đem một con mèo hoang trưởng thành nhét vào tay áo biểu ca.

Sau lại lệnh cho thái giám đánh mèo hoang, mèo hoang bị kinh sợ, tất nhiên là cào loạn. Biểu ca chính là bị còn sống mà cào chết. Những người đó sợ nàng biết chân tướng, liền cấp tốc đốt cháy thi thể hần.

Trong trí nhớ là một tiểu nha đầu ngây ngô, hiện tại lột xác thành một thiếu nữ xinh đẹp. Ánh mắt Trì Hằng Liễu nhìn nàng hơi hơi nóng lên.

"Đã sắp cập kê đến nơi, như nào còn khóc nhè a." Trì Hằng Liễu chọc ghẹo nàng nhưng trong mắt chỉ toàn là sùng nịch. Từ nhỏ hần đã bị phụ thân dạy không được khi dễ biểu muội của mình. Nếu là người khác khi dễ thì biểu ca hần cũng đứng ngồi không yên.

Một câu nói chọc ghẹo như vậy lại thành công làm cho nước mắt Đường Tứ Tứ như dê vỡ, lập tức nghẹn ngào khóc ra.

Đường Trọng Nguyên đứng nhìn bên cạnh, đã sớm bất mãn "Khóc cái gì mà khóc."

Trì Hằng Liễu cẩn thận đem khăn tay của mình đưa cho Đường Tứ Tứ, khó chịu nhìn nàng khóc như vậy, hần thận trọng nói "Tứ Tứ, có người khi dễ muội sao? Nói cho biểu ca hay, biểu ca nhất định giúp muội thu thập người đó!"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lại có chuyện

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ đột nhiên cảm thấy có chút ngượng ngùng, nàng lấy khăn tay lau nước mắt, sau đó cười nói "Biểu ca, muội vui khi nhìn thấy huynh nên mới khóc."

Tri Hằng Liễu cong cong mí mắt, cười hai mắt khép lại như hình trăng khuyết.

"Tứ Tứ làm sao lại cao hứng khi nhìn thấy biểu ca được, Tứ Tứ rõ ràng là thấy ta mang quà đến nên mới vui vẻ." Tri Hằng Liễu bồn cọt cười trên, Đường Tứ Tứ bị hành động này của hắn chọc cười.

"Muội có viết thư bảo biểu ca mang quà đến cho muội đâu?" Quà thật nửa tháng trước Đường Tứ Tứ có viết thư cho Tri Hằng Liễu, xin một số vật cùng người nhưng mà tất cả đều dùng để đối phó Đường Vân Nhiễm.

"Muội yên tâm, đều như tất cả những gì muội viết, như đúc không hơn không kém." Tuy rằng hắn không biết biểu muội của mình muốn làm cái gì nhưng hắn biết bên trong Đường gia cũng không phải bình yên vô sự như vẻ ngoài. Tối thiểu hắn biết Đường Trọng Nguyên không hề coi trọng biểu muội của hắn.

Thêm vào đó còn có mẹ kế, đêm đêm bên gối thổi gió, cho dù Đường Tứ Tứ là con gái ruột của hắn, khi gặp chuyện không may, Đường Trọng Nguyên vẫn một lòng ghét bỏ nữ nhi này. Cho nên có thể giúp nàng, Tri gia bọn hắn tuyệt không một điểm keo kiệt.

Khỏe miệng Đường Tứ Tứ nhếch lên, lúc trước Đường Vân Nhiễm tặng nàng nhiều "lễ vật" như vậy, lần này nàng cuối cùng cũng có thể trả lễ. Cứ chờ xem, nàng phải lấy tốc độ nhanh nhất ra tay, làm cho Đường Vân Nhiễm trở tay không kịp.

Đường Trọng Nguyên ở bên cạnh nhìn đôi biểu huynh muội nói chuyện vô cùng thân thiết, trong lòng đã sớm mất hứng. Thế nào hai đứa hậu bối không biết trên dưới này, cũng không thèm để ý đến hắn. Hắn ho nhẹ một tiếng, giọng không hồn giận nói "Tứ Tứ là ai dạy người nhìn thấy phụ thân không thỉnh an?"

Đường Tứ Tứ vừa rồi nhìn thấy biểu huynh mà vui vẻ, nhất thời quên mất thỉnh an phụ thân. Bây giờ nghe hắn nói như vậy, nụ cười trên mặt nàng chợt tắt, lập tức hướng Đường Trọng Nguyên cúi người hành lễ. Đường Trọng Nguyên vẫn cứ soi mói nói "Tứ Tứ, người nên nhìn theo đại tỷ mình mà học hỏi. Vì phụ không yêu cầu quá cao với người, không cần người phải ưu tú như đại tỷ. Nhưng ít nhất người cũng đừng để vì phụ phải mất mặt."

Trong lòng Đường Trọng Nguyên, Liễu di nương mới đích thực là chân ái của hắn. Liễu di nương sinh được đứa nhỏ cái gì cũng tốt. Còn thể tử đã mất ư? Ha ha.. Đó là bất đắc dĩ nên hắn mới lấy nàng, nếu không phải mẫu thân hắn phản đối, hắn đã sớm đưa Liễu di nương lên làm vợ.

Đối với lời nói của Đường Trọng Nguyên, Đường Tứ Tứ nửa điểm cũng bỏ ngoài tai. Dù sao nàng còn "hiếu kính" hắn vì hắn là cha nàng thôi.

Tri Hằng Liễu nhướn mày, muốn lên tiếng giúp Đường Tứ Tứ nhưng lại bị nàng kéo tay áo. Đường Tứ Tứ nhìn hắn lác đác, lúc này Tri Hằng Liễu mới chịu nuốt xuống những lời vừa định nói ra.

Buổi tối, Tri Hằng Liễu ở lại viện sau Đường phủ. Ăn xong cơm tối, Đường Trọng Nguyên lôi kéo Tri Hằng Liễu đến thư phòng nghe hắn nói chuyện vô nghĩa. Đợi lúc trăng lên cao hắn mới chịu thả người đi. Tri Hằng Liễu từ thư phòng đi ra, chợt nghe thấy một đạo tiếng đàn dễ nghe truyền đến. Tiếng đàn như châu ngọc, như có cảm xúc, dễ nghe đến cực điểm.

Tri Hằng Liễu dừng bước chân, hỏi gã sai vặt bên cạnh "Ai đang đánh đàn?"

Gã sai vặt nói "Chắc là Đại tiểu thư."

Tri Hằng Liễu gật gù đầu, liền hướng tiểu viện của mình mà đi. Nhưng được nửa đường lại gặp Đường Vân Nhiễm ôm đàn nhanh nhẹn bước đến. Dưới ánh trăng, tay áo Đường Vân Nhiễm bay bay, mặt như tranh vẽ giống như tiên nữ giáng trần.

Nàng ta nhìn Tri Hằng Liễu, làm như hoảng sợ, nhẹ nhàng cúi người hành lễ "Biểu ca..." thanh âm ngọt ngào như tiếng chim oanh, nghe như kích thích đáy lòng nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Đường Vân Nhiễm, người ác ta liền ác hơn người!

_Editor: boong412

"Biểu muội!" Tri Hằng Liễu lịch sự chào hỏi, sau liền muốn nhắc chân rồi đi. Cô cô của hắn chỉ sinh hai hài tử là Tứ Tứ và Từ An, người khác gọi hắn như thế hắn không quen, suy cho cùng đó cũng không phải là người thân thích của hắn.

"Biểu ca, nghe Tứ Tứ nói lần này huynh đến kinh thành là để đi thi. Vân Nhiễm chúc người mã đáo thành công, đề tên bảng vàng a." Đường Vân Nhiễm ôn nhu nói xong liền nhẹ nhàng nâng đầu đem phong thái hoàn hảo của bản thân nhìn Tri Hằng Liễu.

Dưới ánh trăng, tài tử, giai nhân, như bóng lai tiên cảnh...

Nàng như thế này từ trước đến giờ đều làm cho tất cả nam nhân rung động, nàng cũng không tin Trì Hằng Liễu đối với nàng nửa điểm cảm giác đều không có.

Trì Hằng Liễu tập võ từ bé, nhưng văn chương cũng không tầm thường. Lần này vào kinh nếu đạt được giải Vô Trạng Nguyên trở về, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của phụ thân.

"Cám ơn Vân Nhiễm biểu muội." Biểu hiện Trì Hằng Liễu cực kỳ lãnh đạm "Nếu biểu muội không còn chuyện gì nữa thì ta về trước nghỉ ngơi."

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Đường Vân Nhiễm ửng đỏ, cổ trắng như tuyết cũng hiện lên một tầng đỏ ửng, giọng nói ôn nhu như nước "Biểu ca, nghe nói huynh là đồ đệ của nhạc công tiên sinh Lãnh Phong, không biết có thể chỉ điểm cho muội muội được không?"

Cước bộ vừa nâng của Trì Hằng Liễu dừng lại, đôi mắt hần chợt lóe qua quang mang lợi hại. Một lát sau hần nói "Thật có lỗi, ta thật sự có chút bận. Đường nhiên nếu Vân Nhiễm muội muội thật sự muốn học đàn thì liền tìm Đường Tứ Tứ mà học đi." Hần dừng lại, ngữ điệu biến đổi "Trì mỗ nhìn ra, cầm kỹ của Tứ Tứ cao hơn người không chỉ một hai bậc. Nàng hoàn toàn có thể dạy người."

Cầm là thánh khiết, người đánh đàn có độc tâm dù cho cầm kỹ nàng có cao cỡ nào thì cũng chỉ thuộc loại hạ phẩm.

Trì Hằng Liễu để lại lời này, vung ống tay áo, lập tức hòa nhập vào bóng đêm.

Mà Đường Vân Nhiễm nhìn bóng dáng hần đi xa, khuôn mặt tuyệt mỹ ôn nhu liền bị thay thế bởi âm ngoan độc ác. Khinh thường nàng? Không sao cả, nàng còn rất nhiều biện pháp thu phục nam nhân. Dễ dàng làm cho nam nhân thần phục đôi lại không có gì thú vị.

Đường Tứ Tứ hóng gió trong viện. Nàng cẩn thận xem xét nữ tử đoan trang trước mặt, phi thường hài lòng gật gật đầu. Nữ tử trước mặt này đại khái mười bảy mười tám tuổi, da thịt trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, một đầu tóc đen dài óng mượt tuyệt mỹ làm cho người ta nhìn muốn đui mù. Lại nhìn đến thân thể nàng, trước sau yêu kiều, eo nhỏ không vừa một gang tay nữ nhân như vậy nàng không cam đoan có thể câu dẫn được nam nhân khác nhưng nàng tuyệt đối có thể câu dẫn được Đường Trọng Nguyên.

"Hương Huệ, những lời ta vừa nói người nghe hiểu hết chứ? Nếu người đáp ứng thì sau này ở lại Đường phủ. Đường nhiên nếu người chịu ở lại sau này ta sẽ thả người ra ngoài. Còn mấy người đệ đệ của người ngoài phủ ta sẽ sai người chăm sóc bọn hần."

Nữ tử tên gọi Hàm Hương kia không chút nghĩ ngợi đáp ứng, dù sao nàng cũng là người trong thanh lâu, ở lại càng lâu sẽ bị nhiều nam nhân chà đạp. Hiện tại lại có nơi tốt như này thêm nữa còn giúp các đệ đệ của nàng bình an sống sót, nàng có gì lại không chịu.

Bởi vì là người Trì Hằng Liễu đưa đến, thêm vào Hương Huệ cùng các đệ đệ nàng ta đều có khế ước bán mình tại Trì gia nên Đường Tứ Tứ rất yên tâm. Nàng cầm ly trà Thanh Nhi vừa đem đến, nhấp một ngụm, sau đó dùng khăn tay lau khóe miệng, cười nói "Tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai người trước hết hầu hạ ta ở viện này, chỉ cần người có bản lĩnh ta liền làm cho tổ mẫu nàng người lên làm di nương."

Phụ thân của nàng thực ra không khác gì một tra nam. Trên hết mọi thứ, phụ thân Đường Trọng Nguyên luôn làm mọi việc giúp đỡ Đường Vân Nhiễm cũng như Liễu di nương. Lại thêm sau đó, nếu Liễu di nương sinh được con trai, hần liền đem nhi tử ấy như trân bảo mà sủng ái. Cuối cùng thì càng trở mặt ra nhìn mẹ con Đường Vân Nhiễm tác oai tác quái từng bước tính kế các hài tử khác của hần.

Tình thế này, thân là tỷ tỷ, nàng nhất định phải bảo vệ cho nó.

Nàng muốn Liễu di nương này là con gà mái vĩnh viễn không sinh ra được trứng nào.

Còn muốn Liễu di nương muốn làm cũng không được, nàng khinh thường bà ta. Nàng muốn lão cha nàng mãi mãi chỉ có một đứa con trai là Đường An Tứ.

Nếu gà trống đã không được thì trong viện này có bao nhiêu gà mái thì cũng không được đẻ trứng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Nam nhân thâm tình? Là cái trứng gì chứ!

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ chủ động cầm băng chữ mẫu danh gia mà Trì Hằng Liễu mang đến vào thư phòng của Đường Trọng Nguyên.

"Phụ thân, đây là băng chữ mẫu mà biểu ca đem đến, nữ nhi nghĩ nữ nhi có giữ cũng vô dụng, không bằng mượn hoa tiến phật mà đưa cho phụ thân." Đường Tứ Tứ mười phần nhu thuận đối với Đường Trọng Nguyên, sau đó liếc mắt Hương Huệ bên cạnh "Hương Huệ, mau đem băng chữ mẫu ta mang đến ra đây"

Hương Huệ cúi mắt, nhắc chân đi đến trước mặt Đường Trọng Nguyên. Một mùi hương thanh nhã theo thể mà đập vào mặt hắn ta. Đường Trọng Nguyên khịt khịt mũi, lơ đãng ngẩng đầu, ánh mắt lập tức sùng sốt.

Nữ tử trước mặt dung nhan xinh đẹp, một đầu tóc đen óng mượt, mặt mày như gió xuân, eo nhỏ yếu mềm như liễu.

Đường Trọng Nguyên nhìn nàng, yết hầu khô nóng.

Chờ Hương Huệ dang băng chữ lên, Đường Trọng Nguyên nhanh chóng liền lấy đi. Không biết vì sao ngay lúc đó Hương Huệ bỗng trượt tay, băng chữ mẩu rơi xuống. Nàng vội vàng quay người nhặt lấy. Mà Đường Trọng Nguyên theo góc độ đó nhìn qua liền thấy được xương quai xanh tinh xảo còn có đôi gò bồng đảo phập phồng sau lớp áo. Đường Trọng Nguyên cứng đờ người, cảm giác như thân thể có lửa.

Hương Huệ đem băng chữ nhặt lên, cung kính dâng đến trước mặt Đường Trọng Nguyên. Đường Trọng Nguyên đi đến gần, không cần thận chạm vào tay mềm nhẵn của nàng, trong lòng hắn hít một hơi.

Đường Tứ Tứ đem hết biểu hiện của Đường Trọng Nguyên thu vào đáy mắt, cùng với đó là màn ra sân của Hương Huệ nàng rất hài lòng. Bình thường trong phủ không phải không có nha hoàn làm ấm giường cho Đường Trọng Nguyên nhưng tất cả đều bị Liễu di nương đuổi đi hết. Lần này Hương Huệ là nữ tử từ thanh lâu ra, lại có năng chống lưng, Liễu di nương muốn trừ bỏ cũng không phải dễ dàng.

Những ngày tiếp theo, số lần Đường Tứ Tứ nhìn thấy Hương Huệ trong Băng Phong viện cũng ít dần, mà mỗi lần nhìn thấy thì bộ dáng của nàng ngày càng diễm lệ. Không thể không nói, Hương Huệ là một người thông minh, nàng biết thế không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm nên nàng làm cho Đường Trọng Nguyên mê mẩn đến thần hồn điên đảo.

Giúp đỡ nàng ta đoạn đường này, Đường Tứ Tứ cảm thấy thời cơ đã đến. Nàng có ý để Thanh Nhi đến viện của Đường lão phu nhân. Cũng như có như không thông báo chuyện vụng trộm của Đường Trọng Nguyên cùng Hương Huệ cho Cung ma ma. Cung ma ma là người bên cạnh Đường lão phu nhân, nếu bà ta đã biết tin tức này có gì lại không đi bẩm báo với Đường lão phu nhân.

Đường lão phu nhân biết tin này, nóng giận đập mạnh lên mặt bàn "Tên nghịch tử vô tích sự này! Ngay cả nha hoàn trong viện nữ nhi mình cũng dám động đến."

Ánh mắt Cung ma ma lóe lóe, thâm kín nói "Lão phu nhân, người muốn xử trí Hương Huệ kia thế nào?"

Đường lão phu nhân đương nhiên là muốn đem việc xấu trong nhà này giấu đi, đem Hương Huệ kia đem bán. Nhưng ngược lại lại muốn giữ lại Hương Huệ, mấy năm này trong phủ đều là một mình Liễu di nương hưởng sủng ái. Bởi vì được sủng như thế mà nữ nhân này ngày càng không biết điều. Nếu một ngày thân thể bà không tốt, lỡ như nhắm mắt xuôi tay đi rồi thì liệu Liễu di nương không xuống tay với đám cháu ruột của bà không.

Cũng nên tìm người đến diệt trừ uy phong của Liễu di nương.

Đường lão phu nhân bình tĩnh nói "Tìm một cái cớ đem Hương Huệ điều đến thư phòng của Đường Trọng Nguyên để hầu hạ. Đợi qua một thời gian, nâng nàng ta lên làm di nương."

Từ lúc đó Hương Huệ được điều đến thư phòng Đường Trọng Nguyên, hai người họ lại càng có cơ hội. Tại thanh lâu Hương Huệ đã được tú bà dạy dỗ qua cách câu dẫn nam nhân thế nên đối với Đường Trọng Nguyên này cũng không làm khó được nàng. Mà mỗi lần Đường Trọng Nguyên ở cùng nàng thì hắn cảm thấy mình như trẻ ra nhiều tuổi.

Thay vào đó Liễu di nương lúc này đang lâm vào hoảng loạn.

Đường Vân Nhiễm an ủi nói "Nương người không cần sợ. Không phải cũng chỉ là một tiểu tiện nhân sao, nhi nữ lúc trước cũng giúp người trừ bỏ được tiện nhân làm ấm giường đó sao, lần này con cũng giúp người trừ bỏ ả ta. Nương người chỉ cần thật tốt bảo dưỡng thân thể, sau đó sinh thêm một đệ đệ, chả phải Đường phủ liền nằm trong tay ba người chúng ta sao."

Liễu di nương vui mừng nhìn Đường Vân Nhiễm, bà biết nữ nhi mà ra tay thì sao không thể đối phó được kẻ thù chứ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Người xây tường, ta liền trèo tường qua

_Editor: boong412

Đường Vân Nhiễm nghĩ Hương Huệ này cũng chỉ là một tiểu nhân vật, giống như ả nha hoàn ấm giường của Đường Trọng Nguyên mà nàng xử lý trước đó cũng không khác nhau mấy. Nhưng lần này nàng ta sai lầm rồi khi đụng vào đinh sắt là Hương Huệ. Sau cùng nhờ Đường lão phu nhân và Đường Tứ Tứ mà Hương Huệ thành công trở thành di nương. Đang độ tuổi thanh xuân mơn mớn như vậy, lại thêm xuất thân từ thanh lâu nên Hương Huệ đương

nhien hiểu được thế nào là tình thú phòng the, theo đó mà dạy dỗ được lòng lẫn thân thể Đường Trọng Nguyên xoay quanh nàng.

Ngược lại Liễu di nương mấy ngày nay ăn uống buồn chán. "Nhiễm Nhi, đây là cái gì, sao lại mỏng như vậy?" Liễu di nương cầm quần áo mỏng như cánh ve trong tay, vẻ mặt xấu hổ. Trời ạ, Nhiễm Nhi thế mà làm quần áo mỏng như vậy cho nàng. Đây cái này mặc vào cùng với không mặc thì có gì khác nhau?

Đường Vân Nhiễm liếc mắt nhìn Liễu di nương, nhẹ giọng nói "Cái này gọi là nội-y-tình-thú, buổi tối người mặc cái này, lại làm theo lời con nói đảm bảo cha liền ở lại phòng người mấy ngày liền."

"Nhưng mà Nhiễm Nhi, mỏng như vậy, liệu cha con có thấy ta quá lẳng lơ?" Liễu di nương vuốt vuốt bộ quần áo mỏng manh đó, hình dáng kỳ lạ, vừa hở lại vừa mỏng.

Đường Vân Nhiễm hừ lạnh, xét lòng nam nhân mà nói, nữ nhân không mặc quần áo chỉ có thời điểm giao hoan. Đường nhiên nếu cứ như vậy mà câu dẫn thì cũng không tốt chỉ có loại nội y tình thú này, ẩn ẩn hiện hiện, lộ nhưng không lộ mới là thứ trêu chọc thần kinh nam nhân tốt nhất.

"Di nương, người có nghĩ đến việc sinh cho Nhiễm Nhi một đệ đệ không?" Nàng bắt đầu nghiêm túc hỏi.

"Nằm mơ đều muốn như thế." Trước mặt nữ nhi của mình, Liễu di nương không thêm che dấu.

"Vậy người có bằng lòng để cha bị Hương Huệ kia câu dẫn đi không?"

"Đương nhiên là không muốn!" Nếu không có sự sủng ái của Đường Trọng Nguyên, ở tại Đường phủ này bọn họ liền không biết dựa vào ai.

"Cho nên nữ nhi sẽ không hại người. Người cứ yên tâm mặc cái này vào, hơn nữa con sẽ dạy người thêm vài chiêu, cam đoan có thể làm cho cha sẽ lại đề mắt ngay tại người của nương." Nàng muốn biến Đường gia này thành một bãi chiến trường, nếu không sau đó nàng sẽ lâm vào thế bị động.

Chỉ cần trong lòng Đường Trọng Nguyên còn nhớ tới bọn họ thì bọn họ trong phủ này mới có chỗ đứng.

Buổi tối, quả nhiên Liễu di nương làm theo lời Đường Vân Nhiễm. Lúc này Đường Trọng Nguyên thật sự hứng thú. Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư... Đường Trọng Nguyên vẫn nghỉ lại ở phòng Liễu di nương.

Hương Huệ không chịu nổi, nàng liền đi tìm Đường Tứ Tứ cầu cứu. Trong Bể Phong uyển, Đường Tứ Tứ lúc này đang ngồi ở bàn trang điểm, Thanh Nhi cài cho nàng một trâm hoa lên búi tóc, nàng miễn cưỡng nói "Hương di nương thật đúng là tìm sai người rồi. Đường phủ chúng ta, dù có là cha ta đi nữa thì người vẫn sợ tổ mẫu. Hiện tại cha ta đã có Liễu di nương hầu hạ, Hương di nương người vừa vặn có thời gian mà đi hiếu kính lão nhân gia rồi."

Một câu nhắc nhở Hương Huệ, nàng lập tức được sáng tỏ. Đúng vậy, Liễu di nương cho dù có được sủng ái thì sao. Chỉ cần nàng có được lòng của lão phu nhân thì những tháng ngày sau tại Đường gia này nàng cũng sẽ không quá khó khăn.

Được chỉ điểm Hương Huệ một lòng liền chạy như bay ra ngoài, muốn đến hiếu kính với lão phu nhân. Đường Tứ Tứ cười nói "Hương di nương đừng vội, ngày trước ta cùng người đối huân hương với nhau, người còn nói người không có. Nghĩ cũng lạ, trước giờ huân hương ta đều đem cho người. Vài ngày này tiết trời thay đổi, Thanh Nhi không chú ý đều đem huân hương ở đốt hết. Ta đã muốn trách cứ Thanh Nhi nhưng mà nếu không có huân hương này thì tối ta lại ngủ không yên. Hay là vậy đi, ta có bạch liên hương mà tổ mẫu từng ban cho, ta lấy cái này đối cùng di nương nhé?"

Hương Huệ vẻ mặt được sủng mà lo sợ "Nhị tiểu thư ưu ái Hương Huệ. Hương Huệ có được ngày hôm nay đều là phúc khí Nhị tiểu thư ban tặng. Loại huân hương này mấy ngày nay ta cũng có dùng, ta cho nha hoàn đi lấy là được, người cứ giữ lại đi."

Hương Huệ không biết loại huân hương này gọi là gì nhưng nàng thấy mùi thơm nó dễ chịu. Mấy hôm nay Đường Trọng Nguyên đến phòng nàng thì nàng đều cho người đốt huân hương này.

Hương Huệ cười cười liền thấy nha hoàn của mình đem hương đến. Đường Tứ Tứ lệnh Thanh Nhi đi cất huân hương, lại cho Huệ Hương một bao bạch liên hương cùng rất nhiều trang sức. Hương Huệ vốn không muốn nhận nhưng cuối cùng vẫn phải ậm ừ nhận.

Hương Huệ cảm thấy thỏa mãn liền rời khỏi Bể Phong uyển. Mà sau khi nàng ta rời đi, một nha hoàn khác bên người Đường Tứ Tứ là Thúy Nhi vừa nghe lén cuộc nói chuyện của Hương Huệ cùng Đường Tứ Tứ cũng tìm cơ rời đi Bể Phong uyển.

Đến khi trong phòng không còn người ngoài, Đường Tứ Tứ nhìn chằm chằm bao hương mà di nương đem đến, vẻ mặt bình thản phân phó "Thanh Nhi, người lặng lẽ đem huân hương này xử lý đi. Nhớ kỹ, đừng cho bất cứ ai nhìn thấy."

Thanh Nhi gật đầu, buổi tối thừa dịp đêm tối tĩnh mịch đem huân hương này chôn ở vườn hoa sân trước. Nhưng khi nàng vừa rời đi, từ trong bóng đêm có người lén lút đi đến vườn hoa đào lên huân hương Thanh Nhi vừa chôn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Kỹ năng hai của Cửu Thiên Tuế - Nuôi dưỡng loli

_Editor: boong412

Phía sau điện huy hoàng lấp lánh ánh vàng, hoa văn chạm trổ như mây khói, lưu ly hương tỏa hương ngào ngạt, lơ mơ hai bóng người lẫn trong đám mây khói này.

Quân Cơ Lạc bình tĩnh, y phục nghiêm chỉnh đi đến sau điện. Trên tháp quý phi cao trên điện, hoàng đế Mộ Dung Long Thịnh toàn thân không một mảnh vải, lúc này đang điên cuồng dính vào một nữ tử cũng đồng dạng trần trụi mà mạnh mẽ va chạm.

"Hoàng thượng, ngoài điện có Thái tử điện hạ cầu kiến." Quân Cơ Lạc cúi mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn mặt đất.

"Không thấy!" Mộ Dung Long Thịnh mở mắt như mưa, trả lời chắc nịch rõ ràng. Mà theo lời nói ấy hắn cũng động thân mạnh hơn, nữ tử bên dưới hắn phát ra âm thanh yêu kiều, làm cho Mộ Dung Long Thịnh mê đắm, càng ôm càng điên cuồng tiến tới.

Sóng mắt Quân Cơ Lạc bình tĩnh lướt qua kim đan trên bàn đã dùng một nửa, khoe miệng lặng lẽ kéo lên một chút châm biếm. Hắn yên lặng lui ra, rời khỏi mà đi đến cửa đại điện.

"Thứ lỗi Thái tử điện hạ, Hoàng thượng hiện tại không tiện để gặp người." Quân Cơ Lạc đi đến trước mặt Mộ Dung Ôn Trạch. Mọi người đều nói Thái tử điện hạ Mộ Dung Ôn Trạch ôn nhuận nho nhã, thanh quý không tỳ vết. Nhưng khi Quân Cơ Lạc đứng bên cạnh hắn, cũng không bị hắn chìm xuống.

Con người ôn nhuận của Mộ Dung Ôn Trạch lướt qua người Quân Cơ Lạc, cuối cùng dừng ở cửa điện đóng chặt.

"Lạc công công, phiền người sắp xếp. Bản vương thật sự có chuyện muốn khởi bẩm phụ hoàng." Mộ Dung Ôn Trạch cố ý dè dặt âm điệu.

Quân Cơ Lạc nhíu mày, lãnh đạm cười "Thái tử điện hạ ưu ái bản đốc. Là Hoàng thượng không muốn gặp người chứ không phải bản đốc không sắp xếp đâu. Đương nhiên nếu Thái tử điện hạ đủ dũng cảm liền có thể xông vào. Nhưng mà hậu quả bản đốc không nói chắc người cũng biết nhỉ."

Mộ Dung Ôn Trạch mỉm cười, đôi mắt hơi sụp xuống, cuối cùng vẫn phát tay áo, lập tức rời khỏi hành điện. Làm Thái tử dưới một người trên vạn người nhưng thật ra chức Thái tử này của hắn có chút khác biệt, là người trên một người nhưng dưới vạn người.

Địa vị trong cung của hắn bắt quả không khác Quân Cơ Lạc là mấy.

Nếu hôm nay hắn trực tiếp xông vào, có khả năng ngày mai hắn liền bị bắt tại cửa hoàng cung. Phụ hoàng của hắn tuy rằng hoa mắt ù tai nhưng đối với Thái tử là hắn đây vẫn rất đề phòng. Một khi gió thổi cỏ lay, chức Thái tử này của hắn liền có thể bị người khác thay thế.

Quân Cơ Lạc nhìn Mộ Dung Ôn Trạch, chậm rãi hít hai hơi, một tia giảo hoạt hiện lên trong đôi mắt sâu không đáy. Hắn vung tay áo về đến thiên điện nghỉ ngơi.

Lúc này có hai thị vệ cung phục thất lưng chỉnh tề cung kính đi đến trước mặt Quân Cơ Lạc, ghé vào tai hắn nói nhỏ mấy câu, sau đó cẩn thận lấy một bao nhỏ từ tay áo đưa cho Quân Cơ Lạc.

Quân Cơ Lạc mở bao giấy kia ra, bên trong là huân hương. Hắn đem mớ huân hương ấy lên ngửi, dĩ nhiên là Thiên Trúc hương.

Loại Thiên Trúc hương này là từ Tây Vực tiến cống Tiều quốc không lâu. Người thường thì không biết rõ lắm nhưng hắn ở hoàng cung bao lâu, biết là lúc nam nữ giao hoan, điểm đặc biệt của loại hương này là làm nam nhân có khả năng bị đoạn tử tuyệt tôn.

Quân Cơ Lạc cầm bao huân hương đó trong tay, tâm từ vừa động liền lộ ra một nụ cười quý quyết.

Rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ a, ra tay có chút non nớt. Huân hương này nếu bị người khác phát hiện, tội danh bất hiếu liền ngay trên đầu, lúc đó nàng muốn trở mình cũng thật khó.

Quân Cơ Lạc nhấp nháp miệng, xem ra nàng cũng đã có kế hoạch nho nhỏ, hắn quyết định giúp nàng một phen. Hắn vẫy thị vệ lại gần, nói nhỏ vài mệnh lệnh bên tai thị vệ.

Mà trong Đường phủ, Đường Vân Nhiễm từ miệng Thúy Nhi biết được Đường Tứ Tứ vẫn dùng Hương Huệ để đối đầu với nàng. Một lần nữa âm thầm thề, nhất định phải diệt trừ Đường Tứ Tứ. Nàng lúc này thật không chịu nổi mới tìm một cái cớ xuất môn gặp Mộ Dung Nhược Hồng.

Khi Đường Vân Nhiễm gặp Mộ Dung Nhược Hồng, dung nhan như hoa ngọc, nàng ta cười nói vô cùng phong tình "Ngũ hoàng tử, Vân Nhiễm biết người vẫn luôn muốn lấy Nhị muội làm vợ. Thú thật Vân Nhiễm cũng có một diệu kế, có thể trợ giúp hoàng tử mã đáo thành công. Không biết Ngũ hoàng tử có chịu thử không?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Đấu hoặc chết!

_Editor: boong412

Nhắm mắt đã thấy năm mới sắp đến, trong triều đình cũng không có việc gì quan trọng. Đường Trọng Nguyên đang yên lành thì bị mấy lão bạn trong triều lôi kéo đi một số thanh lâu ở kinh thành ngắm nguyệt khoái lạc. Cuộc sống thối nát ăn mòn tâm trí Đường Trọng Nguyên, hẳn ở trong đó lâu, dân dân cũng quên mất Liễu di nương ở nhà.

Về phía Đường Trọng Nguyên tại Thúy Liễu lâu. Ở nơi này hoa khôi thanh lâu hầu hạ hẳn một đêm sáu lần. Đường nhiên với tuổi tác của hẳn, nhất định là dùng thuốc phụ trợ.

Gian phòng của tú bà Thúy Liễu lâu, tú bà cung kính với một nam nhân trẻ tuổi "Ngài yên tâm. Đường đại nhân ở nơi này hưởng đãi ngộ tốt nhất. Được chúng ta cho hẳn dùng cũng là tốt nhất. Cam đoan đời này hẳn có uống bao nhiêu thuốc, cho dù có là thần y thì cũng không có khả năng tiếp tục có con nối dòng."

Nam nhân đó vừa nghe xong, nhếch môi cười hài lòng, lấy trong bọc ra mấy tấm ngân phiếu "Làm tốt lắm, tiếp tục cố gắng. Ý tứ chủ nhân ta là... muốn biến hẳn thành một lão già hoang dã."

Tú bà biết "Chủ nhân" trong miệng người trẻ tuổi kia lai lịch không nhỏ, không phải người bà có thể đắc tội được nên cuống quýt gật đầu.

Lại nói đến mừng sáu Tết là ngày mừng thọ lão phu nhân. Đường lão gia lúc còn trẻ từng chấn tên cho Hoàng đế nên được người lưu nhớ ân tình, nâng lên làm quan chính Nhị phẩm. Còn Đường lão phu nhân cũng làm chính Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân. Hơn nữa Đường gia cùng Uy viễn đại tướng quân là xui gia thân thích. Thế nên các phu nhân danh dự trong kinh thành đều mang hậu bối đến tham gia.

Tri Hăng Liễu ở Đường gia như vậy hẳn liền đảm nhiệm hỗ trợ nghênh đón khách mời nam. Đường Tứ Tử là đích nữ Đường gia, không bị ai có ý chèn ép nên nàng phụ trách tiếp đãi khách nữ, tất cả đều ôn hòa.

Đường lão phu nhân nhìn hai người trẻ tuổi hành sự xuôn sẻ vào đây, bà rất hài lòng. Trong lòng lại có ý nghĩ đến lúc cháu gái mình đến tuổi cập kê, đem nàng cùng Tri Hăng Liễu kết làm một đôi, như vậy hai nhà thân càng thêm thân.

Đại khái biết được Đường lão phu nhân yêu thích Đường Tứ Tử nên nữ quyền trong sân cũng vậy lấy nàng nói tốt, nịnh nọt lão phu nhân. Đường Vân Nhiễm đứng ở góc hiên, trong lòng cười lạnh. Cứ chờ xem, thọ yến hôm nay sẽ là ván cờ của nàng. Nàng muốn mọi người trong kinh thành biết được nàng mới là "Tài nữ" còn Đường Tứ Tử thì đã có Ngũ hoàng tử chờ không được muốn lấy nàng về vương phủ.

Sự chênh lệch giữa nàng ta và Đường Tứ Tử ngày càng lớn, nàng ta muốn sau này nhắc tới thiên kim Đường gia, họ chỉ nghĩ đến nàng chứ không phải Đường Tứ Tử.

"Thái tử điện hạ giá lâm! Ngũ hoàng tử giá lâm!" Quân gia vội vàng đến bẩm báo tin tức này.

Hai người này sao tự nhiên lại đến đây? Đường lão phu nổi lên một trận nghi hoặc, lập tức vội vàng mang người đến đón tiếp.

Thái tử Mộ Dung Ôn Trạch hôm nay mặc một thân cẩm bào màu xanh, cả người toát lên phong thái khiêm tốn. Ngũ hoàng tử Mộ Dung Nhượng Hồng một thân áo bào trắng, nhanh nhẹn như trích tiên.

Sau một phen chào hỏi, mọi người đều đi vào trong sảnh chính. Giữa không trung ánh mắt Đường Vân Nhiễm cùng Mộ Dung Nhượng Hồng giao nhau sau đó nhanh chóng dời đi. Trong lòng hai người đều rõ ràng, trải qua lần trao đổi trước, hai người họ coi như là đồng minh.

Đường Tứ Tử xinh đẹp đứng lặng yên một chỗ, dư quang nơi khóe mắt nhìn thấy hành động của Đường Vân Nhiễm, miệng nhỏ tràn ra một nụ cười sát khí không nhìn thấy. Nàng biết, Mộ Dung Nhượng Hồng là do Đường Vân Nhiễm mời đến. Còn Thái tử điện hạ không biết nên nói là hiện tại có phải bị Đường Vân Nhiễm thu phục rồi không.

Đến thời khắc mấu chốt là tặng lễ vật. Tri Hăng Liễu thay mặt phụ thân hẳn dâng một pho tượng Phật bằng ngọc, sau đó đến Đường Vân Nhiễm. Trên mặt nàng ta khéo léo tươi cười, thoải mái hành lễ với Đường lão phu nhân nói "Cháu gái gần đây đã viết một bản chữ mẫu, bản thân lại viết thêm một bộ tự, mong rằng tổ mẫu không ghét bỏ."

Đường Tứ Tử âm thầm nắm góc áo chính mình, nàng biết Đường Vân Nhiễm là bắt đầu biểu diễn. Kiếp trước nàng ta cũng làm thế!

Đường lão phu nhân cười nhẹ. Đường Vân Nhiễm liền lệnh nha hoàn Tiểu Đào Nhi của mình mở lễ vật ra, Tiểu Đào Nhi chậm rãi mở bản chữ mẫu, ở giữa bái thiếp viết một chữ "Thọ" thật to.

"Bướm kia!" Đột nhiên giữa sân không biết là ai kinh hô một tiếng, mọi người liền nhìn qua, có đến mấy con bướm vung cánh bay đến như nhảy múa xung quanh Đường Vân Nhiễm.

Dần dần bướm ngày càng nhiều, cuối cùng tất cả đều chỉ xoay quanh mình Đường Vân Nhiễm. Dung nhan tuyệt mỹ, lại điểm thêm có bướm bay quanh, Đường Vân Nhiễm đẹp tựa tiên nữ hạ phàm, mê đảo hết nam khách giữa sân ngoại trừ Tri Hăng Liễu.

Chương 28: Không phải dễ dàng làm nữ thần

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ còn nhớ rất rõ ràng, kiếp trước Đường Vân Nhiễm cũng làm như vậy mà qua ngày hôm sau trong kinh thành liền có thơ ca ngợi về nàng. Một đồn mười, mười truyền trăm. Dần dần, càng ngày càng nhiều người đem Đường Vân Nhiễm so sánh với tiên nữ. Mà Đường Vân Nhiễm thông qua ngày này mà trở thành nữ thần tồn tại trong kinh thành.

Ánh mắt Đường Tứ Tứ nhẹ nhàng đảo qua, nhìn Mộ Dung Nhược Hồng còn có Mộ Dung Ôn Trạch ở giữa sân. Mộ Dung Ôn Trạch thì trong mắt đã có kinh diễm còn Mộ Dung Nhược Hồng là trần trụi si mê. Tâm Đường Tứ Tứ vừa động, kiếp trước nàng là kẻ ngốc nên mới bị đôi câu nam nữ này đùa giỡn trong tay.

"Tổ mẫu, Tứ Tứ cũng chuẩn bị lễ vật cho người." Đường Tứ Tứ mím môi cười khê, nhẹ nhàng cước bộ, khéo léo đi lên vài bước. Nàng đi như vậy, bướm như bị nàng dọa đến đều vung cánh bay đi.

Một cảnh tượng đẹp như vậy liền bị Đường Tứ Tứ phá hủy, giữ sân trừ bỏ Trừ Hằng Liễu thì tất cả nam tử đều dùng ánh mắt thù địch xem xét Đường Tứ Tứ.

Trong kinh thành, cùng so với Đường Vân Nhiễm như tiên tử thì đích nữ Đường gia Đường Tứ Tứ là một nữ nhân thô tục, lỗ mãng, hình tượng ghen tỵ. Đường Tứ Tứ cũng không để ý đến ánh mắt của đám nam nhân này mà ôn nhu nhìn tổ mẫu mình.

Trong lòng Đường lão phu nhân kỳ thật muốn trách đứa cháu gái ruột này. Cuối cùng vẫn là trẻ người thiếu niên nhẩn. Đường Vân Nhiễm đang nổi bật như vậy, nàng cứ như vậy đi ra, tự nhiên sẽ làm mọi người cảm thấy đích nữ Đường gia nàng lại không bằng một thứ nữ.

Mục đích của Đường Vân Nhiễm như muốn thành công rồi, nàng ta liền khê mở cánh môi hoa hồng rộng lượng nói "Tổ mẫu, vừa rồi là Vân Nhiễm thả con tép bắt con tôm. Lễ vật của Tứ Tứ muối không chừng còn tốt hơn."

Đường Vân Nhiễm vừa nói như vậy lại làm cho người trong sân cảm thấy vị thứ nữ này rất rộng lượng. Đương nhiên rất nhiều nam tử đều vui sướng khi nhìn Đường Tứ Tứ gặp họa. Dù sao Đường Vân Nhiễm đưa lễ vật cho lão phu nhân thì bướm bay đến, chẳng lẽ lễ vật Đường Tứ Tứ có gì hơn nữa sao?

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Đường Tứ Tứ bình thân hiệu Thanh Nhi mang lễ vật lên. Trái với Đường Vân Nhiễm, lễ vật của Đường Tứ Tứ là một bộ tranh vẽ đào thọ cao quý, nét vẽ mềm mại, chính là thuộc hàng thượng phẩm.

"Tổ mẫu, đây là tranh do chính Tứ Tứ vẽ, kính chúc tổ mẫu phúc như Đông Hải, thọ so với Nam Sơn.". Ngực khí Đường Tứ Tứ chân thành tha thiết.

"Tốt lắm, có lòng." Ánh mắt Đường lão phu nhân nhìn lướt qua giữa sân, phát hiện rất nhiều nam nhân đầu óc nông cạn lộ vẻ khinh thường. Cháu ruột mình coi trọng cứ thế bị xem thường, lão phu nhân rất không vui.

"Lão phu nhân, có bướm! Lại có bướm bay vào." Ở phía sau, Cung ma ma bên cạnh Đường lão phu nhân đột nhiên phát hiện có rất nhiều bướm bay vào điện.

Lũ bướm này so với lúc nãy còn nhiều hơn, lũ bướm bay lượn quanh người Đường Tứ Tứ, nàng đứng yên ở đó, mặc dù không tuyệt sắc như Đường Vân Nhiễm nhưng cả người nàng lộ ra phong thái đích nữ Đường gia cao ngạo quý phái làm người ta cảm thấy tươi mát tự nhiên, nhìn không được mà nhìn lâu hơn.

Lúc này rất nhiều khách nữ giữa sân đều nhìn Đường Tứ Tứ. Đích nữ Đường gia thật có bản lĩnh, thứ nữ khi nãy làm náo động mà nàng không chút hoang mang, tại thời điểm tương như sắp mất mặt lại làm ra một màn khiến người ta kinh ngạc.

Nhìn đi, bướm này không phải chỉ mỗi mình thứ nữ người có thể mang đến. Đích nữ Đường gia ta cũng có thể, lại như vừa rồi thứ nữ từng nói "Thả con tép, bắt con tôm".

Ánh sáng trong mắt Đường Vân Nhiễm chợt tắt, sao có thể như thế được? Nàng làm như thế nào mà cũng có thể dẫn dụ bướm? Tay Mộ Dung Nhược Hồng siết chặt góc áo, mắt trầm xuống. Đáng giận! Bọn họ hôm nay là chuẩn bị giúp Đường Vân Nhiễm nổi bật nhất, tiện nhân Đường Tứ Tứ này thế nào lại làm được giống vậy.

Mọi người đều im lặng, mà dưới tình huống như vậy Đường Tứ Tứ bỗng nhiên kéo Đường Vân Nhiễm một cái. Nàng ta bị kéo nên cùng nàng đều quý trên mặt đất.

Đường Tứ Tứ thẳng lưng, trên mặt bình tĩnh, tươi cười nói "Tổ mẫu, con cùng tỷ tỷ tặng người lễ vật, làm người vui lòng. Còn bướm kỳ thật là do chúng

con dùng mùi hương đặc thù hấp dẫn chúng đến. Chỉ vì muốn làm tổ mầu vui về."

Oanh!

Đường Tứ Tứ vừa nói lời này, lập tức làm cho rất nhiều nam nhân giữa sân tan nát cõi lòng. Thì ra, một màn dẫn bướm như vậy, là có lí do cả. Nếu suy nghĩ lại, thời tiết thế này làm sao có nhiều bướm như thế. Trong nháy mắt, nhiều người đối với một màn mẫn nhãn vừa rồi cảm thấy mất hứng. Hơn nữa nhớ lại Đường Vân Nhiễm cùng đàn bướm cùng một chỗ có hơi tầm thường, không bằng Đường Tứ Tứ cao quý.

Đường Tứ Tứ chính là muốn kết quả thế này. Đường Vân Nhiễm muốn làm nữ thần sao? Ha ha, nàng ở trần gian làm nữ nhân bình thường cố tình lôi kéo nàng ta làm nữ nhân tầm thường với mình đây.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Muội muội cô bé lọ lem

_Editor: boong412

Cơ hội nổi danh khó tìm như vậy liền bị Đường Tứ Tứ phá hủy. Trong lòng Đường Vân Nhiễm đối với Đường Tứ Tứ chỉ có hận càng thêm hận. Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, Đường Vân Nhiễm cũng không thể bộc phát, vì thế nàng ta liền giương khóe miệng tươi cười phụ họa cho Đường Tứ Tứ "Đúng vậy tổ mầu. Hai tỷ muội chúng con đã sớm bàn bạc qua cách làm cho người vui về."

Lòng Đường lão phu nhân như gương sáng lại càng thêm sáng, bà làm sao không biết được mục đích của Đường Vân Nhiễm chứ. Nhưng là không hổ là đứa cháu bà thương nhất, lấy gây ông đập lưng ông, dễ dàng đem phong ba Đường Vân Nhiễm tạo nên áp chế xuống.

Về phần Đường Vân Nhiễm.. Hừ! Lòng dạ nhỏ nhen, nàng ta tuy rằng hôm nay có thể nắm được sự ái mộ của các nam nhân nhưng còn nữ quyền thì sao? Các phu nhân cùng tiểu thư không phải kẻ ngốc mà để nàng ta giẫm đạp. Đến lúc đó ở kinh thành này, Đường gia bị các phu nhân cùng tiểu thư ấy xa lánh thì thật không tốt.

"Giỏi lắm! Đều là cháu gái tốt của ta!" Đường lão phu nhân mỉm môi cười cười. Sau đó lệnh Cung ma ma trao cho mỗi người Đường Tứ Tứ một hà bao.

Đường Vân Nhiễm đứng dậy, ánh mắt giao nhau với Mộ Dung Nhược Hồng ở giữa không trung. Đôi mi thanh tú của Đường Vân Nhiễm nhíu lại, mắt hơi cụp xuống lại cúi đầu cúi thân làm cho Mộ Dung Nhược Hồng càng thêm đau lòng. Ngay cả ánh mắt Thái tử Mộ Dung Ôn Trạch nhìn Đường Vân Nhiễm cũng thâm trầm mấy phần.

Đường Tứ Tứ bình thân đem hai nam một nữ "ánh mắt đưa tình" này thu hết vào đáy mắt, mà khi nàng thu hồi tầm mắt thì đột nhiên nhìn thấy Trì Hằng Liễu đối diện nhìn nàng cười sùng nịch. Nụ cười của hắn như Giang Nam tháng ba, trăm hoa đua nở, sáng ngời cực điểm.

Đường Tứ Tứ cười lại với hắn sau đó nhanh chóng dời tầm mắt.

Tiếp theo là những người khác đem lễ vật tặng Đường lão phu nhân. Một phen phong ba cứ như vậy mà qua đi. Nhưng ánh mắt Đường Vân Nhiễm dò xét trên người Đường Tứ Tứ ngày càng thâm độc, hận không thể đem nàng diệt trừ hậu họa. Nàng ta cũng hối hận vì lên kế hoạch giúp Mộ Dung Nhược Hồng lấy Đường Tứ Tứ. Nàng ta thấy như vậy thì thật sự rất tiện nghi cho Đường Tứ Tứ.

Giờ ăn trưa trôi qua, Đường lão phu nhân liền mời mọi người đến hoa viên trong phủ. Ở hoa viên, nha hoàn đã sớm chuẩn bị trà Bích loa xuân thượng đẳng, đến ngay cả bàn điểm tâm cũng do từ lâu tốt nhất kinh thành chế biến.

Đường Tứ Tứ cùng các nữ quyền chưa lập gia đình dùng cơm trong một màn che, hôm nay có rất nhiều nữ tử cùng tuổi với Tứ Tứ. Cả đời trước cùng Mộ Dung Nhược Hồng chinh chiến, loại chuyện gian nan nào Tứ Tứ cũng đều gặp qua. Đương nhiên ứng phó các thiên kim tiểu thư này cũng không phải chuyện gì lớn lao.

Đường Tứ Tứ rất dễ cùng các nàng ấy kết thân. Còn về Đường Vân Nhiễm, chỉ là một thứ nữ, nên đi cùng nàng chỉ có một ít thứ nữ. Đường Tứ Tứ cùng các tiểu thư trò chuyện chốc lát, nhìn lên trời thì đã muốn chiều tối, một nỗi bất an trong lòng liền dâng lên.

Nếu như tất cả vẫn đứng như quỷ đạo kiếp trước thì có khả năng chỉ chốc nữa thôi sẽ có ám sát nhắm vào Thái tử điện hạ.

Kiếp trước ở đây diễn ra một cuộc ám sát, Mộ Dung Ôn Trạch bị thích khách ép đến đường cùng, thời khắc mấu chốt lại được Đường Vân Nhiễm xả thân cứu mạng. Đúng rồi! Kiếp trước Mộ Dung Nhược Hồng còn tưởng nàng có cầu kết với Mộ Dung Ôn Trạch. Kỳ thật Mộ Dung Ôn Trạch kiếp trước cũng thích Đường Vân Nhiễm. Ngược lại đối với đích nữ Đường gia là nàng thì không có quá nhiều tán thưởng.

Có thể nói, tại phương diện nắm được lòng nam nhân, Đường Vân Nhiễm chưa bao giờ thất thủ. Chỉ cần nàng ta muốn, không nam nhân nào mà không tình nguyện quỳ dưới váy nàng ta. Đương nhiên trừ bỏ biểu ca Trì Hằng Liễu của nàng, hắn là một ngoại lệ.

Vốn là nàng ngăn cản tổ mẫu tổ chức thọ yến này, thế mới có thể ngăn cản được thích khách. Mà lão cha Đường Trọng Nguyên bên cạnh lại cổ vũ, muốn thông qua thọ yến lần này mà kết thân với một số nhà quan lại trong triều. Tổ mẫu nàng đương nhiên vì tiền đồ của nhi tử mà chấp nhận.

Không thể cản được việc tổ chức thọ yến, Đường Tứ Tứ đã âm thầm an bài một ít tạp dịch có võ công đợi sẵn ở sân sau. Chờ khi ám sát xảy ra, họ liền có thể ứng cứu.

Hai nén hương trôi qua, một đoàn nha hoàn bưng đĩa và trái cây tươi lên. Đường Tứ Tứ chợt cứng đờ người. Ngay lúc này bên kia màn che đã có tiếng động lớn kèm theo tiếng la thất thanh "Có thích khách!"

Thần kinh Đường Tứ Tứ căng cứng, nàng cấp tốc lao ra khỏi màn che, liền nhìn thấy một đám người rồi tung lên cùng vài tên giả nha hoàn đang đánh nhau cùng thị vệ Mộ Dung Ôn Trạch. Mộ Dung Ôn Trạch nơi đó cũng đang đối mặt với một đang giờ trường kiếm hướng thẳng đến hắn...

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Người không dùng thì trời nắng

_Editor: boong412

Đường Tứ Tứ biết Mộ Dung Ôn Trạch không thể chết được, hay nói đúng hơn, Mộ Dung Ôn Trạch có chết cũng không chết ở Đường gia. Đường đường là Thái tử điện hạ lại bị ám sát ở Đường phủ, cho dù Đường gia không có liên quan gì nhưng cũng sẽ bị giận chó đánh mèo.

Đến lúc đó, Đường gia coi như xong.

Đường Tứ Tứ quay đầu, ánh mắt tìm trong đám người bỗng sáng lên. Không hề thấy Đường Vân Nhiễm! Vậy lát nữa không thể có việc nàng ta lao ra cứu Mộ Dung Ôn Trạch.

Đường Tứ Tứ nhắc lần vẩy toan chạy lại hướng Mộ Dung Ôn Trạch. Đột nhiên lúc này sau lưng có một đôi bàn tay to kéo lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng. Nàng ngửa đầu thì nhìn thấy Mộ Dung Nhược Hồng khăn trương nhìn nàng.

"Tứ Tứ, nơi này rất nguy hiểm. Đi, ta hộ tống nàng rời khỏi." Mộ Dung Nhược Hồng ôn nhu săn sóc nói.

Mà hình dáng hắn ôn nhu săn sóc cùng bộ dạng lạnh bạc kiêu trước thật đối lập nhau. Đồng tử đen nhánh của Đường Tứ Tứ chợt lóe, đem cánh tay bị hắn níu lấy rút ra, sau đó mất lạnh lùng "Không cần ngại quan tâm, cảm ơn! Đường Tứ Tứ ta tuy ngu dốt nhưng không phải người mà Ngũ hoàng tử ngại có thể đùa giỡn."

Đường Tứ Tứ nói tới đây vừa vặn nhìn thấy chiếc ô che nắng rơi xuống chân nàng. Đuôi lông mày lạnh lùng, nàng nhặt chiếc ô lên nhét vào tay Mộ Dung Nhược Hồng, miệt thị nói "Ngũ hoàng tử, ô này tặng cho ngại. Nếu ngại không dùng, đó là trời nắng." Còn nếu ngại dùng, trời quang bỗng sấm dậy.

Nắm tay Mộ Dung Nhược Hồng bỗng nhiên hơn một chiếc ô, nháy mắt liền hiểu được ý tứ trong lời nói của nàng. Khuôn mặt như trích tiên bỗng sa xầm xuống. Đôi mắt tính kế lại hiện lên tia chán ghét.

Hắn thu tay lại, xoay lưng bỏ đi, quyết định thay đổi kế hoạch. Nữ nhân không vì hắn, giết!

Mà Đường Tứ Tứ phía sau cũng không thềm để ý đến hắn. Nàng nhìn quanh bốn phía cũng không thấy Đường Vân Nhiễm mà Mộ Dung Ôn Trạch phía đó sắp bị thích khách đâm một nhát. Hiện tại Mộ Dung Ôn Trạch đang bị nữ thích khách đó liên tục ép lui về phía sau, mắt thấy đã muốn vùng kiếm lên.

Đầu óc Đường Tứ Tứ xoay chuyển liên tục, thân mình cũng đã tiến lên.

"A!" Nữ thích khách đâm trường kiếm đến, Đường Tứ Tứ đau như chết đi, thẳng tắp che cho Mộ Dung Ôn Trạch dưới thân.

Mộ Dung Nhược Hồng ở xa thấy một màn như vậy, đôi mắt hiện lên tia độc ác.

Một con dao đón kịch liệt từ sâu tận tâm hồn truyền lên, Đường Tứ Tứ đau đến cắn chặt răng vào nhau.

Mà Mộ Dung Ôn Trạch ở bên dưới nhìn chăm chăm thần sắc thống khổ của nàng, ánh mắt hơi đổi.

Hắn thật không ngờ thời khắc mấy chót này, người đi ra chắn kiếm cho hắn lại là Nhị tiểu thư Đường gia Đường Tứ Tứ, người mà lúc trước hắn đã từng khinh miệt.

Mộ Dung Ôn Trạch trầm mặc.

Phía bên này thì ngay lúc ám sát diễn ra, Đường Vân Nhiễm liền chạy về phía Trì Hằng Liễu. Nàng ta làm như vậy là để Mộ Dung Nhược Hồng có thời

gian làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng đáng giận là tên Tri Hằng Liễu này thật quá khó xoi. Làm nàng ta tốn biết bao thời gian.

Cho đến khi Đường Vân Nhiễm chạy về lại hiện trường thì đã thấy Đường Tứ Tứ nằm trên người Thái tử Mộ Dung Ôn Trạch và sau lưng nàng còn cắm một thanh trường kiếm.

Đường Vân Nhiễm cảm giận mắng một câu trong lòng. Ván cờ hôm nay của nàng, không chỉ có thể giúp Mộ Dung Nhược Hồng anh hùng cứu mỹ nhân, mà nàng cũng có thể mỹ nhân cứu anh hùng, có thể nói là nhất tiễn song điều a.

Quan trọng nhất vẫn là việc nàng bỏ đi cái đỉnh trong mắt là Đường lão phu nhân. Nhưng mà hiện tại... Lại là Đường Tứ Tứ. Nàng lại một lần nữa phá hủy chuyện tốt của nàng ta.

Nàng ta hiện tại đã mất cơ hội mỹ nhân cứu anh hùng nhưng thứ thật sự khiến nàng không cam lòng đó là bày mưu lớn như vậy cuối cùng lại để Đường Tứ Tứ hưởng lợi.

Đường Vân Nhiễm quyết định lùi một bước mà tiến hai bước, thế nào cũng sẽ được việc. Nàng ta phát hiện ra ngay lúc ánh mắt mọi người đều nhìn về Đường Tứ Tứ thì Đường lão phu nhân, người nàng muốn diệt trừ cũng đang bị một nữ thích khách vây lấy.

Tâm vừa động, Đường Vân Nhiễm đột nhiên chạy qua đỡ một đao thay Đường lão phu nhân.

Cửa lớn Đường phủ, một người cưỡi ngựa dẫn đầu đoàn người lăm liết đi vào phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: CỬU THIÊN TUẾ, NGƯỜI LẠI VÔ SĨ (MỘT)

_Editor: boong412

Quân Cơ Lạc hôm nay mặc một bộ trường bào màu tím ánh vàng tiến vào, phía sau hắn là một đoàn thị vệ. Khi ngựa dừng lại ở cửa phủ, hắn nhìn cục diện hỗn loạn bên trong, hít một hơi hai chân trên yên ngựa đạp một cái, mượn lực nhảy lên xong nhanh chóng rơi xuống đất.

Tùy ý tóm lấy một tên gia đình, hắn lạnh nhạt hỏi "Sao lại thế này?"

Tên gia đình đó không biết Quân Cơ Lạc là ai nhưng lại bị hơi thở uy nghiêm của hắn dọa sợ, run rẩy nói "Trong phủ có thích khách... Nhị.. Nhị tiểu thư bị đâm bị thương."

Khỏe môi Quân Cơ Lạc hơi nhếch lên, buông tên gia đình đó ra, một mạch đi thẳng vào trong.

Trong hoa viên, Đường Tứ Tứ sắc mặt tái nhợt, đầu óc không ngừng ăn mòn thần kinh nàng. Nhưng dù như vậy nàng vẫn khê cần chặt cánh môi, không làm cho mình phát ra tiếng.

Mộ Dung Ôn Trạch phía dưới nhìn bộ dạng này của nàng, trong lòng có chút rầu rĩ.

Hắn nhấp cánh môi dày rộng, trầm thấp nói "Đường Nhị tiểu thư, hôm nay ngươi cứu bản điện hạ, bản điện hạ nhất định hồi báo ngươi."

Hồi báo? Đường Tứ Tứ hừ hừ, chống người bò lên "Thái tử điện hạ nhớ kỹ, nếu hôm nay ta chết đi, mong người nghĩ lại việc thần nữ chốn kiêu cho người mà chiếu cố cho đệ đệ Đường Tứ An của ta." Cũng đã thay hắn đỡ một kiếm, nàng nhấn nhá nói tiếp "Chỉ cần Thái tử điện hạ không sao là tốt rồi." Nói linh tinh lại đâm ra rất giả, chỉ bằng nói rõ quan điểm, nghĩ cái gì liền nói cái ấy.

Khi nàng nói chuyện, hơi thở ấm nóng đánh về phía khuôn mặt ôn nhuận của Mộ Dung Ôn Trạch. Hắn không biết làm sao mà hai má bỗng nóng lên. Mộ Dung Ôn Trạch giương mắt nhìn chằm chằm vào đôi đồng tử đen nhánh của nàng, hắn phát hiện trong lúc nàng nói, ánh mắt trong vắt sáng ngời, không có nửa điểm giả dối khiến Mộ Dung Ôn Trạch giật mình.

Mộ Dung Nhược Hồng đứng ở đây một lát, thấy một vài hộ vệ có vũ công vọt vào Đường phủ. Các hộ vệ ấy nhanh chóng không chế được mấy tên thích khách.

Trong lòng Mộ Dung Nhược Hồng mắng một câu chết tiệt, chân liền dùng một chút sức lực chạy về phía Đường Tứ Tứ cùng Mộ Dung Ôn Trạch. Đến nơi, trên mặt hắn đã có biểu hiện vội vàng "Đại ca, huynh không sao chứ?"

Mộ Dung Ôn Trạch thần nhiên lắc đầu.

Mộ Dung Nhược Hồng định duỗi tay kéo Đường Tứ Tứ trên người Mộ Dung Ôn Trạch ra. Mộ Dung Ôn Trạch nhú mày, vừa định mở miệng ngăn lại..

Suru! Giữa không trung đột nhiên xuất hiện một đầu roi da như độc xà quấn lấy cổ tay Mộ Dung Nhượng Hồng, lập tức thân thể hắn cứng đờ, hắn cảm giác như toàn bộ thân mình đều bị roi vãi khổng chế.

"Không được động vào nàng!" Thanh âm lạnh liệt truyền đến "Ngũ hoàng tử ngươi là muốn giết nàng sao?" Nếu di chuyển thân mình phía sau, một khi miệng vết thương vỡ ra, nhẹ thì trọng thương còn nặng thì trọng thương mà chết.

Mộ Dung Nhượng Hồng nhìn qua, liền thấy được Quân Cơ Lạc tay cầm roi, đáng người thẳng tắp, toàn thân đầy sát khí.

Nhìn thấy Quân Cơ Lạc, đồng tử đen nhánh của Mộ Dung Nhượng Hồng mạnh mẽ co rút lại, hắn khẩn trương nắm lấy góc áo, đứng đờ tại chỗ.

Quân Cơ Lạc thu lại roi da, lạnh lùng đi đến trước mặt Đường Tứ Tứ. Đường Tứ Tứ nhìn hắn, mím mím môi, trên mặt lộ ra một nụ cười đáng thương.

Quân Cơ Lạc đã sớm phân phó người đi mời ngự y. Nhưng tình hình trước mắt vẫn không nhìn được mà giờ giọng cười nói mỉa mai với Mộ Dung Ôn Trạch "Thái tử điện hạ vận khí thật tốt a, lại được mỹ nhân cứu anh hùng cơ đấy."

Mộ Dung Ôn Trạch chưa chút cười.

Quân Cơ Lạc phát mạnh áo choàng, ngao nghễ nói "Bản đốc phụng mệnh Hoàng Thượng vội vàng đến đây tặng lễ Đường lão phu nhân. Hiện tại bây giờ lại biết tin có người ám sát Thái tử điện hạ. Chuyện này bản đốc sẽ làm cho ra lẽ. Bản đốc sẽ ở phía sau tra hỏi phạm nhân, nhất định sẽ bắt thấy vạn đoạn hắn ta."

Mộ Dung Nhượng Hồng nghe vậy, mạnh mẽ rung mình, toàn bộ thân người như rơi vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Cứu Thiên Tuế, người lại vô sỉ (hai)

_Editor: boong412

Quân Cơ Lạc không chỉ là tổng quản thái giám mà còn là người quản lý các giám sát chuyên môn phụ trách giám sát quan mệnh triều đình. Mà những thủ hạ giám sát ấy là người tài ba xuất chúng. Bọn họ trực tiếp nguyện trung thành với Hoàng đế, không chịu sự quản thúc của các quan viên trong triều.

Hiện tại Quân Cơ Lạc lại bảo là muốn tra ra ai là kẻ đứng sau vụ việc ám sát này, Mộ Dung Nhượng Hồng hắn sao lại không lo lắng được. Xui xẻo bị Quân Cơ Lạc tra ra được cái gì, sau đó hậu quả...

"Tổ mẫu!" Bỗng từ một góc sáng sủa khác giữa sân truyền đến âm thanh của Đường Vân Nhiễm, lúc này mọi người mới chú ý đến Đường Vân Nhiễm đang chắn đạo dùm Đường lão phu nhân.

Mà Đường Trọng Nguyên vốn biết Quân Cơ Lạc giả làm, đang định từ phía sau ra tiếp đón lại nghe được giọng của Đường Vân Nhiễm. Đường Trọng Nguyên nheo mắt, nhanh chân chạy đến chỗ Đường lão phu nhân.

Đường lão phu nhân không bị thương gì, chỉ là hoảng sợ quá độ mà hôn mê thôi. Đường Trọng Nguyên thấy lão phu nhân an toàn, nhẹ nhàng thở ra một hơi nhưng rất nhanh lại phát hiện Đường Vân Nhiễm bị thương.

Vết thương của Đường Vân Nhiễm không nặng, chỉ là ở cánh tay bị một vết đao xẹt qua. Khi Đường Trọng Nguyên biết đại nữ nhi của mình bị thương, hai mắt đăm đăm, trên mặt là tình cảm thân thiết vô bờ bến "Nhiễm Nhi, con sao rồi? Có đau lắm không?"

Đường Vân Nhiễm cắn cắn cánh môi lắc đầu, lập tức mở giọng êm ái "Phụ thân đừng lo, nữ nhi bị thương không nghiêm trọng lắm, chỉ cần tổ mẫu không sao là Nhiễm Nhi an tâm rồi."

Đường Trọng Nguyên nghe đến đó, hốc mắt đỏ lên, không khỏi tán thưởng nói "Nhiễm Nhi, con thật là con gái ngoan của phụ thân."

Quân Cơ Lạc nhìn bộ dạng phụ tử thâm tình của Đường Trọng Nguyên cùng Đường Vân Nhiễm mà lại nhìn sang Đường Tứ Tứ như phế vật đang nằm cứng đờ không thể nhúc nhích trên người Mộ Dung Ôn Trạch.

Nếu như bình thường, nữ nhi gặp trường hợp như vậy chắc chắn sẽ rất ủy khuất khổ sở mà sòng mắt Đường Tứ Tứ lại thản nhiên, trên mặt cũng là vẻ bình tĩnh đến lạ thường.

Đuôi lông mày tà khí của Quân Cơ Lạc hơi nhướn lên, nụ cười quỷ quyệt vô hình treo trên khuôn mặt tuấn mỹ.

Đại phu rất nhanh đã đến nơi, sau khi kiểm tra kỹ càng miệng vết thương cho Đường Tứ Tứ liền nói "Thưa Cứu Thiên Tuế, vết thương trên người Đường nhị tiểu thư là do kiếm có tẩm độc gây ra, may mắn người bị thương không hề di chuyển hay nói cách khác nếu độc ở miệng vết thương bị khuếch tán thì

Đường nhị tiểu thư gặp nguy rồi."

Mộ Dung Nhược Hồng đứng bên cạnh, âm thầm nghiêng răng, trong lòng cực kỳ hận Quân Cơ Lạc. Nếu không có hấn thì tiện nhân Đường Tứ Tứ có mới nói cũ này đã sớm xuống địa ngục.

Đường Tứ Tứ nơi này được đại phu băng bó cẩn thận, lại được nhẹ nhàng mang đi tịnh dưỡng.

Mà Đường Vân Nhiễm nơi đó bị Đường Trọng Nguyên cùng Liễu di nương vây quanh khóc than như kiểu Đường Vân Nhiễm mới là người bị trọng thương sắp chết đi.

Đường lão phu nhân bị tiếng khóc bọn họ làm tỉnh táo lại. Đường Trọng Nguyên lập tức nói "Nương, Vân Nhiễm thật đúng là cháu gái tốt của người a."

Đường lão phu nhân ngẩng đầu nhìn Đường Vân Nhiễm, nàng ta cúi đầu xuống, cắn răng làm ra bộ dạng khổ sở chịu đựng. Dù sao cũng là cháu gái của mình, hơn nữa vừa rồi còn thay mình đỡ một kiếm, lòng Đường lão phu nhân chắc chắn cũng nhu hòa hơn.

Bà ôn hòa nói "Vân Nhiễm, lần này cháu có lòng." Tổ mẫu trước kia hiểu lầm người.

Đuôi lông mày Đường Vân Nhiễm giương lên, trong lòng đã muốn húng khởi nở hoa rồi. Trên mặt chạy về thống khổ, được sủng mà lo sợ "Chỉ cần tổ mẫu bình an là Nhiễm Nhi vui rồi."

Đường lão phu nhân lần đầu tiên đối với Đường Vân Nhiễm mà lộ ra nụ cười hài lòng.

Đường Tứ Tứ lạnh lùng nhìn hết thấy, trong lòng lại không thể không phục tâm cơ Đường Vân Nhiễm. Bất quá, nàng tuy rằng tôn kính tổ mẫu của mình nhưng nàng cũng biết bà là mẹ của Đường Trọng Nguyên, nếu một ngày nào đó bà biết được những việc nàng đã làm với nhi tử của mình, cảm hận chán ghét là việc không thể tránh khỏi.

Nhưng nàng tuyệt không hối hận.

Đây là con đường mình chọn, thay đệ đệ bảo vệ Đường phủ, không muốn một nhà cậu mình lại chết thảm, gian nan thế nào nàng sẽ gánh vác hết.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cử Thiên Tuế, người lại vô sỉ (ba)

Editor: boong412

Người bận rộn nhất trận ám sát này chính là Trì Hằng Liễu. Lúc thích khách ám sát Thái tử điện hạ thì hấn là người sơ tán các phu nhân cùng thiên kim tiểu thư. Chờ mọi người sơ tán an toàn, hấn còn phải hỗ trợ các hộ vệ Đường phủ chống thích khách. Sau một hồi bận rộn này, hấn mới có thời gian đến hoa viên.

Vừa đến nơi, đập vào mắt hấn là cảnh Đường Tứ Tứ trọng thương nằm trên cáng dài.

"Biểu muội!" Đầu lông mày Trì Hằng Liễu căng thẳng nhú lại, đi như chạy mà đến trước mặt Đường Tứ Tứ, lo lắng hiện lên khuôn mặt "Là do huynh không tốt, không bảo vệ được muội. Nếu phụ thân huynh biết được, thế nào cũng đánh chết huynh."

Đường Tứ Tứ cảm thấy trong lòng ấm áp, ngửa đầu cười tươi với Trì Hằng Liễu "Biểu ca, đại phu đã xem qua vết thương cho muội, cũng không có gì nghiêm trọng lắm. Huynh không cần lo lắng."

"Tứ Tứ...." Trì Hằng Liễu nhìn chằm chằm sau lưng Đường Tứ Tứ, chỗ vết thương đã bị máu đen làm ướt đẫm. Hấn từ nhỏ theo cha giết địch làm sao có thể không biết miệng vết thương của nàng trúng độc chứ.

Đường Tứ Tứ thấy chân mày hấn nhíu chặt, nàng nghịch ngợm làm mặt quỷ với Trì Hằng Liễu. Hồi nhỏ, nàng hay chơi đùa cùng Trì Hằng Liễu, mỗi lần nàng ăn hiếp hấn đến khóc liền làm bộ mặt quỷ này thì hấn sẽ nín.

Quả nhiên, Đường Tứ Tứ cố làm gương mặt quỷ đã khiến mi tâm Trì Hằng Liễu từ từ giãn ra.

Mộ Dung Ôn Trạch ở một bên im lặng nhìn Đường Tứ Tứ bị thương còn làm mặt quỷ để Trì Hằng Liễu không lo lắng, quay đầu lại thì thấy Đường Vân Nhiễm phát sáng như ánh sao trời.

Ánh mắt Đường Vân Nhiễm lộ vẻ đau thương, mi liễu nhíu lại, vẻ khổ sở hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ, nàng như vậy... quả thật xinh đẹp như Tây Thi sống lại, dễ dàng lọt vào mắt xanh của bất cứ nam nhân nào trên đời.

Mộ Dung Ôn Trạch bên ngoài chìm đắm trong vẻ đẹp của Đường Vân Nhiễm nhưng trong lòng lại cảm kích ơn cứu giúp của Đường Tứ Tử. Nội tâm Mộ Dung Ôn Trạch hơi có chút mâu thuẫn...

Quân Cơ Lạc hết thảy đều không thêm quan tâm đến, mọi người giữa sân tâm tư đều như nhau. Vào lúc này, thị vệ áp giải nữ thích khách còn sống duy nhất đi đến giữa sân.

Mộ Dung Nhược Hồng nhìn đến hai tay của nữ thích khách đã bị đánh gãy, thuốc độc ở kẽ răng chắc cũng bị lấy ra. Mí mắt hấn giật giật, lơ như nữ thích khách này không chịu được tra hỏi mà thú nhận mọi chuyện, vậy hấn và Đường Vân Nhiễm...

Tâm Mộ Dung Nhược Hồng dậy sóng.

Ánh mắt Quân Cơ Lạc lộ vẻ mèo vờn chuột, hấn cời áo choàng đưa cho người phía sau, thị vệ khác liền nhanh chóng tiến lên. Quân Cơ Lạc lập tức ngồi lên lưng thị vệ, cười nói "Khôn hồn thì khai thật ai là người đã sai khiến ngươi?"

Nữ thích khách vẻ mặt cương nghị, nghe hấn nói, phỉ nhổ một hồi, mắng to "Hoạn quan."

Câu mắng vừa rồi của nàng ta mang theo lảng nhục, khiến mọi người xung quanh hít một ngụm hơi, thầm trách nữ thích khách này ngại sống quá lâu rồi. Thế nhưng Quân Cơ Lạc lại nhếch miệng cười, khuôn mặt tuấn mỹ ấy như hoa nở rộ.

"Không chịu nói à, không sao. Bản đốc còn nhiều thời gian để chơi với ngươi. Người đâu, đầu tiên cời hết quần áo trên người của ả cho ta!"

Lời Quân Cơ Lạc vừa dứt, thị vệ liền tiến lên, trực tiếp xé bỏ quần áo trên người thích khách. Nữ thích khách giữa ban ngày ban mặt bị vạch trần cơ thể, theo bản năng lấy hai tay che lại những bộ phận nhạy cảm.

Quân Cơ Lạc chép chép miệng, dùng ánh mắt thương thức thân mình nữ thích khách, sau lại lộ vẻ ghét bỏ nói "Ngươi cũng biết xấu hổ sao? Nếu hôm nay Thái tử điện hạ gặp chuyện ở Đường phủ, Đường gia tránh không khỏi bị liên lụy. Toàn bộ Đường gia, nam chặt đầu, nữ bị đẩy đi sung quân biên cương làm kỹ nữ. Đến lúc đó, bọn họ so với ngươi chẳng phải ngày nào cũng khổ sở hơn không?"

Quân Cơ Lạc không phải người tốt bụng, lời này của hấn chính xác là muốn Đường lão phu nhân nghe. Để nhắc nhở bà, hôm nay người có công lớn nhất là Đường Tứ Tử chứ không phải Đường Vân Nhiễm.

"Người đâu! Đem ả ta xuống, bản đốc muốn trên người ả có 27 vết dao. Tiếp đến đổ mật ong vào miệng vết thương. Bản đốc nhớ rõ kiến hay chuột gì thích ăn đồ ngọt. Các ngươi đem đến một ít sinh vật như chuột hay rắn gì đấy bỏ lên người ả. Nếu ả vẫn không chịu nói, bản đốc còn nhiều biện pháp khác đang chờ đợi ả ta."

Ngón tay Quân Cơ Lạc thon dài vuốt ve mái tóc đen nhánh, nửa nói nửa suy nghĩ, bộ dạng say mê.

Nữ thích khách liền bị lôi xuống.

Không lâu sau đó, "A!" tiếng kêu thảm thiết điên cuồng của thích khách vang vọng toàn bộ Đường phủ. Trong lòng mọi người nom nớp lo sợ. Thủ đoạn biến thái như vậy chỉ có đệ nhất hoạn quan Quân Cơ Lạc có thể nghĩ ra.

Lần này, hai chân Mộ Dung Nhược Hồng đã run rẩy, đến cả Đường Vân Nhiễm, nàng cũng sợ rồi. Xui rùi thích khách khai ra Mộ Dung Nhược Hồng, Mộ Dung Nhược Hồng lại nói ra nàng, nàng chẳng phải là tiêu rồi sao.

Không! Trong lòng Đường Vân Nhiễm âm thầm thề, nếu thích khách khai ra, nàng phải làm giảm mọi sự liên can, đẩy Mộ Dung Nhược Hồng ra chịu tội!

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35: Thật không biết xấu hổ: Hạ lưu!

_Editor: boong412

Không bao lâu, một thị vệ từ đầu tiến lại, đến bên cạnh Quân Cơ Lạc, nói nhỏ vài câu vào tai hấn. Quân Cơ Lạc hí hí đôi mắt lãnh liệt, cảm hơi hướng lên, ánh mắt đảo qua giữa sân, cuối cùng dừng trên người Mộ Dung Nhược Hồng.

Thân thể Mộ Dung Nhược Hồng run rẩy, sau lưng mồ hôi ướt đẫm. Nhưng hấn vẫn nghĩ nếu cuối cùng không còn cách nào khác hấn sẽ đem hết tội trạng vào người tuyệt đối không được liên lụy đến Đường Vân Nhiễm, dù sao Đường Vân Nhiễm cũng là nữ nhân mà hấn yêu thích.

"Cửu Thiên Tuế, đã tra ra ai là kẻ đứng sau rồi chứ?" Thái tử Mộ Dung Ôn Trạch vẫn luôn quan sát ánh mắt Quân Cơ Lạc, khi hấn cảm thấy ánh mắt Quân Cơ Lạc dừng ở Mộ Dung Nhược Hồng, trong lòng hấn đã lơ mờ nhận ra đáp án.

Huynh đệ bọn họ có sáu người. Hấn là Thái tử, lão nhị bởi vì mưu phản mà bị xử tử, lão tam không thể làm điều này được vì hấn có thể sống được đến năm hai mươi tuổi hay không vẫn còn là một vấn đề, lão tứ đã có đất phong, lão lục thì chỉ mới ba tuổi. Nếu Mộ Dung Nhược Hồng trừ bỏ hấn, chẳng phải ngôi vị Thái tử này liền đổi chủ sao?

Nụ cười nghiêng ngả xoay chuyển trên khuôn mặt tuấn mỹ Quân Cơ Lạc, cổ họng vừa muốn nói chuyện thì cách đó không xa lại xảy ra một trận hỗn loạn. Mọi người nhìn thấy người đi qua là nhị tử Lễ bộ thượng thư Tả Thương Minh.

Tả Thương Minh không màng thị vệ ngăn trở mà vọt đến, sau đó quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Ôn Trạch cùng Quân Cơ Lạc "Khởi bẩm Thái tử điện hạ, Cửu Thiên Tuế, tội thần là muốn đến đầu thú. Người đứng phía sau sai lệnh đám thích khách này chính là... tội thần."

Lời vừa nói ra, giữa có người giận, có người cười, còn có người chò chế giễu.

"Vi sao?" Quân Cơ Lạc đứng lên, đi đến trước mặt Tả Thương Minh, cao cao tại thượng ngạo nghễ nhìn hấn.

Đồng tử đen nhánh của Tả Thương Minh đảo quanh một vòng sân, khi ánh mắt ở trên người Đường Vân Nhiễm, mắt hấn sâu thêm vài phần nhưng nhanh chóng chuyển dời ánh mắt dừng trên người Đường Tứ Tử ở giữa sân, thân nhiên mở miệng.

"Bởi vì... Đường gia nhị tiểu thư vốn là ý trung nhân của tội thần. Nhưng gần đây nàng ta lại đặt hi vọng lên Thái tử điện hạ. Tội thần tìm người ám sát, không phải muốn ám sát Thái tử điện hạ mà là muốn giết nữ nhân nhân tâm này. Cái gì trung quân chứ, nữ nhân này thực ra muốn dẫn dụ thích khách đến người Thái tử điện hạ!"

Oanh!

Hấn vừa nói xong, cả sân bị chấn động lặng ngắt như tờ. Trong lòng Mộ Dung Nhược Hồng cùng Đường Vân Nhiễm đương nhiên là vui không kiềm được, không thể tưởng tượng được, Tả Thương Minh xuất hiện, không chỉ đem tội danh húng hết mà còn trả đũa Đường Tứ Tử tội danh dụ dỗ.

Nói như vậy, Đường Tứ Tử vừa rồi thay Thái tử điện hạ chấn một kiếm đó chẳng những không có công lao mà còn bị xem là nữ nhân lỗ mãng, nên mới làm Thái tử điện hạ bị lâm nguy.

Khoảnh khắc Đường Tứ Tử nhìn thấy Tả Thương Minh ở hoa viên, lòng nàng liền giật mình đã biết trận cục hôm nay là do ai đứng sau thiết kế. Nanh vuốt Mộ Dung Nhược Hồng cùng Đường Vân Nhiễm, tâm địa ác độc như Tả Thương Minh, suốt cả đời bởi vì Đường Vân Nhiễm không thích vợ cả của mình mà hấn có thể nhẫn tâm hại chết thê tử cùng đứa nhỏ của mình.

Trong lòng nam nhân này, gia tộc? Tiền đồ? Con nối dòng? Hết thấy đều không quan trọng bằng một người tên là Đường Vân Nhiễm.

Hiện tại thì tốt lắm, Tả Thương Minh thế nhưng lại đem chậu nước bẩn này hắt lên người nàng. Tuy rằng hôm nay mọi người đều nhìn thấy thích khách tự chạy đến Mộ Dung Ôn Trạch, nhưng Mộ Dung Ôn Trạch đối với Đường Vân Nhiễm là loại cảm tình gì? Còn nói đến những dân chúng ngoài đây họ làm gì biết được tình hình thực tế, bọn họ chỉ biết tìm kiếm chuyện lạ bát quái.

Mà Tả Thương Minh cùng Đường Tứ Tử nàng âm thầm qua lại, liền giúp họ thỏa mãn được việc tìm kiếm cái lạ trong lòng. Đến lúc đó thanh danh của nàng liền bị hủy hoại, sẽ không còn nam nhân nào dám đến cửa cầu thân. Nàng lại bị cái tiếng xấu này lan xa, Đường Vân Nhiễm tự nhiên sẽ là bạch liên hoa thuần khiết.

Nghĩ thông suốt tất cả, Đường Tứ Tử kinh sợ.

"Có cái gì chứng minh ngươi cùng Đường Tứ Tử tư định chung thân?" Quân Cơ Lạc cười kỳ lạ, ánh mắt sấm soi Đường Tứ Tử.

Tả Thương Minh thẳng sống lưng, chắc như đinh đóng cột nói "Có, nha hoàn Thúy Nhi bên người Đường Tứ Tử có thể vì tội thần làm chứng."

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Muốn khi dễ nàng? Phải hỏi ta đầu tiên

_Editor: boong412

Quân Cơ Lạc tràn ngập tò mò với Đường Tứ Tử. Một tiểu thư khuê các còn chưa đến tuổi cập kê, lại có gan lớn thận trọng đến vậy, cho dù bị người nhà vứt bỏ, bị người ngoài chửi bới, nàng lại trước sau như một trầm ổn mà đối mặt.

Tiểu cô nương này a... Không phải vật trong ao.

Quân Cơ Lạc híp híp đôi mắt phượng ranh ma, hấn dùng đũa đưa vật áo dài phía sau, chò đợi đòn phản kích của nàng.

Đường Tứ Tứ âm trầm cười "Thúy Nhi, người nói mỗi lần ta cùng Tả Thương Minh tư thông đều có người đi theo. Như vậy cho ta hỏi, vì sao ta lại không cho Thanh Nhi đi theo, dù sao nàng so với Thúy Nhi người mới chính là nha hoàn hầu cận của ta.

"

Đường Tứ Tứ vừa dứt lời, Tả Thương Minh liền muốn mở miệng phản bác "Tứ Tứ, trước kia người nói Thanh Nhi ngây ngô không hiểu chuyện, không hiểu được tâm tình của người, mà Thúy Nhi lại biết rõ điều đó." Cho nên người mới dẫn Thúy Nhi theo.

Thúy Nhi quỳ ở đó, đầu gật như bò tới, phụ họa cho Tả Thương Minh.

Đường Tứ Tứ bĩu môi, khoe miệng gọi lên nụ cười lạnh lẽo "Nếu nói ta cùng nam nhân tư thông vậy người có thể ví dụ cho ta thời gian khi nào ta chuẩn khỏi phủ đi tư hội không?"

Việc đề cập thời gian cụ thể thế này, Tả Thương Minh không rõ ràng lắm. Cho nên hắn thông minh biết điều mà ngậm miệng. Để cho Thúy Nhi qua tiếp lời. Mà Thúy Nhi đang im lặng bỗng nhiên bị gọi hỏi cũng làm cho đầu nàng ta trở nên đần độn. Quan trọng là Đường Tứ Tứ mấy năm nay rất ít khi xuất môn, hơn nữa nàng là đích nữ Đường gia, xuất môn đi đâu cũng có người theo. Nên chuyện này nàng ta muốn bịa ra cũng không được.

"Này... Cái này..." Trong bụng Thúy Nhi rối rắm một phen, vẫn không nói ra được lí do, nhất thời trên trán đã chảy mồ hôi ướt đầm. Đường Vân Nhiễm nhìn Thúy Nhi khó khăn không nói nên lời, nàng tức giận trong bụng. Nếu không phải đang duy trì hình tượng ngoan hiền này, nàng đã sớm nhảy ra nhấc nhò Thúy Nhi.

Đường Tứ Tứ cười lạnh, liếc mắt ra hiệu với Thanh Nhi, Thanh Nhi lặng lẽ lui ra, sau đó không lâu liền trở lại mà lúc này trên tay còn cầm theo một hộp gỗ.

Đường Tứ Tứ âm ngoan nói "Thúy Nhi, một tiểu nha hoàn người hàng tháng bổng lộc chỉ được hai lượng bạc. Vậy người nói cho ta biết, thời gian trước làm sao mà ca ca người có thể mở cửa hàng? Còn có phụ thân người, tiền ở đâu ra mà mua đến năm sáu mẫu đất. Hơn nữa giá mỗi mẫu cũng hơn hai mươi hai. A đúng rồi, nghe nói đại tẩu người ở tiệm trang sức lớn nhất kinh thành mua một hơi mấy cây trăm cái, không biết có chuyện này không?"

Trong lúc Đường Tứ Tứ đang nói chuyện, Thanh Nhi mở hộp gỗ trong tay. Trong đó là một ít giấy tờ, mà đồng giấy tờ hóa đơn này bên dưới đều có người thân của Thúy Nhi cùng chủ cửa hàng ấn dấu tay ký tên.

Đường Tứ Tứ vốn là muốn giữ lại Thúy Nhi, đợi lúc nào đó lợi dụng nàng ta phản lại Đường Vân Nhiễm. Nhưng với biểu hiện hôm nay của Thúy Nhi e là không thể giữ lại được nữa. Nàng cũng không khách khí. Hơn nữa nói thật, nàng còn muốn cảm ơn Thúy Nhi, bởi vì nàng ta mà nàng mới biết được đích nữ Đường gia nàng cuối cùng có vị trí như thế nào trong lòng người nhà của mình.

Phụ thân lạnh nhạt, Liễu di nương vui sướng khi người gặp họa, thứ tỷ hận không thể đẩy nàng vào chỗ chết... Còn có tổ mẫu tôn kính của nàng. Đây đều là người nhà.

Một nha hoàn đột nhiên đào ra nhiều tiền như vậy, ngoài việc vị người thu mua thì còn khả năng nào nữa? Lại nói đến chuyện tư thông với Tả Thương Minh, trong lòng mọi người liền hiểu được, Thúy Nhi là bị người sai đến hãm hại Đường Tứ Tứ.

Tả Thương Minh căn bản không muốn tha cho Đường Tứ Tứ, hắn cắn răng nhanh miệng nói "Tứ Tứ, Thúy Nhi vì chúng ta làm nhiều như vậy, ta đương nhiên sẽ không bạc đãi nàng. Số tiền đó là do ta cho Thúy Nhi."

Đường Tứ Tứ tức giận răng nghiến lợi, vừa định phản bác lại thì Quân Cơ Lạc vẫn luôn ở một bên xem kịch mở miệng.

Nhìn lửa giận cháy bùng bùng trong mắt Đường Tứ Tứ, Quân Cơ Lạc đúng là có chút thương hại nàng. Hắn cao giọng nói "Bản đốc vẫn tự xưng mình là kẻ tâng tận lương tâm, chuyên làm chuyện xấu, không thua kém gì kẻ xấu. Nhưng so với công tử, bản đốc thật lấy làm xấu hổ a. Trong tay bản đốc có vũ khí bí mật, có thể chứng minh giữa Đường nhị tiểu thư cùng công tử ai đang nói dối. Nhưng mà...."

Khuôn mặt tuấn mỹ của Quân Cơ Lạc lộ ra chút tươi cười xột xà "Nhưng mà nếu kết quả cuối cùng chứng minh, Đường nhị tiểu thư vô tội, vậy bản đốc muốn một điều, đó là một cánh tay cùng chân của công tử, đồng thời người có ý đồ ám sát Thái tử điện hạ, cả nhà người trên dưới đều chém!" Quân Cơ Lạc nói đến đây, ở chỗ sâu nhất của đồng tử lộ ra tia thị huyết, giống như một con điều hâu sắp làm thịt gà con.

Tả Thương Minh bị ánh mắt hắn làm khiếp sợ, một cổ dục cảm bất an nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Thê Của Hoạn Quan Có Thai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.